

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

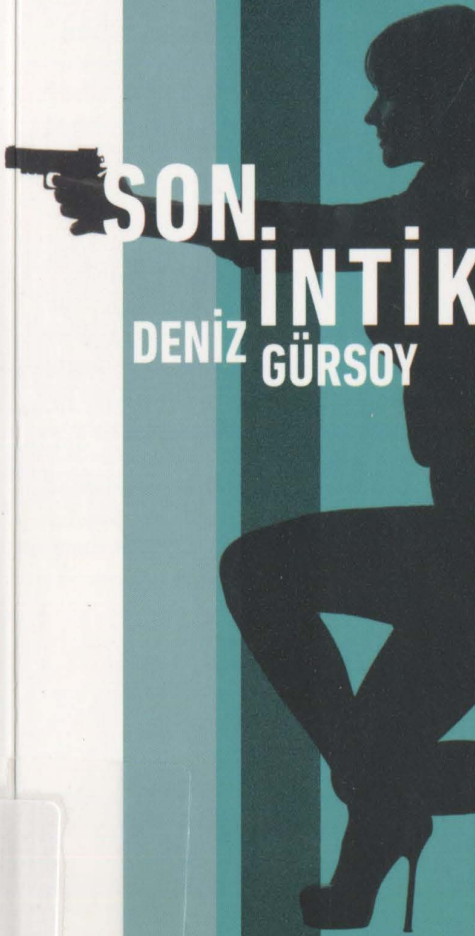
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON. İNTİKAM

DENİZ GÜRSOY

KOMİSER NAZLI
POLİSİYELERİ

DENİZ GÜRSOY

1949 İstanbul doğumlu. 1968 yılında Robert Academy'yi, 1972 yılında Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli şirketlerde üst düzey yöneticilik ve Genel Müdürlük görevlerinde bulundu.

1987 yılında STFA grubunda, Hizmet ve İşletmecilik AŞ'de Genel Müdürlük görevine getirildi. 1992 yılından emekliye ayrıldığı 2007 yılına kadar Sofra Yemek ve Üretim ve Hizmet AŞ'de Genel Müdür olarak çalıştı.

Deniz Gürsoy, Oğlak/Yemek dizisindeki yeme-içme kültürüyle ilgili; *"Tiridine, Tiridine, Suyuna da Bandım..."*, *Baharat ve Güç*, *Çilingir Sofrasında Rakı*, *Çilingir Sofrasında Rakı Mezeleri*, *Demlikten Süzülen Kültür Çay*, *Aşkın İlacı Çikolata*, *Midenin Cilasası Çorba*, *Yöresel Mutfağımız*, *Deniz Gürsoy'un Gastronomi Tarihi*, gibi çoksatan kitapları ile *Tespih*, *Parmak Uçlarındaki Huzur*, *Bir Nefes Keyif*, *Nargile* ve *Puro*, *Mavi Dumandaki Lezzet* adlı kitaplarının yanı sıra, Maceraperest Kitaplar'dan çıkan, Komiser Nazlı Polisiyeleri / *İlk İntikam*, *İkinci İntikam* ve *Son İntikam* ile Cepte Kitaplar'dan çıkan *Hayat... Yeniden* romanıyla tanınıyor.

***Deniz Gürsoy'un Maceraperest kitaplar'daki
Komiser Nazlı Polisileri***

Son İntikam
İkinci İntikam
İlk İntikam

Son İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Son İntikam / Deniz Gürsoy
Dizi editörü: Çiğdem Bakırcıoğlu

© Deniz Gürsoy / 2022
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2022
Sertifika No: 45250

Bu yapının tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

Birinci baskı: 2022
ISBN 978 - 605 - 73906 - 5 - 3

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
info@oglak.com

oglak.com
twitter.com/oglakkitap
facebook.com/oglakyayinlari
instagram.com/oglakkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Son İntikam

Komiser Nazlı Polisîyeleri

Deniz Gürsoy

Maçın
Kitaplar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tantev.org>

Bu roman, İrem Uzunhasanoğlu'nun yazmış olduğu Ufkun Öte Yanı adlı romanda özel kurgusu nedeniyle kasten faili meçhul olarak bırakılmış bir cinayetten esinlenilerek ve yazarın rızası alınarak yazılmıştır.

YAZARIN NOTU

Bu kitap kurgudur. Adlar, karakterler ve olaylar bütünüyle yazarın hayal dünyasında yaratılmış olup gerçek olaylara, yerlere ve kişilere olan benzerlikler yalnızca rastlantıdan ibarettir.

YAYINCININ NOTU

Kız kardeşim Meral Baykal'a...

*ancak yıllar sonra elinden tuttum kendi çocukluğumun
sahip çıktım içimdeki parçalanmaya'*

Murathan Mungan

---

* Murathan Mungan, "Ayrılıklar Öğretti Bana" içinde *Timsah Sokak Şiirleri*, Metis Yayınları, İstanbul, 2015, Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu romanın yazılmasında başta polisiye türü yazmam için teşvik eden yayıncım Senay Haznedaroğlu'na, yürek-
lendirme seanslarına devam eden dizi editörüm Çiğdem
Bakırcıoğlu'na, romanından esinlenmeme izin veren İrem
Uzunhasanoğlu'na, ilk okuyucularım Efrak Fenman, Ali
Aynacı ve Hürol Taşkent'e, Komiser Nazlı'yı sınıfımıza fahri
öğrenci olarak kaydederek, bana yazmaya devam etme şevki
veren RA'68 sınıf arkadaşlarıma minnet borçluyum.

Hepinize teşekkürlerimi sunarım.

Hükümet, Emniyet kadroları içine yerleşmiş “paralel” denen yapıyı çökertmek için temizlik harekâtına başlayınca ortaya âdeta bir sürek avı çıkmıştı. On sekiz bin civarı birinci sınıf polisin yaklaşık on iki bininin cemaatçi olduğu tahmin ediliyordu. Çünkü uzunca bir dönem Emniyet kadrolarına liyakat ve başarı değil, grup aidiyeti esas alınarak kabul ve atamalar yapılmıştı. Cemaatçilerin yönettiği Balyoz, Erge-
nekon, Poyrazköy ve askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişiler, uydurma delillerle yıllarca haksız yere hapis-
hanelerde süründürüldü. Sonra da o polis, savcı ve hâkimler içeri
tıkıldı, kaçanları da hâlâ aranmakta.

Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst se-
viye Emniyet görevlisi, bir lider altında toplanıp KR teşki-
latını kurdular. Bu kurucu ekibin müşterek tarafı hepsinin
babalarının terör örgütleri tarafından şehit edilmiş olması.
KARE teşkilatı devleti yönetenlerin, bazen şehit çocukları-
nın ülkeye karşı duyarlılığına uygun yönetemediğine inanır,
onun için de bu teşkilata aday üye olacakların illaki terör
şehidi çocuğu olmasını isterler. Kurucuların bir konuda
inancı çok sağlamdır. Vatanı en fazla sevenlerin, babaları-
nı bu uğurda kaybetmiş çocuklar olduğuna inanırlar. Eğer
sevginin ölçüsü özveriyse, onlardan daha büyük özveride
kim bulunmuş olabilir ki bu memlekette? Babasız büyüme-
yen bunu anlayamazdı. Bu nedenle KR teşkilatı üyeleri için
“Baba” ve “Amca”lar ne karar verirse vatanın iyiliği için-
di ve her kararın doğru olduğuna inanırlardı. Soru sormaz,
emri uygularlardı.

KARE teşkilatında herkes kanun adamıydı ama biraz
farklıydılar. Kendi kanunlarını kendileri yazarlardı. Teşki-
latın hiyerarşik yapısı şöyleydi: En tepede “Baba” vardı.
Bu Baba’ya bağlı altı “Amca” bulunurdu. Amcalara bağlı
“Dayı”lar ve Dayılara bağlı olan “Abi”ler vardı.

Her Abi kendi Dayı'sını tanır, Dayı da kendisine talimat veren Amca'yı. Her rütbe bir üstünü tanırdı. Ama Abiler iş gereği başka departmanlarda ya da illerde çalışan diğer Abi'lerle tanışabilirdi. Teşkilat, Baba tarafından sevk ve idare edilir, üyeler erkek olsun, kadın olsun fark etmez, birbirlerine "Abi" diye hitap ederlerdi.

Baba'ya bağlı altı bucak vardı. Bunlardan en önemlisi Operasyon Bucağı'ydı. Planlama, Lojistik ve İnfaz olarak üç ocağa ayrılırdı. İnfaz Ocağı, İstanbul Cinayet Büro şefi ve ona bağlı çalışan iki komiserden oluşmaktaydı. Diğer bir bucak, İstihbarat'tı. İnsan Kaynağı Bucağı, yeni üye bulmaya, sicil ve tayin işlerine bakar; Maliye Bucağı teşkilatın gelirlerini yönetirdi. Bir de Halkla İlişkiler Bucağı vardı. Bu bucak, operasyon sonrasında gerek emniyet kademelerinde gerekse basın ve medyada örtbas ve algı yönetimi işleri bunlardan sorulurdu. Son olarak bir de Bilgiişlem Bucağı vardı. Bilgisayar ve telekomünikasyon cihazları donanım, şifre kırma ve kripto çözüme işlerine bakardı.

Ant içtikten sonra teşkilattan ayrılmak diye bir olasılık yoktu. Operasyon Bucağı'ndan ayrılmak vardı. O da yalnızca destek bucaklarından birine geçiş biçiminde olurdu. Operasyon Bucağı'nın hiçbir birimine evli üye alınmaz, eğer üye operasyonda çalışırken evlenirse derhal destek bucaklarında yeni görev verilirdi. Biri tamamen faaliyet dışı bırakılmak isteniyorsa ya da kişi öyle istiyorsa, üye kısaca EK denen "Eshab-ı Kehf" statüsüne alınarak uykuya yatırılırdı. Taa ki bir gün teşkilat kendisinden hizmet isteyinceye kadar.

Komiser Yusuf sırtındaki çantayı yere indirip tümseğin arkasına tam siper vaziyete geçti. KARE teşkilatı onu yine zorlu bir göreve göndermişti. Yine bir infaz. Baba, düşünmüş, taşınmış ve infaz kararını vermişti, sorgulanamazdı. İşin gereği yapılacak, yirmi dört saat içerisinde hedef eşek cennetine gönderilecekti. Sonrası mı? Tabii ki sonrasında diğer faili meçhul dosyalarla birlikte tozlu raflarda yerini alacaktı.

Önündeki tümseği kimseye görülmeden aşabilmesi için havanın kararmasını beklemesi gerekiyordu. Saatine baktı. Yarım saat sonra hava kararmaya başlayacak, mahalle takımının hafta sonları futbol sahası olarak kullandığı düzlüğü geçerek tam karşısında duran sekiz katlı bloğun çatı terasına kimseye görünmeden varması gerekecekti.

Beklerken aklına Nazlı takıldı. Ne olacaktı ilişkileri? Nazlı, holding yönetim kurulu başkanlığı koltuğuna oturmalı üç ay olmuştu. Şu ana kadar ilişkileri eskisi gibi devam ediyordu. Ama nereye kadar? Holding sahibi ile komiserin aşkı eski siyah beyaz filmlerde kalmıştı. Bereket versin Nazlı, Cinayet Büro'yla ilişkisini daha kesmemiş, baştan, "Altı ay ikisini birlikte yürüteyim, sonra iki karpuz bir koltuğa sığmıyorsa icabına bakarım" demişti. Demek ki Nazlı'nın, tamam ya da devam demesine üç ay kalmıştı. Büroyu bırakıp bütün zamanını holdinge verirse, gözden irak, gönülden irak misali bu ilişkiden hayır beklememek lazımdı. Yusuf kafasından bu düşünceleri kovmak istedi. *Aman, boş ver, dedi içinden. Üç ay sonra kararını versin de sonra bakarsın.*

Başını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Kimsecikler yoktu. Planını yaptı. Biraz ileride kalenin iki direği olarak kullanılan iki varilden kendisine yakın olanını hedefledi. Bu, aldığı eğitimden kalma bir alışkanlıktı. İlerlerken bir sonraki korunağını tayin etmeden bulunduğu yerden ileri hareket etmek yasaktı. O yasağı delmenin bedelinin nasıl ödediğini girdiği birkaç çatışma sonrasında öğrenmişti Yusuf. Üç arkadaşı gözlerinin önünde bu yüzden sakatlanmış, biri de şehit olmuştu. *Tamam, dedi içinden, Varile doğru koş, arkasına gizlen ve tekrar etrafı kontrol et.*

Yavaşça doğruldu, çantayı yine sırtına yerleştirdi ve koşar adım varile ulaştı. Varilin karşısındaki kapıya kadar olan yol düzlüktü.

Olmaz, dedi içinden. Eğer dümdüz sahanın ortasından gidersem ve çevrede kamera varsa keklik gibi avlanırım, kenardan dolanayım.

Kenara keşif bakışı yaptı. Böğürtlene benzeyen çalılıklar boyunca saha kenarından kapıya kadar eğilmiş pozisyonda ilerlerse binadan görünmeyeceğini hesap etti. Sonunda kazasız belasız binanın kapısının on metre sağına vardı. Kamera varsa görüntüsüne girmemek için duvarın dibinden yan yan yürüyerek kapıya yaklaştı ve ani bir hareketle önce şapkasının siperliğini aşağıya eğdi ve *sweatshirt*'ünün kapüşonunu şapkanın üzerine geçirdi. Üç adımda kapıya vardı. Kapı aralıktı. Görüntü vermemek için başını iyice öne eğerek içeriye girdi ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Kimseye görünmeden sekiz kat çıkması gerekecekti.

Arada bazı katlardan geçerken burnuna değişik yemek kokuları geldi. Ailelerin yemek saatiydi. Son kattaki kokuyu hatırladı. Pastırmalı ıspanak kavurması yapıyorlardı. Birden acıktığını hissetti. Soldaki daireden ne kadar yemek kokusu geliyorsa sağdaki daireden de o kadar yüksek sesli müzik geliyordu. **Sonunda nefes nefese teras katının kapı-**

sına ulaştı. Kapı kilitliydi. “Papaz her zaman pilav yemez” dedi kendi kendine. Apartmanın kapısı açıktı, fazla kolay olmuştu. Şimdiyse bir engelle karşılaşmıştı. Kapının kilidini inceledi. Eski bir kilitti. Maymuncukla çok zaman kaybedebilirdi. Bu tür eski kilitlerde göbeği sert bir darbeyele deliğinden atmak daha hızlı bir metotdu.

Sırt çantasını çıkartarak yere koydu. Öndeki ceplerden birinden metal bir boru ve çekiç çıkarttı. Silindir boruyu kilidin göbeğine dayayıp çekiçle kuvvetlice vurdu. Tiz bir metal sesi çıktı ama alt kattaki daireden gelen müziğe karışıp gitti. Göbek dışarı fırlamış, yerinde bir oyuk bırakmıştı. Çekiç ile boruyu sırt çantasının ceplerine yerleştirdi. Kapıya bir omuz darbesi indirince metal kapı gıcırtyla açıldı. Artık geniş bir teras önündeydi. Yerdeki sarı metal silindir göbeği ayağıyla sürüyerek duvarın dibine itti.

Hedefin, birazdan gelerek, otomobilden inip kapıya yöneleceği blok tam karşısındaydı. Terasın o tarafına doğru gitti. Baca duvarının kenarında durdu. Sırt çantasını baca duvarına dayayıp fermuarını açtı. İçinden silahının siyah metal parçalarını çıkartarak el çabukluğu marifetiyle, hızlıca birleştirdi. Ortaya bir *sniper* tüfeği çıkmıştı. Terasın kenarına doğru ilerledi. Tüfeği duvarın üzerine yerleştirerek atış pozisyonunu aldı. Dürbünü önce gündüz konumuna alıp baktı kapıya, sonra gece konumuna alınca kapının daha net görüldüğünü fark etti, gece konumunda bıraktı. Mesafe ve netlik ayarlarını yaptı. Rüzgâr yoktu. Tüfek atışa hazırdı ama kendisi değildi. Tüfeği yere yan yatırıp kollarını iki yana açarak gevşetti. Nefes alıp verdi.

O sırada yola bir otomobilin girdiğini ve hedefindeki eve doğru yaklaştığını gördü. Aracın görüntüsü dosyadakine uyuyordu. Tüfeği tekrar kuşanarak atış pozisyonunu aldı. Üç defa nefes alıp verdi. Kalp atışları normale dönmüştü. Gözünü dürbüne dayadı. Otomobil yaklaştı. Hedefin aractan çıkıp kapıya ulaşması için üç adım atması

gerekiyordu, Yusuf da işi en geç ikinci adımda, olmadı... üçüncü adımda illaki halletmeliydi. Üçüncü adım son şansıydı, çünkü üçüncü adım sonrasında hedef, kapıdan içeriye gireceği için Yusuf'un görüş alanından çıkacaktı. Yani kısacası kuş kafesten kaçmış, Yusuf da görevini yerine getiremeyip eli boş dönmüş olacaktı. Öyle bir durumda Yusuf'un teşkilat içinde yükselmesi hayal olurdu. Yani hedefi illaki indirmeliydi.

Otomobil durdu. Şoför aceleyle inip diğer tarafa geçerek arka kapıyı açtı. Hedefi ilk adımında vurmak imkânsızlaştı, çünkü açılan kapı kanadı ve onu tutmakta olan şoför, Yusuf'un görüşünü engelliyordu. Demek ki ikinci adım, evet, hedef ikinci adımını atarken önce dizi göründü, Yusuf o anda parmağını tetik köprüsünden içeri alıp tetiğin üzerine yerleştirdi ve namluyu biraz yukarı kaldırarak adamın baş hizasını tutturdu. Dosyadaki fotoğrafta gördüğü kafa karşısındaydı. Nefesini tuttu ve tetiği çekti. Adamı yerde gördüğü anda hemen tam siper pozisyonunu aldı.

Silahı seri hareketlerle sökerek ayırdığı parçaları sırt çantasının içine gelişigüzel attı. Sağına soluna bakındı. Gözleri kovani aradı ve iki metre ileride buldu. Biraz emekledi ve kovani alarak cebine attı. Kovanı sıcaktı, eli yandı. Yanan yeri diliyle yaladı ve merdivenlerden aşağıya ikişer üçer atlayarak inmeye başladı. Hedefin bulunduğu apartman ile kendi bulunduğu apartman arasında iki yüz elli metre mesafe vardı. Önceden hesabını yapmıştı. Diğer binadan koşarak gelecek birinin bu kapıya ulaşması için en az yüz seksen geniş adım atması gerekiyordu. Kendisinin terastan aşağıya inerek apartmanın giriş kapısına ulaşması altmış iki adımdı. Kapıdan çıkıp geldiği istikamet tersine, binanın diğer yanına geçmesi için yirmi yedi adım daha atması gerekecekti. Yani toplam seksen dokuz adım. **Sonra öbür binadan koşarak gelen birinin görüş alanından**

çıkıyordu. Binayı döndükten sonra şevden aşağıya, otoyola inmesi için otuz yedi adım daha gerekmekteydi. Nazlı onu motosikletle bekliyor olacaktı. Motora atladıktan sonra da yakalanma riski atlatılmış oluyordu.

Binanın kapısından çıkar çıkmaz önce soluna, diğer bina tarafına baktı. Tahmin ettiği gibi iki adam kendisine doğru koşarak geliyordu. Yolun ancak yarısını kat etmişlerdi. İçinden, *Seksen-doksan adım daha atmanız lazım*, dedi ve hemen sağa dönüp tabana kuvvet koşmaya başladı. Binanın köşesini döndü ve şevden aşağıya koşar adım, arada bir çimin üzerinde kayarak, inmeye başladı. Yola yaklaştığında motosikleti gördü. Koşma hızını artırdı. Çevik bir hareketle Nazlı'nın arkasına oturdu ve ona sarıldı. Nazlı, Yusuf'un kendisine sıkıca sarıldığını hissettiği anda gazı verdi. Motor, var gücüyle öne doğru fırlayıp otoyolun üzerinde seyreden araçların arasına karışarak ortadan kayboldu.

Nazlı, "Nasıl gitti Abi?" diye sordu.

Yusuf eğilerek Nazlı'nın kaskının deliklerine ağzını yaklaştıırıp beklenen cevabı verdi.

"Görev tamamlanmıştır Dayı!"

2

Yazı masasının üzerindeki altı aylık kâr-zarar hesabına tekrar göz attı. Holdinge bağlı sekiz şirketten yedisi öngörülen kârlılıкта seyrederken, biri hedefin altındaydı. Böyle giderse bu şirketin yıl sonunu zararla kapatması sürpriz olmazdı.

Nazlı'nın kitabında, "zarar" sözcüğü yoktu. Her şirket kârlı olmalıydı... olacaktı. Hem de öngörülen kârlılıкта.

İşleri iyi gitmeyen şirket, kozmetik imalatı ve satışıyla uğraşıyordu. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde yapılan imalat, çeşitli AVM'lerde açılmış mağazalarda perakende satılıyordu. İmalatı yapılamayan bazı kozmetik markaları yurtdışından ithal edilip yine aynı mağazalarda çeşit fazlalığı yaratmak için raflarda yerini alıyordu. Müşterilerin ezici çoğunluğu kadındı. Ayrı bir reyonda erkekler için parfümler, kremler, losyonlar da satılmaktaydı ama onları da satın alanlar genellikle kadınlardı. Sevdiklerine hediye olarak satın alıyorlardı. Önündeki mali raporun sonunu bir daha okudu.

Yaz aylarında müşterilerin çoğu tatilde olacağından üçüncü çeyrek öngörüldüğü biçimde zarar, dördüncü çeyrekteyse bu zarar kapatılacağı için muhtemelen ikinci çeyrek sonucu yıl sonunda olacaktır.

Hemen eli telefona gitti. Sekreteri Sibel'e Varuna Kozmetik şirketinin genel müdürünü odasına beklediğini söyledi.

Nazlı, holdingdeki görevine başlamadan üç ay önce evde gecenin bir saatinde Sibel'i ve Meryem'i karşına oturtup ikisine de iş teklif etmişti.

"Bak Sibel, ben nasıl polislikle iskanlılığını bir süredir

birlikte götürüyorum, sen de gündüzleri sekreterim olursun. Saat beş gibi serbest bırakırım. Sen de hazırlanır sonra akşam yemeğine yetişerek eskortluğunu yaparsın. Sabah-laman gerektiğinde de doğrudan otelden işe gelirsin. Dire-tirsen zaman içinde senin pezo kıvama gelir ve bir gün hava parasını verdik mi kendini emekli edersin. Hayatının o etabı senin için biter, mazi olur.”

“Bedir’in sekreteri Ebru var ya, o ne olacak?”

“Onu ilk gün işten çıkarttım, masası boş. Patronun hem sekreterliğini yaparmış bu Ebru hem de kamışından arada bir ayran içermiş. Öyle söylentiler vardı holdingde, ben de gönderiverdim, gitti.”

“Desene Bedir, Ebru’dan sıkıldığında bana gelip ateşini söndürürmüştü. İyi ama ben sekreterlikten ne anlarım? İki satır yazıp getir desen nasıl beceririm ki?”

“Becerene kadar sana bir stajyer kız buluruz. O yazar, sen de ondan işi öğrenirsin. İşin geriye kalan kısmı senin için çok kolay. İnsanları idare etmek. Bak, bunu iyi yaparsın. Benim görüşmek istemediğim kişileri münasip bir lisanla bahaneler uydurup engelleyeceksin. Zaten çoğu yönetim kurulu başkanı ya da genel müdür sekreterlerinin en iyi yaptığı iş bu, başka işe baktıkları yok gibi. Sen işin o kısmının âlâsını yaparsın. Tabii benim aramın iyi olduğu kişileri de mimleyip onları sıcak tutup pohpohlayarak kendilerini özel hissettireceksin. Bütün bunları yapacak senden iyisi mi var?”

Sibel, “Eh bir deneyelim o zaman” deyince, Nazlı bu defa da Meryem’e döndü.

“Şimdi sıra sana geldi Meryem. Sırtında yumurta küfesi yok. Gazetede ki kıdem tazminatın kaç para tutuyorsa hemen ödettireyim sana. Pazartesi sabahı bizde işe başlıyorsun.”

“Ne yapacağım sizde? Bildiğim kadarıyla sizin holdingde ne gazete var ne de dergi.”

“Unutmadan sunu söyleyeyim. O gazete sana ne veri-

yorsa bizde maaşın yüzde elli artacak. Yani sevgilin havuz medyasında şu anda seninle hemen hemen aynı maaşı aldığına göre sen bizim holdinge geçtiğinde ondan fazla kazanacaksın. Tabii sevgilin bunu kaldıramayıp ezilir de ayrılırsanız sebebi ben olmak istemem.”

“O problemi aşarız Nazlı. Sen esas bana ne iş yapacağımı söyle.”

“Senin gazetecilik yaparken matbaalarla ilişkin olmuştur herhalde...”

“Matbaanın içinde neler döndüğünü bilemem ama hangi matbaanın, hangi tür işlere uygun olduğunu bilirim.”

“Grubun halkla ilişkilerini sen yürüteceksin. İkinci de doğrudan bana bağlı olacaksınız. O zaman grubun tüm baskılı dokümanları da senin sorumluluğunda olacak. Çok fazla ilaç, kozmetik prospektüsü, takvim, broşür ve afiş işi var. Şu anda her şirket ayrı ayrı başının çaresine bakıyor. Ben bunları merkezileştireceğim ki hem kontrol imkânı artsın hem de maliyetler düşsün.”

“Bu alışılmadık bir durum. O işler pazarlamanın olmalı.”

“Benim yönetimimde bu işler pazarlamanın değil, halkla ilişkilere bağlı bir departmanda olacak. Sebebi de şu: Önceden halkla ilişkiler konusu dışarıdan bir firmaya ücret ödenerek yaptırılırmış. Onun için baskı işleri pazarlamaya bağlı yapılagelmiş. Ben organizasyonu değiştirdim. Reklam tanıtım pazarlamada kalıyor, matbaa ağırlıklı işlere de sen bakacaksın.”

“Matbaa işleri dediklerin neler?”

“İlaçların kutuları, prospektüsleri ve eşantiyon olarak tıp camiasına dağıtılan duvar ve masaüstü takvimleri, kozmetik şirketinin kullanım kılavuzları, afişleri falan.”

“Tamam o zaman, kabul ediyorum.”

Nazlı rahatlamış bir hâlde kalktı, her ikisini de öperek, “Hayırlı olsun” dedi ve yatak odasına yöneldi. Koridorun başında geri dönerek, “Pazartesi işbaşı kızlar! Aa! Az daha

unutuyordum, Levent, Etiler civarında bir ev arayın da oraya taşınalım. Hem işe yakın oluruz hem de Cihangir trafiğinden kurtuluruz. Tabii ev şirketin lojmanı olacak. Yani kira masrafına da son!" diye seslendi.

Nazlı koltuğunda biraz geriye kaykılıp kollarını iki yana açarak esnettikten sonra geçen üç ayda ikisinin de yeni işlerine çabucak alışıp verimli çalışır hâle gelmelerine sevindi. İçinden, *ne iyi yapmışım*, dedi.

Az sonra Varuna Kozmetik A.Ş. Genel Müdürü Kubilay Dörtel, Nazlı'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Buyurun Nazlı Hanım, beni emretmişsiniz."

"Esağfurullah Kubilay Bey, sizin bütçe gerçekleştirme tablonuza baktım. Facia. Altıncı ayın sonunun o ufacık kârını yıl sonu kârı olarak öngörmüşsünüz. Bu kaderci anlayıştır, buna izin veremem."

"Ama efendim ne yapılabilir ki? AVM'lerin kiralari dolar üzerinden, ee dolar da zıpladı. Kiralarımız öngörül-meyen oranlarda arttı. Diğer yandan ithal ettiğimiz kozmetik ürünlerin de dolara bağlı olarak maliyetleri arttı. Biz de fiyatları aynı oranda artırınca müşteri almaz oldu."

"Kubilay Bey, gelin sizinle önce şunda anlaşıalım. Hedefiniz olan bir konuyu hayatınızın merkezine koyup da onunla yatıp kalkmadıkça başarı elde etmeniz çoğunlukla tesadüflere kalır. Siz hâlâ olan bitenler kaderimizmiş gibi davranıyorsunuz. Bu anlayışla devam ederseniz sizinle çalışamayız, yollarımız ayrılır. Eğer birlikte çalışmaya devam etmek istiyorsanız tavrınız şöyle olmalı: Bir, AVM'lerdeki mağazalarımızın aylık kiralalarını aşağıya çekmek ya da kirayı satış üzerinden yüzdeye döndürmek için ne yapabilirim? İki, ithal kalemler müşterinin alım gücü yetmediğinden satılamıyorsa elimizin altında fabrikamız var, lisans görüşmelerine başlayıp kendi fabrikamızda nasıl imal edebileceğimize bakmalıyım. Üç, eğer ithalle-

rin arasında bizim ürünlere lokomotiflik yapanlar varsa onları kârsız bile satmaya devam edebilmeliyim. Sonuçta onlardan kazanmadığımızı, onların sürüklediği bizim imal ettiğimiz ürünlerden kazanırız. Daha bitmedi. Dört, yazlıklara gidildiğinden yaz aylarında satışın düştüğünü yazmışsınız. Hayır efendim, bu kader olamaz. Müşterim yazlığa gittiyse ben malımı onun yakınına nasıl getirebilirim diye düşüneceksiniz. Mağaza listenize şöyle bir göz atmam yazlık yerlerde hiç mağazamız olmadığını görmeme yetti. Bırakın mağazayı, o bölgelerdeki marketlerde reyonlarımız bile yok. Halbuki oralarda sadece imalatımız olan bire sekiz kârlı güneş yağımızı satsak bal gibi geçinir gideriz.”

Kubilay Dörtel, Nazlı'nın söylediklerinin bitip bitmediğinden emin olmak için bir süre bekleyip söze başladı.

“Ama bunlar çok radikal kararlar, bunlar beni aşar.”

“Kubilay Bey, siz bana bu önerileri getirdiniz de ben size, ‘Hayır’ mı dedim? Şimdi alın bu önüme koyduğunuz mali raporu ve işten anlamayan bir komiserin önerilerini, sizin gibi piyasadan gelmiş tecrübeli bir profesyonelin katacağı diğer görüşlerle harmanlayıp yıl sonu için öngörülmüş kâr hedefini yakalayacak şekle getirin. Bunu yaptıktan sonra da altına benden istediklerinizi yazın. Ve ben bu koltukta oturduğum sürece de bu davranışınızı sürdürün. Tek şey düşüneceksiniz: ‘Benim bu kârı sağlamak için ne yapmam lazım?’ Hepsi bu.”

Kubilay kalktı, tam odadan çıkacakken Nazlı, “Kubilay Bey, geçenlerde Cevahir AVM’de sizin mağazaya girdim. İki tarafı camekân ve tam ortasında daracık bir kapı var” dedi.

“Tüm mağazalarımız aynı tip.”

“Ama ben Londra’dayken AVM’lerdeki kozmetik mağazalarının hiçbirinde camekân yoktu.”

“Nasıl yani?”

“Sabah bir kız gelip kafesli demirden panjuru açıyor ve mağaza AVM’nin koridoruna engelsiz, kapısız, vitrinsiz

olarak bağlanmış, bütünleşmiş oluyor. Yani mağazanın ön cephesi gün boyu tamamen açık.”

“Bu neyi sağlıyor ki? AVM’nin bütün tozu bizim mağazaya dolar.”

“Bakın yine fikir benden geldiği için hemen gardınızı aldınız. Ben sizden cevap istemiyorum. Sizi düşündürmek istiyorum. Bir düşünün, yapılacak bu değişikliklerle satışlarımız artacaksa toz ne benim ne de müşterinin umrununda demektir. Ayrıca mağazanın kârının artışı gün boyunca toz alan bir temizlikçinin bize maliyetinden fazlaysa, bana ilave personel talebiyle her zaman gelebilirsiniz... Hayır demem. Yeter ki artan kârı göreyim.”

Kubilay Dörtel odadan çıktıktan sonra Nazlı başını iki eli arasına alarak düşünmeye başladı.

Bedir sahip olduğu bu holdingi bana ve abime babamızı katletmiş olmanın diyeti için bırakmakla büyük bir iyilik değil, tam tersine kötülük yaptı. Ben onun canını aldım diye zil takıp oynamıştım ama sonuca bakılırsa o şimdi benim hâlimi gördükçe cehennemde aldığı intikamın zevkiyle zil takıp oynuyordur. Holdingden gelen paraya el sürmeyip KARE’ye aktarıyorum ama çok zorlanıyorum. Burası bambaşka bir dünya. Hiç kimse görüldüğü gibi değil. Ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum. Bir an önce ehil birini bulup operasyonların kâr zarar sorumluluğunu ona devretmem gerek. Bu kişinin iş hayatında sivrilmiş, yetenekli ve güvenilir biri olması lazım. Kader beni hiç anlamadığım işlerin başına getirdi. Bu yılın öngörülen kârını elde edip KARE’ye teslim edemezsem yandım demektir. Ama KARE’ye bekledikleri parayı verebilirsem benden kıralı yok. O zaman “Amca”lığım garanti olur. “Baba” olmaya ramak kalır. Baba olunca da ilk talimatım ne olacak? Tabii ki, “Bundan sonra bana Ana; Amca kadın olursa Hala; Dayı kadın olursa Teyze; Abi kadın olursa Abla diyeceksiniz!”

3

Ertesi sabah Nazlı, Cinayet Büro'ya erkenden gidip Nevin'e, Başkomiser Remzi'nin yanında kimsenin olup olmadığını sordu.

"Bir tek Komiser Yusuf var. Onlara iki çay götürdüm, gireceksen bir çay da sana alayım."

Nazlı kapıyı tıklatırken, "Getiriver hadi" dedi ve içeriye girdi. Nazlı'nın, "Günaydın Dayı ve Abi" dediği sırada ayağa kalkan Remzi masanın üzerinden genç kadına uzanarak elini sıkıp diğer eliyle de Yusuf'un yanındaki boş koltuğu gösterdi.

"Otur, konuşacaklarımız var Dayı."

Nazlı koltuğa yerleştikten sonra, "Biz de Yusuf'la akşamki infazı konuşuyorduk" diye sözüne devam etti. "Eh, Yusuf işi tereyağdan kıl çeker gibi sorunsuz halletmiş. Maşallah sen de motosikleti, altında balistik füze varmış gibi sürmüşsün."

Nazlı gülerek, "Yok, o kadar da değil Dayı, abartmayın" dedi.

O sırada içeriye giren Nevin çayı bırakıp çıkıncaya kadar oda sessizliğe büründü.

Nevin çıktıktan sonra Remzi önündeki gazeteyi Nazlı'ya doğru iterek, "Kimi eşek cennetine gönderdiğinizi merak etmiyor musun?" diye sordu.

Bir yandan, "Sabah gazeteye bakamadan aceleyle çıktım Dayı" derken diğer yandan da gazetenin ön sayfasına göz gezdirmekte olan Nazlı okuduğu manşetten sonra hayretle donup kaldı. Ne diyeceğini bilemez hâlde biraz durakladıktan sonra Yusuf'a dönerek, "Sen gördün mü?" diye sordu.

“Biraz önce okudum ve şaşıtm kaldım.”

Başkomiser Remzi, Nazlı'nın şaşkınlığına son vermek için, “Bakın, Yusuf Abi ve Nazlı Dayı, birlikte yine güzel bir iş çıkarttınız” dedi. “Olay Yeri İnceleme de oradan sabaha karşı eli boş döndü.”

Bu arada ceplerini karıştırmakta olan Yusuf sonunda aradığını buldu ve içcebinden çıkarttığı mermi kovanını masanın üzerinden Başkomiser Remzi'ye doğru itti. Remzi konuşmasına devam ederken kovani alıp masanın sağ üst çekmecesine gelişigüzel atıverdi.

“Terasta kapının kilidinin göbeğinden başka hiçbir şey bulamamışlar. Komşulardan da eşkâl bildiren olmamış. Akşam yemeği saatine denk gelmesi işimizi kolaylaştırdı. Evet, gazetede okuduğunuz gibi maktul büyük müteahhitlerden Ünal Zakiroğlu. Onun devre dışı kalmasıyla inşaat şirketinin içinde yer aldığı konsorsiyumun yaptığı devlete ait birkaç altyapı inşaatı zora girecek. Aslında Ünal Zakiroğlu vitrindeki adammış.”

“Peki, gerisinde kimler varmış?” diye sordu Nazlı.

“Gerisi biraz karışık. Ünal paravan. Finansmanı Güneydoğu'daki bir tarikat yapıyormuş. Şimdi anlamış olmalısınız infazın gerekçesini. Mevta Ünal'ın oğlu da yok. İki kızı var. Biri fizik tedavi uzmanı, diğerininse güzellik enstitüsü var. Bu iki kızın, babalarının işini toparlamaları zor olduğu gibi tarikatın paralarını geri vermeleri de çok zor. Grupta inşaat, akaryakıt dağıtım şirketleri, mutfak banyo seramiği ve krem falan imal eden şirketler var. Yani anlayacağınız dağınık işlere sahip bir grup.”

Nazlı'ya dönerek devam etti.

“İki kızıdan biri senin gibi yetişmemiş ki hemen üç ayda grubu toparlayabilsin. Bak, daha üç ay oldu, sen her şeyi hemen yoluna koydun. Holdingin işleri iyi gidiyormuş.”

“Maşallah sizin haber alma teşkilatı iyi çalışıyor Dayı, kim söyledi?”

“Senin Amca var ya... Baki Çelikleş, dün bir şey danışmak için aradı da, o söyledi. Lafı biraz dolandırdıktan sonra senin iki işi bir arada yürütmekte zorlanıp zorlanmadığını sordu, ben de şimdilik sorun olmadığını söyledim... o kadar. İyi demiş miyim?”

“Sağ ol Dayı iyi demişsin. Biraz zorlanıyorum zorlanmasına ama korktuğum gibi çıkmadı. Yıl sonu mali hedefleri tutturacağıma artık inanıyorum. Tutturabilirsek kendime güvenim tam olacak. Tutturamazsak kötü. Dayı, şu Ünal Zakiroğlu’nun kızlarının krem işini bir kurcalasam olur mu? Belki bizim holdinge ekmek çıkar. Adı neymiş güzellik uzmanı olanın?”

“Hedefi tutturacağına inancım tam. Krem işine gelince... neden olmasın? Kızın adı Nurperi Zakiroğlu. Kızlar elden çıkartacaklarsa ve de matah bir şeyse ele gideceğine bizim olması daha iyi. Ama tarikata bulaşmamalısın.”

Başkomiser Remzi’nin konuşmasının bitmesini bekleyen Yusuf da Nazlı’ya dönerek, “Ben de hedefi tutturacağına inanıyorum” dedi. “Bu kadar kısa zamanda koskoca gurubu kontrolün altına kolayca aldığına göre gerisini de halledersin. Ayrıca teşkilata en büyük finansmanı sen sağlıyorsun, üç kuruş az olsa sorun olacağını sanmıyorum. Sen bunu çok stres yapıyorsun, biraz rahatla.”

“Yusuf, ben holdinge ağırlık verince büroda işler sana kaldı. Gık demeden vaziyeti iyi idare ettin. Teşekkür ederim” dedi Nazlı. Sonra Başkomiser Remzi’ye dönerek sözlerine devam etti.

“Amirim size de anlayışınız için teşekkür ederim ama artık beni bürodaki daha aktif işlere sürebilirsiniz. Sizden görev bekliyorum.”

“Erken olmaz mı? Bir-iki ay daha oraya ağırlık versen? Biz nasıl olsa bir şekilde idare ediyoruz.”

“Biraz daha soğursam geri dönüşüm daha zor olacak. Bir iş verin de ısınayım.”

“Madem kaşındın, toplantıda görev dağılımı yaparken seni ihmal etmem.”

“Sağ olun amirim.”

“Neyse dönelim yine dün akşamki eyleminize... Bakalım bu infazın sonuçları nasıl olacak. İşte o zaman göreceğiz vatana nasıl hizmet ettiğimizi. Geçmişte şahit olmadık mı, bu tür infazların bazı dengeleri nasıl değiştirdiğine?” Ayağa kalkarak, “Haydi toplantı odasına” dedi. “Millet bizi bekliyor. Görev dağıtımı yapacağım.”

Toplantı odasına girdiklerinde var olan uğultu, Başkomiser Remzi kürsüye geçtiği anda birden kesiliverdi.

“Arkadaşlar günaydın. Gazetelerde okumuşsunuzdur, dün akşam bir cinayet işlendi. Akşamki müteahhit cinayeti işini Yusuf’a veriyorum. Yusuf, olay mahallinden başla. Diğer herkes ellerindeki işleri takip edecek. Erhan, Şaşkınbakkal cinayetinde sona yaklaşıyordun, bir gelişme var mı?”

“Var amirim. Zanlıyı bugün derdest edip savcılığa dosyasıyla birlikte aktaracağım.”

“İyi, o işi bitirince Komiser Nazlı’ya yardım ediyorsun.”

“Ama Komiser Nazlı’da dosya yok ki?”

“Sabırsız davranma Erhan, diyeceklerim var. Hele bir dinleyin... Komiser Nazlı’ya bu dosyayı veriyorum” diyerek Nazlı’ya bir dosya uzattı. “Üç ay kadar önce meşhur bir kadın profesör vefat etmişti ya. O sırada araştırılması yapılmış ve boğazına kaçan bir şeyden boğularak öldüğü raporlanarak defnedilmişti. Profesörün adını unuttum, neydi ya?”

Ön sıradan biri, “Melike Altındağ” dedi.

“Hah işte o. Dün merhumun yakın bir arkadaşı savcılığa başvurup bu ölümün cinayet olduğu iddiasını öne sürmüş. Tabii akabinde dosya savcılık tarafından bize intikal ettirildi. Yani şimdi siz ikiniz, üç ay önce vuku bulmuş bir cinayeti aydınlatacaksınız. Böylesi bir dosya benim

yönetimimde bu büroya ilk defa geliyor. Yani üç ay bizim işlerde çok uzun bir süre ve konu bayatlamış oluyor. Dosyayı ilerletmek daha zorlaşıyor ve daha fazla zamana mâl oluyor. Ama ne yapalım? Bu dosya da işimizin bir parçası. Savcıya, bu cinayet soğumuş, delilleri bayatlamış, bize fırından yeni çıkmış dosya ver diyecek hâlimiz yok.”

Salonda hafif gülüşmeler başlayınca Başkomiser Remzi konuşmasına biraz daha yüksek sesle devam etti.

“Dosyada savcılığın mezarı açma izni, Adli Tıp raporu ve dilekçeden başka bir şey yok. İşiniz zor, biliyorum.”

En arkada oturan polise seslenerek, “Harun, toplantı sonrasında odama uğra, sana da ilave bir görev çıktı. Haydi herkes işinin başına... selametle!” diyerek toplantıyı sona erdirdi.

İnsanın iliklerine işleyecek şiddette yağmur yağıyordu. Nazlı otomobilini park ettiği yerden Adli Tıp'ın kapısına gelinceye kadar epeyi ıslandı. Küfretmek geldi içinden, sonra düşündü, vazgeçti. Çünkü aklına önceki gün gazete-de okuduğu, İstanbul'u besleyen barajlarda yüzde otuz su kaldığı haberi gelmişti. *Aslında yağmur yağdığı için şükretmemiz lazım*, dedi içinden. Mendiliyle bir yandan saçlarını kuruyor bir yandan da Doktor Selami'nin odasına doğru hızlı adımlarla koridorda yürüyordu. Islak mendilini montunun cebine koyup doktorun odasının kapısını tıklattı. Az sonra Doktor Selami'nin karşısındaydı.

"Oo, komiserim, hangi rüzgâr attı seni buralara? Kızım, bize iki çay. Bakın komiserim, teklifim hâlâ geçerli. Helak etme kendini bu genç yaşta katillerle falan, gel buraya, sakın bir hayat yaşa."

"Sizin yaşınıza göre dinç kalmanızın nedeni de anlaşılan yaşadığınız sakın hayat, yani ölülerin sessizliği olmalı. Sağ olun, almayayım."

"Tam üstüne bastın. Ölülerin sessizliği bana iyi geliyor. Eminim teklifimi kabul etsen sana da iyi gelecektir. Söyle bakalım hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Doktorcuğum ben üç ay kadar önce buradan verilmiş bir otopsi raporu için geldim. Tarihi ve numarası şurada yazılı" diyerek elindeki dosyanın içinden bir sayfayı açıp doktorun göreceği şekilde önüne doğru uzattı.

"Merhum Profesör Melike Altındağ."

Doktor yerinden kalkıp duvara dayalı çelik dolabın üst çekmecesini açarak dosyaları karıştırmaya başladı. Kısa

süre sonra bir dosyayı çekip aldı, masasına döndü. Gözlüğünü takıp dosyanın içindekilere göz gezdirdikten sonra Nazlı'ya dönerek, "Enteresan" dedi.

"Nedir enteresan olan?"

"Ayva yerken genzine kaçıp boğularak ölene de hiç rastlamamıştım." Doktor Selami dosyadaki bir sayfaya bu defa daha dikkatle baktıktan sonra devam etti, "Buradaki evrakta benim imzam yok."

"Sizden başka kim imzalayabilir ki bu raporu?"

"Raporun tarihine bakılırsa benim izin haftama denk geliyor. Çünkü rapor tarihinden iki gün sonra eşimin doğum günü, Bodrum'da tatildegdik, kutlamayı orada yaptık. Ben yokken yerime yardımcım Tomur'un bakması lazım ama işin enteresan tarafı bu imza onun da değil."

"Peki, siz yokken başka yerden doktor getirip ona imzalatmış olamazlar mı?"

"Bu tür ölümlerde, yani ortada cinayet kuşkusu yoksa, hükümet tabibinin raporuyla ölü gömülebilir. Nitekim hükümet tabibinin, kadının ayva yerken genzine kaçmasıyla boğulmuş olduğuna dair raporu dosyada var. Ama sonradan bir kuşku duyulmuş olmalı ki buraya otopsiye yollamışlar. İşte burada yazılan otopsi raporunun, hükümet tabibinin raporuyla birebir örtüşmesi enteresan. Daha da enteresanı bu raporun altındaki imzaların ne bana ne de Tomur'a ait olması. Yani kâğıt bizim, mühür bizim ama imzalar bizim değil."

Doktor sözünü bitirdikten sonra dosyayı açıp biraz daha karıştırdı ve "Buldum!" dedi.

"Neyi buldunuz?"

"Asıl raporu, yani Tomur'un imzaladığı raporu."

Doktor Selami biraz uzanarak Nazlı'ya dosyadaki kısmen buruşuk bir kâğıdı gösterdi.

"Bakın komiserim. Bu asıl rapor. Altında Tomur'un imzası var. Ağzından ve burnundan soluk alması engellene-

rek öldürüldüğü yazılı bu raporda. Oysa bu dandik raporda hükümet tabibinin doğal ölüm tespiti aynen tekrarlanmakta. Öyle olunca da savcılık cesedin aileye teslim edilmesi talimatını vermiş ve bizdeki dosya kapanmış. Burada bir oyun oynanmış. Ama madem işlem sahte rapora göre yapıldı ve dosya kapatıldı... sahtekârlığın ispat vesikası olan Doktor Tomur'un raporu bu dosyada ne arıyor? Hem de göze batması istenirmiş gibi onu en ön sayfaya koymuşlar."

"Tomur Bey burada mı?"

Doktor Selami, "Burada olmalı" diyerek telefona uzandı. "Kızım, Tomur'a söyle acil benim odaya geliversin."

Az sonra kumral, otuzlarının sonunda, göbeğinin büyüklüğünden beyaz önlüğünün önü tamamen açık olan Doktor Tomur odaya girdi. Doktor Selami elindeki dosyada iki otopsi raporu olduğunu ve bunun izahını istedi. Doktor Tomur kapının yanındaki sandalyeye ilişip dosyanın içine âdeta gömüldü. Sonra yüzündeki endişeli ifade yerini tebessüme bıraktı.

"Hatırladım!" dedi. "Siz tatildeydiniz. Otopsiyi ben yaptım ve raporumu yazıp işleme koydum. Üç gün kadar sonra masamın yanındaki çöp kovasından düşmüş buruşuk bir kâğıt buldum. Biraz düzeltip okuyunca o rapor olduğunu anladım. Raporu yanlışlıkla ben buruşturup attım zannetmiştim biraz düzeltip Şükran'a verdim ki yerine koysun. O da getirip dosyanın en önüne takmış işte."

"Yahu Tomur, onu demiyorum ki."

"Ya neyi soruyorsunuz?"

"Ondan iki sayfa sonraya bak, anlarsın."

Doktor Tomur yine dosyaya gömüldü ve az sonra, "Allah, Allah! Bu nasıl olur?" diyen sesi işitildi.

Nazlı, "Biz de anlayamadık doktor bey" dedi. "Onun için yardımınız gerekti. Okuduğunuz raporun sahte olduğunu düşünüyoruz. Ben, Cinayet Büro'dan Komiser Nazlı. Bu dosyayı aydınlatmak için buradayım."

Doktor Selami, "Yahu konunun şok edici etkisinden olmalı ben sizleri tanıştırmayı unuttum" dedi. "Doktor Tomur, Komiser Nazlı. Şimdi gelelim konumuza. Ne diyor-sun Tomur?"

"Siz izindeyken Sağlık Bakanlığı'ndan denetim geldi ya, onlardan birinin marifeti olabilir. Yoksa kim bizim dosyalara erişebilecek ki? Bu evrak sahte ama şuraya bakın."

Uzanıp her ikisinin de görebileceği biçimde açık dosyanın sayfasını gösterdi.

"Mühür bizim mühür ama imzalar bizim değil. Bu isimlerde iki doktor bizde hiç çalışmadı. Yani denetime gelenlerden biri, bizim antetli kâğıtlara ve mührre erişince sahte bir evrak hazırlayabilmişler. Adamlardaki cürete bakın ki bizim imzaları atmak yerine uyduruk imza atıp işlerini tamamlamışlar. Yani imzalarımızı taklit etme zahmetine bile girmemişler. Demek ki denetim de hikâyeymiş. Adamların karşısında boşu boşuna titremişiz bir de."

Doktor Selami başını iki yana sallayarak, "Kırk yılda bir tatil yapalım dedik, başımıza gelene bak" dedi. "Cesetleri yürütseler haberimiz olmayacak. Neyse komiserim, durumu anlamış olmalısınız. Dandik bir denetim ve dandik bir belgeyle karşı karşıyayız. Ama sizin ilk sorunuza cevabım şudur: Evet, o bahsettiğiniz profesör kadın ölmemiş, öldürülmüştür. Gerisi artık kendi içimizde açılacak soruşturma ile daha da aydınlanacak. Onun sonucunu da size bitişinde bildiririm. Doktor Tomur, seni de bir süre işinden alıkoyduk ama konu da sayende aydınlanmış oldu."

Nazlı ayağa kalktı, Doktor Selami'nin elini sıkarken, "Savcıdan kâğıdım hazır. Mevtayı mezardan çıkartıp buraya getireceğim. Üç ay geçti ama yeniden bir rapor verebilirsiniz değil mi?" diye sordu.

"Gerek yok ki. Elimizde boğularak öldürüldüğüne dair rapor var. Onu hemen işleme koyarız, biter. Sen bir çay daha içerken sırada bizimkiler raporu sisteme girer ve bir

çıktı alırız. Ama işin aceleyse git tabii, gerisini biz burada hallederiz.”

“Hay aklınla bin yaşa doktorcuğum. O raporun hâlâ iş görebilir olduğuna sevindim, böylece ölüyü de mezarında rahatsız etmemiş oluruz. Sisteme girildiğinde bana bir mesaj gönderirseniz ofisimde çıktı alıp dosyama koyarım.”

O sırada Doktor Tomur kapıya doğru hamle yapınca Nazlı ona doğru seslendi.

“Doktorcuğum çok teşekkür ederim, konuyu yeterince aydınlattınız. Sizden rica etsem gitmeden beni bir de Şükran Hanım’la görüştürebilir misiniz?”

“Tabii ki. Gelin benimle.”

Doktor önde, Nazlı arkada koridorda sağdan üçüncü kapıdan girdiler. Epeyce zayıf, simsiyah saçlı, gür kaşlı Şükran’a tek soru sordu Nazlı.

“Bundan yaklaşık üç ay kadar önce Doktor Tomur size buruşuk bir kâğıt verdi ve sizden onu dosyaya koymanızı istedi mi?”

“Evet, hatta ben de yardımcı oldum evrakın buruşuk hâlden kurtulmasına. Şu saksının altına koyup bir-iki saat beklettikten sonra götürüp şu meşhur kadın profesörün... adı neydi... onun dosyasının en üstüne yerleştirdim.”

Nazlı teşekkür ederek ayrıldı. Dışarıya çıktığında sağanak dinmiş, yağmurun temposu ahmak ıslatana dönmüştü. Hızlı adımlarla otoparkın yolunu tuttu. Hem yürüyor hem de düşünüyordu. Meşhur Profesör Melike Altındağ ölmemiş, öldürülmüştü ve bu cinayet dosyası onundu. Bunu kısa sürede çözerse başkomiserlik çantada keklikti. KARE teşkilatı içinde Abi’ydi, Dayı’lığa yükseltilmişti. Şimdi de komiserlikten başkomiserliğe yükselebilirdi. Kendisine hedef koydu. *Komiserlikte kalırsam polisliği bırakır holdinge geçerim. Ama başkomiser olursam holdingle polisliği birlikte götürebilirim.*

Otomobile oturup kontağı çevirmeden derin bir nefes

aldı. Başkomiser olup da holdingde iyi kâr yaparsam KARE teşkilatında Amca'lığa terfimi bile isteyebilirim. Verirlerse iyi olur, vermezlerse canları sağ olsun! Akıllarına kar suyu kaçırmış olurum ve bugün olmazsa bile gelecekte olmanın yolu açılır. İstemeyene vermezler Nazlı!

Eli kontak anahtarında, tam otomobili çalıştıracakken Nazlı'nın aklına dosyadaki ihbar dilekçesi geldi. Dilekçe-
de bulduğu Sabahat Hanım'ın telefonunu tuşlayıp bekledi.
Telefon beş defa çaldıktan sonra Nazlı tam ümidini kaybet-
mek üzereyken açıldı. Doğrudan konuya girerek görüşme
talep etti. Sabahat Hanım, o sırada okulda olduğunu ve
az sonra peş peşe derslere girmesi gerekeceğinden akşam
evinde görüşebilirlerse memnun olacağını söyleyince Nazlı,
işyerinde görüşmekten çekiniyor olmalı, diye düşünerek
üstelemedi.

Gözücuyla dilekçedeki adresi inceledi, "Saat yedi sula-
rında Emirgân'daki adresinizde olurum" diyerek telefonu
kapattı.

Otomobili çalıştırıp emniyet kemerini taktığı anda tele-
fonu çaldı. Arayan Sabahat Hanım'dı.

"Buyurun Sabahat Hanım."

"Komiser kızım, istersen sana Çağrı'nın telefon num-
arasını vereyim, bana gelmeden önce onunla görüşüp gelir-
sen daha iyi olur. Kafana takılan boşlukları da akşam görüş-
ürken doldururuz."

"Çağrı kim?"

"Aa, bak şimdi olmadı. Çağrı bu muammayı çözmekte
sana en fazla yardım edebilecek kişi. Onu nasıl bilmezsin?"

"Sabahat Hocam, dosyayı daha bu sabah aldım. İçi
tamtakır. Yani sizin dilekçeniz, otopsi raporu ve savcılığın
yazısından başka bir şey yoktu. Daha işin başındayız. Ama
merak etmeyin, sizlerin yardımıyla bu dosyayı dolduracak
ve arkadaşınızın katilini bulacağım. Dilekçe sahibi olduğ-
unuz için ilk bulguları size aktarayım da biraz rahatlayın."

“Nedir o?”

“İlk incelememi Adli Tıp'ta otopsi raporu konusunda yaptım, haklı çıktınız.”

“Nasıl?”

“Yani olay cinayet. Akşam detayları anlatırım” diyerek kapattı. İçinden, *kadın ne rahatlamıştır şimdi*, diye düşündü. Sabahat Hanım'ın inadı sayesinde örtbas edilmiş olan bir cinayet ortaya çıkartılmıştı. Bu da bir çeşit intikamdı. Toplumdaki hakkaniyetli işleyişi engelleyen kötülere karşı intikam. İntikam deyince aklına kendi intikam yemini geldi. Direksiyona uzanan kolu gevşedi, sağ eli hafiften titremeye başladı, sonra da dizleri. Ön yolcu koltuğundaki çantasını açıp içinden ilacını buldu, bir tableti ağzına attı. Yuttuğunda boğazındaki acı tadı hissedince yüzünü buruşturdu. Az sonra sakinleştiğini hissetti. Otomobilini iyi ki yerinden kımıldatmamıştı. Telefonu tekrar alıp mesajlara baktı. Sabahat Hanım, Çağrı'nın telefon numarasını göndermişti. Telefonu tuşladı. İki defa çaldıktan sonra açıldı. Kendisini tanıttı. Çağrı evdeydi ve müsaitti. Görüşme talebini kabul etmişti. Nazlı adresi not etti.

Otoparktan çıkıp akmakta olan E-5 trafiğine karıştı. Aklına yine intikam geldi. Ama bu defa ilacın etkisinde olduğundan elleri ve dizleri titremedi. Babasını katletmiş olan eski anarşist, yeni işadamı Bedir'den intikamını almış ve onu tek kurşunla eşek cennetine göndermişti. O eylem ilk intikamıydı. Sonra ikinci intikamını almıştı. Kendisini vaktiyle Diyarbakır'daki yetiştirme yurdunda seks kölesi olarak kullanmış Sarı Selim'i de tek kurşunla öteki dünyaya göndermişti. Şimdi sıra abisine gelmişti. Evet, öz abisine. Bu da onun son intikamı olacaktı. Eskiden tarlaya babası gider, annesi iki çocukla evde kalıp ev işlerine bakardı. Babaları anarşist Bedir tarafından katledilince tarlaya anneleri gitmeye başladı. Sabah gidiyor, akşam karanlık olmadan tarladan dönüyordu. Evde abisiyle yal-

nız kaldığı zamanlarda abisiyle çeşitli oyunlar oynarlardı. Köşe kapmaca ve saklambaçla başlayan bu oyunlar giderek doktorculuğa kadar gelmişti.

Abisi doktormuş da onu muayene ediyormuş gibi vücudunu ellemeye başlamıştı. Sonunda abisi onun özel yerlerini de ellemeye başlamıştı. Annesi, "Aman kızım kukunu kimseye ellettirme." demişti demesine ama abisi herhangi biri değildi ki. Nasıl olsa ona zarar vermezdi. Babası öldükten sonra ailenin reisi o olmuştu. Yani o, Nazlı'nın hem abisi, hem babası hem de atasıydı. Abi ne derse yapılmalıydı. Ama annesi kukusunu ellettirmemesini söylemişti ve abisi arada bir kukusunu elliyordu. Kaç defa annesine söylemek istedi ama bir türlü söyleyemedi. Yanlış bir şeyler olduğunun farkındaydı ama ailede bir tatsızlık çıkmasını da istemiyordu... korkuyordu.

O gün annesi tarlaya gitmişti. Nazlı öğle uykusundayken birinin onu yorganın altında okşayarak önce tulumunu, sonra da külotunu aşağıya doğru çekerek çıkarttığını hissetti ve uyandı. Geriye baktığında abisi olduğunu fark etti. O anda nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Yaşı küçüktü. Ama anlamıştı. O gün biraz dirense de ağlamaktan öteye bir tepki veremedi, korkmuştu. Abisi o gün Nazlı'nın arkasından iki bacağının birleştiği yere bir şey sokup sürterek nefes nefese kalmış ve bir de üstüne üstlük yatağı ıslattıktan sonra kalkıp gitmişti.

Sonra bir gün yine annesi tarladayken Nazlı öğle uykusundan birinin tulumunu ve külotunu aşağıya doğru çekmesiyle uyandı. Yine abisiydi. Nazlı korkudan uyuyormuş gibi yaptı. Abisi bu sefer Nazlı'nın poposuna bir şeyler sürüp sıvazladı. Baştan acıdı ama Nazlı bağırımıyordu. Abisi bir eliyle Nazlı'nın ağzını kapatarak bağırmasını önlüyor, diğer yandan da nefes nefese habire arkadan üzerine abanıyordu. O günden bugüne o ilk olayın korkusunun, heyecanının ve acısının körüklediği nefret hiç

azalmadı, aksine çoğaldı. Çoğaldı ve intikam duygusuna dönüşerek sular seller gibi taşıdı. Hatırlamaz olaydı o berbat günleri. Düşündükçe dizleri titriyordu. Ağzında giderek artan bir kuruluk hissetmeye başladı. Çantasına uzanıp ilaç kutusundan hapı çıkartıp ağzına attı. Az kalsın önündeki kamyonete bindiriyordu. Son anda frene bastı.

Evet, abisi o günden sonra iki ay kadar bir süre ona yaklaşmadı. Kış gelmiş, annesi akşamları yer yatağını sofadaki sobanın önüne serer olmuştu. Evde ısıtılan tek yer orasıydı ve soba sönünceye kadar verdiği sıcaklık onlara yetiyordu. Yatakta annesi ortaya yatar bir tarafında abisi diğer yanında da Nazlı yatardı. İşte o şekilde uyurken bir gece yarısı yine arkasında birinin tulumunu aşağıya çektiğini hissedip uyandı. Karanlıkta kim olduğu seçilmiyordu ama abisinden başka kim olabilirdi ki? Abisi mümkün olduğunca sessizce işini bitirip gitti annesinin öte yanına kıvrıldı. Annesi olan bitenden habersiz horul horul uyuyordu.

Artık gündüzleri annesi tarlaya gittiğinde abisi fırsatı kaçırmıyordu. Birkaç gün annesi hava muhalefeti olup da tarlaya gitmediğinde de abisinin yer yatağındaki gece ziyaretleri aksamadan devam ediyordu. Aksi gibi bir süre sonra Nazlı da alışmış ve o da başta aldığı acıyı duymamaya başlamış, aksine değişik bir zevk alır olmuştu.

Şimdi geriye baktığında belki de bu yüzden abisine duyduğu nefretten çok, daha fazla kendisinden nefret ettiğini anlıyordu. İlk günkü ağlayarak karşı koyuşundan sonra hiç karşı koymamış olmasına hayıflanıyordu. Bunu da yıllar yılı kimseyle paylaşamadığından içine ata ata bu hâle gelmiş, dolmuş, taşmıştı. Yıllarca kendisine duyduğu kızgınlık ve nefret, abisine duyduğu nefretle birleşerek ondan intikam alma arzusuna dönüşüyor ve bu arzu katlanıyordu. Çünkü intikam aşağılanmış benliklerin silahıydı ve benliği kurtarmak için bu silah mutlaka kullanılmalıydı.

Bedir, holdingin hisselerini babalarını öldürmüş olma-

nın diyeti olarak, iki yetime, yani kendisine ve abisine bırakmıştı. Bunu öğrendiğinde Nazlı, abisinin sırf hissesine sahip çıkmak için kendiliğinden ortaya çıkacağını ummuştu. Ama üç aydan fazla zaman geçmesine rağmen abisi ortaya çıkmamıştı. Evet, ne yapacaksa yapacak, abisini bulup intikamını alacaktı. Bu intikam alınmalıydı... alınacaktı. Ama önce abisini bulması gerekiyordu. Bulacaktı onu.

6

Boyacıköy'e geldiğinde yağmur dinmişti. Mahallede park yeri bulmak için iki tur attıktan sonra otomobili boş kalmış bir arsanın önüne bırakıp 18 numarayı buldu, zile bastı. Kapıyı Çağrı açıp Nazlı'yı içeriye aldı ve salonun yegâne Boğaz manzarası gören köşesine oturttu. Kısa süren tanışma faslından ve Çağrı'nın kaşla göz arasında mutfaktan getirdiği çaydan bir yudum aldıktan sonra Nazlı ilk sorusunu sordu.

"Adli Tıp'tan geliyorum; Melike Hanım'ın cinayete kurban gitmiş olduğu kesinleşti. Ayva yerken boğulmuş olduğunu iddia eden otopsi raporu sahteymiş. Elimdeki bu dosyada çok az bilgi var. Sabahat Hanım sizdeki bilgilerin cinayetin aydınlatılmasında çok yararlı olabileceğini söyledi. Sizce Melike Hanım'ı kim öldürmüş olabilir?"

"Kusura bakmayın, daha buraya taşınalı üç gün oldu, pek yerleşemedik. Etraf onun için dandini. Sabahat Hoca, bana olayın cinayet olduğundan şüphelenip tahkikat açılması için dilekçe verdiğini söyledi. Gerçi bende de benzer şüpheler vardı ama o benden önce davranmış."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır, bir kız arkadaşım var, birlikte yaşıyoruz."

"Olaylar sırasında beraber miydiniz? O nerede şimdi?"

"Olaylar sırasında Dilek'le birlikteydik. Olmadı, Dilek zaten uzunca bir süre ortalıkta gözükmeydi. Araya soğukluk girdi, ayrıldık. Bir konferansta yine benim gibi İngilizce öğretmeni olan Gizem'le tanıştım; beraber yaşamaya karar verince de buraya taşındık. Şu anda evin eksikleri için alış-verişte."

"Dilek'i nerede bulabilirim?"

Çağrı, Komiser Nazlı'ya Dilek'in telefon numarasını yazdırdıktan sonra Nazlı devam etti.

"Cinayet konusunda anlatacaklarını bekliyorum. Yani şüphelendiğin kişiler falan."

"Melike Hanım şifalı otlara merak sarmıştı. O herhangi biri değil, çok özel bir kadındı."

"Peki, şifalı ot merakı nasıl başlamış?"

"Sahaflarda elyazması bir kitap bulmuş ve çok da uygun bir fiyata almış. Kitap bin sekiz yüzlü yılların ortasında, yani Kırım Savaşı öncesinde yazılmış."

"Kitabı hiç gördün mü?"

"Ne görmesi? Yaladım, yuttum. Melike Hanım kitabı bana verdi. Bir süre o kitapla yatıp kalktım."

"Kitap neyle ilgili?"

"Şifalı bitkilerin neler oldukları, nerelerde yetiştiği, ayrıca hangi hastalıklara iyi geldiği yazılıydı."

"Hoop! Niye geçmiş zaman kipi kullanıyorsun?"

"Çünkü kitabı çaldılar."

"Nasıl yani?"

"Beni ölesiye dövdüler, kitabı da alıp gittiler. Polis kayıtlarında bunların hepsi var. Sarıyer'deki o pörtlek gözlü komisere hepsini anlatmıştım."

"Kimdi seni dövenler?"

"Bilmem, hiç göremedim ki. İlk darbeye bayılmış olmalıyım. Belgrad Ormanları'nda bir yere bırakmışlar. Kendime geldiğimde etrafımda kimsecikler yoktu."

"Kitabın sende olduğunu kimler biliyordu?"

"O zamanki sevgilim Dilek, bir de Erkal Bey biliyordu. Dilek'i biliyorsunuz. Erkal Bey'in de kim olduğunu siz sormadan ben söyleyeyim. Emekli Osmanlıca hocası. Samatya'da oturuyor. Adresini birazdan yazar veririm. İşin tuhafı bu kitap meselesi devam ettiği sürece ne Dilek ne de Erkal Bey ortalıktaydı. Sanki sözleşmiş gibi ikisi de arazi olmuşlardı."

“Hadi sevgilinin haberi olmasını anlarım da Erkal Bey’e niye kitap konusunu açtın?”

Çağrı bu arada kalkıp yine büfeye gitti. Oradan bir not kâğıdı ile kalem aldı. Bir şeyler yazarken konuşmaya devam etti.’

“Kitap Osmanlıca yazılmış, Erkal Saral da Osmanlıca hocası olduğundan ona incelemesi için götürmüştüm. Götürmez olaydım. O da esrarengiz bir adam olup çıkıverdi kitapla tanıştıktan sonra.”

“Nasıl?”

“Ortadan toz oluverdi.”

Nazlı bu arada Çağrı’nın uzattığı, üzerinde adres yazılı not kâğıdını dosyanın içine attı ve bloknotuna not almaya devam etti.”

“Seni dövüp kitabı alanlar bulundu mu?”

“Hayır, bulunamadılar.”

“Bu kitap niye bu kadar önemli?”

“Dedim ya, içinde şifalı bitkiler hakkında çok bilgi var.”

“Bu bilgiler kimin işine yarar ki bu zamanda? Modern tıp her şeyi hallediyor artık.”

“Öyle demeyin Nazlı Komiserim, alternatif tıp da son on yıldır yükselişte. Şifacılar ve kozmetikçiler için bu kitap bulunmaz nimet. Ama onu çalanın eli kolu bağlı. Şifalı bitkilerin yerlerini bulabilirler ama hangisinin neye yaradığını öğrenmek için şifre şart.”

“Niye?”

“Çünkü kitap şifreli yazılmış.”

“Bak Çağrı, ben sana cinayeti kimin işlemiş olabileceğini sordum, ardından bir elyazması kitap çıktı. Bitmedi, şimdi bir de şifre meselesi çıktı ortaya. Sadede gelelim mi artık?”

“Komiserim bir şey daha var. Melike Hanım’ın bir de kedisi vardı. Adı İncir’di. Çok güzel bir kedi idi, o da Melike Hanım’ın ölümünden kısa süre sonra ölüverdi. Biz de onu Melike Hanım’ın evinin bahçesine, kapıdan girince sağ tarafa, duvarın dibine gömdük.”

“Kediyi bırak şimdi Çağrı. Konuyu şöyle bir toparlayalım. Elyazması kitap sendeydi, çalındı. Kitabın işe yaraması için şifre lazım. Peki, şifre nerede?”

“Yok.”

“Nasıl yok?”

“Şifre falan bulamadık. Bakmadığım yer kalmadı.”

“İlk sorumu tekrar soruyorum. Melike Hanım’ı kim öldürdü?”

“Beni kitap için ölesiye dövenler, şifre için Melike Hanım’ı da öldürürler diye düşünüyorum. Beni kimlerin dövdüğünü bilebilsem cinayeti de onlar işledi derdim.”

“Melike Hanım’la nasıl tanıştınız?”

“Ben aslında özel bir dershanede SAT ve TOEFL dersleri veriyorum. Gençleri Amerika’daki üniversitelere girebilmeleri için bu sınavlara hazırlıyoruz. Dershanenin sahibi Kerem Baykar. Kerem Bey aynı zamanda fakültede hocalık da yapıyor ama yarı zamanlı çalışıyor. Kerem Bey beni sevdi ve teyzesi Melike Hanım’la tanıştırdı. Rahmetli beni haftanın iki günü evinde eskiden tuttuğu notları bilgisayarda temize çekip tarihlerine göre istiflemek için tuttu. Ama beni sevmiş olmalı ki kendisi için çok önemli olan o elyazması kitabı verdi”

“Kitabı sana niye verdi? Osmanlıca biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Zaten onun için Erkal Hoca’ya gösterdim kitabı. Kitap eski Türkçe’ydi. Bazı sayfaların kenarlarına Latin alfabesiyle Türkçe notlar düşülmüştü. O notları bilgisayara yüklemem için Melike Hanım kitabı bana vermişti. Çoğunlukla onun evinde çalışırdım ama bazen zaman yetmezdi. O zaman ben de kitabı eve götürüp evde çalışırdım. Darp edildiğim gün de kitap onun için yanımdaydı.”

“Şu Kerem Baykar Hoca’yı fakültede bulabilir miyim?”

“Tabii pazartesi ve çarşamba günleri orada, diğer günler dershanede. Fakültede odası, Sabahat Hanım’ın odasının bulunduğu koridorda. Baştan beri o da kitabın peşinde.

Ona göre ünlü doktorlar, onkologlar ve ilaç firmaları da kitabın peşinde. Ama bazen düşünüyorum da beni dövdüren de kitabı çalan da o olabilir. Görünürde kitabın kayboluşuna en çok üzülen o. Ne de olsa normal koşullarda kitap terekenin içerisinde yer alacak ve yegâne varis olarak ona kalacaktı. Ama teyzesi onu değil, beni tercih edip kitabı bana verdiğine göre ona pek güvenmediği aşikâr. Kim bilir, teyzesini o öldürmüş bile olabilir. Ama yok ya, o hırslı olduğu kadar pısırık ve korkak biri. Yani benim gibi. Bizim gibi adamlardan katil çıkmaz.”

Nazlı bloknotunu çantasına yerleştirip kalktı. Kapıya doğru yürürken geri dönüp teşekkür ettikten sonra devam etti.

“Yine görüşeceğiz ama görüşene kadar şu kartvizitimi al ve saat kaç olursa olsun aklına bir şey takıldığında beni ara. Katili mutlaka bulacağız, özellikle senin yardımına ihtiyacım var.”

Nazlı, Sarıyer Karakolu komiserinin masasının önündeki sandalyeye oturduğunda Çağrı'nın gözlem ve anlatım yeteneğine hayranlık duydu. Komiserin gözleri yalnızca pörtlek olsa iyiydi, dahası da vardı, ayrıca çakmak çakmaktı. Komiser ona dosyayı uzatırken anlatmaya başladı.

"Bu Çağrı mıdır, ne karın ağrısıysa, onu birileri bir güzel dövüp dediğine göre eski eser kitabını da alıp öylece perişan bir vaziyette ormana bırakmışlar. Boynuna da bir tehdit notu ilıştirmişler."

"Ne yazıyordu notta?"

"Not dosyada, okursunuz. Geçmiş zaman, şimdi bir şey söylerim eksik olur, yanlış olur, neme lazım. Sonra bir taksi şoförü bunu alıp evine bırakıyor. Şoförün ifadesi de dosyada. Şoför çenebaz mı çenebaz. İki kelime soru sor, o sana ansiklopediden okur gibi anlatsın. Neydi o? Çağrı mıydı Çağdaş mıydı, neydi?"

"Çağrı"

"İşte ne karın ağrısıysa, onun anlattıklarıyla şoförün anlattıkları uyuşuyordu. Çocuğun hikâyesi bu. Şimdi gelelim merhum profesöre. Bu çocuğun dövüldüğü gecenin sabahında gündelikçi kadın bulmuş cesedi. Kadını her zaman oturduğu berjer koltuğunda başı öne düşmüş hâlde bulmuş. Yanındaki sehpanın üzerinde yarım ayva, yerde de bir yarısı ısırılmış ayva dilimi bulununca hükümet tabibi boğazına ayva kaçmış olacağını düşünüp raporunu öyle hazırlamış. Müdahale edip cesedi otopsi için Adli Tıp'a gönderdim. Bir bityeniği varsa, olur ya, çetrefilli bir iş varsa kadın pisi pisine gitmiş olmasın diye."

“İsabetli karar vermişsiniz ama bir işe yaramamış.”

“Evet oradan gelen rapor da ayvayı suçlu bulunca ben de artık üstelemedim, kapattım dosyayı. Sonra epey zaman geçti. Geçenlerde merhumun arkadaşı bir profesör hanım geldi ve arkadaşının cinayete kurban gitmiş olduğuna inandığını söyledi. Ben de bizdeki dosyanın kapandığını ama ısrarı varsa savcılığa gidip dilekçe vermesini söyledim. Hepsi bu komiserim.”

“Cinayet mahalline bakmak istiyorum. Ev yakındaysa bu dosyanın hazırlanmasında görev almış sizden bir arkadaş bana refakat edebilir mi? Bir de buraya kadar gelmişken sabah cesedi bulan gündelikçi kadınla görüşmek istiyorum” dedikten sonra, Nazlı biraz önce komiserin eline tutuşturduğu dosyayı açıp bir-iki sayfa çevirdi ve devam etti, “Burada adının Döndü Çınar olduğu yazılı.”

“Tabii komiserim” derken eli telefona gitti. “Suavi burarladaysa bana geliversin” dedi, sonra Nazlı’ya dönerek, “Orada kimse yoksa bile Suavi’de anahtar var, o size içeriği gezdirir. Profesörün yeğeni hâlâ anahtarı teslim almadı. Cinayet mahallindeki çoğu eşya da yerlerinde duruyor. Suavi size Döndü’yü de bulup görüştürür.”

Nazlı teşekkür edip dosya elinde Suavi’yle birlikte sahile doğru yürümeye başladı. Komiserin dediği gibi bahçe kapısı kilitliydi. Polis Suavi, asma kilidi biraz zorlanarak da olsa açtı. Nazlı bahçeye adım atar atmaz sağına bakıp kedinin gömülü olduğu yeri topraktaki kabarıklıktan tespit etti. Eve girdikten sonra doğrudan berjer koltuğu bulup oturdu. Koltuğun arkası ense kökünün hizasına geliyordu. Biri arkadan gelip bir kolunu boğazına dolayıp diğer kolunu ense köküne yastık gibi yerleştirip asılarak boynu kırmış olabilirdi. Ama Adli Tıp raporunda boyun kırığı yoktu, boyun etrafında darp izleri de bulunmamıştı. Belki de kadın otururken biri arkadan yanaşıp bir yastık ya da havluyla burnunu ve ağzını kapatıp nefes almasını

engelleyerek boğmuştu. Hatta başına plastik poşet geçirip havasız bırakmış olması da mümkündü. Cinayet poşetle işlendiyse katil poşeti beraberinde götürmüş olmalıydı. Ama ya yastıkla işlendiyse? Yandaki kanepede iki yastık Nazlı'ya el eder gibiydi. Suavi'ye mutfakta büyükçe bir poşet varsa getirmesini söyledi. Suavi bir yerine iki poşetle döndü. Nazlı dikkatli hareketlerle yastıkları poşetlere yerleştirdikten sonra poşetler elde binadan çıktılar.

Karakola doğru yürürlerken Nazlı, "Merhum profesörü tanır mıydınız?" diye sordu.

"İki defa bu eve gelmişim. Her yılbaşında bize karakolun ihtiyacı için A4 kâğıdı ve bolca tükenmez kalem bağışlardı. Onları almaya gelmişim. İkisinde de beni oturtup yaseminli yeşil çay ikram etmişti. Ben ömrümde ilk defa böyle bir şey içtiğim için garipsemişim. Biz siyah çaydan başka bir şey bilmeyiz. Tereddüdümü görünce, 'Şifadır bu çay, iç iç' demişti. Çayı içerken bana Sarıyer'deki şifalı suları anlatmıştı. O zamandan beri evin içme suyunu onun dediği yerden doldurup taşırım. Hatta şu Hacı Osman Bayırı'ndaki mobilya şirketi var ya, orası eskiden vinç fabrikasıydı. Oranın yamacının tepeye yakın tarafında ip gibi akan bir kaynak suyu vardır. Ben bilmezdim, o söyledi de haberim oldu.

Bizim Nurettin Komiser'in böbrek taşı ağrıları vardı, rahmetli dedi ki, 'Sabah erkenden bir bidon alıp o suyun başına aç karnına gitsin; bidonu doldurup öğlene kadar en az yarısını içip idrarını yapsın... öğle vakti düşer gider'. Biz inanmamıştık ama Nurettin Komiser son çare diye kadının dediğini yaptı ve öğlen vakti idrarını yaparken taş şıp diye önüne düşüvermiş. Bana inanmazsanız kendisine sorun. Zaten ondan sonra çevrede kimin böbrek sancısı tutsa eline bir bidon verip yallah suyun başına gönderdik... şaşmadı. Rahmetli çok sevap kazandı. Sarıyer'de onu tanımayan yoktur."

Sonra, “Cesedi Döndü bulmuş” diye devam etti Suavi. “Onun evi de şuradaki çıkmaz sokakta, uğrayalım mı? Eğer boş günüyse evdedir.”

“Tabii, onunla da görüşmek isterim.”

Suavi önde, Nazlı arkada, çıkmaz sokağa girip soldaki üçüncü aşı boyalı evin kapısında durdular. Suavi zile bastıktan sonra üst katın pencerelerinden biri açıldı ve yarı beline kadar sarkmış bir kadın, “Kim o?” diye seslendi. Suavi’yi görünce tanımış olmalı ki aşağıya inip kapıyı açtı, içeriye buyur etti. Suavi girmeyeceklerini söyledikten sonra Komiser Nazlı’yı tanıştırap bir sigara yakmak için kenara çekildi. Nazlı hemen konuya girdi.

“Döndü Hanım, merhaba. Ben Cinayet Büro’dan Komiser Nazlı. Melike Hanım’ın dosyasını yeniden açtık. Sizinle de bu konuda görüşmek istedim. Cesedi siz bulmuşsunuz, zabıtlarda anlattıklarınız kayıtlı. Melike Hanım’ın ölümü ayvadan falan değil. Boğmuşlar kadını. Yani ortada aydınlatılması gereken bir cinayet var. Umarım siz de en az benim kadar bu cinayeti kimin işlediğini bulup cezasını çekmesini istiyorsunuzdur. Bu nedenle kestirmeden gidip size tek bir soru soracağım. Şüphelendiğiniz biri var mı?

“Vay anam vay! Ne etmişler, bunu nasıl reva görmüşler melek gibi kadına! Tam yedi yıldır o eve haftada bir gün temizliğe giderim, bir gün bile Melike Hanım’ın ağzından kötü bir laf duymadım. Çok iyi insandı. Hangi kırılalı eller bu cinayeti işlediyse Allah’tan belasını bulsun. O Kerem yılanı yok mu, o deyyusun marifetidir bu iş. Gidip gelip kadını rahatsız ederdi. Yok bir kitap mı varmış, neymiş. O kitabı mutlaka ona vermeliymiş falan deyip dururdu. Günahı boynuna onun marifeti olmalı bu iş.”

“Sen bizzat duydun mu kitabı istediğini, yoksa Melike Hanım mı anlattı sana?”

“Kendi kulaklarımla iki defa duydum. İllaki o kitabı bana vereceksin diye tutturduydum.”

“Peki, Döndü Hanım, seni daha fazla işinden alıkoymayalım. Al, bu kartım, aklına bir şeyler gelirse beni ara olur mu?”

“Olur.”

Nazlı sigarasının izmaritini kaldırımında ezmekte olan Suavi'nin yanına gitti. Birlikte geldikleri istikamete doğru yürümeye başladılar.

Anacaddeye varınca tokalaşıp ayrıldılar. Nazlı poşetler elinde otomobiline, polis de karakola doğru yürüdü.

Sahilden Emirgân'a doğru yol alırken havadaki bulutlar dağılmış, güneş arada bir görünmeye başlamıştı. Ortaya çıkan Boğaz manzarasına ara sıra gözü kaymakta olan Nazlı çarpmamak için önündeki araçla arasında epey mesafe bırakarak yol alıyordu. Otomobilin saatine baktı. Beşi on geçiyordu, erkendi. Sabahat Hanım, saat yedi gibi gelmesini söylemişti. Aklına Baltalimanı'ndaki polis lokali geldi; biraz nostalji için orada oturup Boğaz manzarasını doya doya seyretmek istedi.

Emirgân'ı geçip Baltalimanı'na vardı. Otomobili sahil yolu üzerine bırakıp lokalin deniz kıyısındaki çay bahçesinde denize sıfır bir masa bulup oturdu. Garsona çay söyledi ve gün içinde olanları düşündü. Adli Tıp'taki gerçek otopsi raporunun bulunması dışında kayda değer bir ilerleme sağlayamamıştı. Çağrı, Kerem Baykar'dan şüphelenildiğini söylemişti ama onu cinayet işleyecek kadar cesur bulmamıştı. Doğrusu terbiyeli çocuktu bu Çağrı, "Ödleşin tekidir de ondan" dememişti.

Döndü de Kerem Baykar'dan şüpheleniyordu. Ancak Nazlı, Kerem'le henüz görüşmemiş olmasına rağmen Kerem'in bu cinayeti işleme ihtimalini düşük buluyordu. Zaten yaşlı başlı, bir ayağı çukurda olan teyzesini tek varis olan yeğen niye öldürsün ki? Tam tersine onunla ilişkisini sıcak tutup ölümünden sonra bütün terekenin üzerine konmak varken bu risk alınır mıydı? Üstelik onca mürekkep yalamış, kaybedecek çok şeyi olan derslane sahibi öğretim üyesinden böyle bir aptallığı beklemek Nazlı'nın kafasına pek yatmadı.

Kitabı kendisine vermesi için teyzesini zorlamış olması, muhtemelen teyzesinin kitabı sağlığında bir başkasına vermesini önlemek içindi. Yegâne varis olacak kişinin, kitabın kendisine ait olması gerektiğine inanması yanlış bir şey olmamalıydı. Biraz daha düşününce Nazlı bir şey daha fark etti. Bu cinayet kitap için işlenmişse, o zaman kitap kimin elindeyse cinayeti de o işlemiş ya da işlettirmişti. Yani kısacası Kerem, Nazlı'nın kafasında zanlı olarak bir türlü yerini alamadı.

Neyse, dedi içinden. Madem koca gün geçti ve bir arpa boyu yol kat edemedik o zaman şu güzelliklere bakalım.

Garsonun önüne koyduğu çaydan bir yudum alıp Boğaz'dan o anda suları yara yara kuzeye doğru yol alan koca konteyner gemisini seyretmeye başladı. Gemi, önünde bir kıyı emniyeti römorku, yanında diğer bir römork, korumalarıyla yürüyen bir patron edasıyla yavaş ama yavaş olduğu kadar da bütün heybetiyle kendinden emin yol alıyordu.

Nereden nereye? dedi içinden. Son görev yeri olan Tunceli'den İstanbul'a ilk geldiği günlerde yatacak yeri bile olmadığından bu polis evinde bir süre kaldığı zamanlar aklına geldi. Odasının penceresinden manzarayı seyrederken bu büyük şehre nasıl tutunacağına dair endişe ve korkuyu artık hissetmediğini fark etti. Yine Sait Faik'in "Lüzumsuz Adam" öyküsünü hatırladı. Öykünün sonunda kahraman bir gün vapura binip buradan bir koy sonra, Bebek-Arnavutköy arasında, muhtemelen Akıntı Burnu civarında kendini denize bırakarak hayatına son vermekten bahsetmiyor muydu? Evet, bu şehre tutunamayanlar da vardı... hem de çok. Onlar bu dev şehrin acımasız dev çarkları arasında ezilip un ufak olanlardı. Nazlı onlardan olmayacağına yemin etmiş ve yeminini gerçekleştirmişti. Tutunamasaydı belki kendisi de bir gün canına tak diyerek denizin dibini boylayacaktı.

Oysa o, taşı toprağı altın olan İstanbul'a tutunmuş ve denizin altını boylamak yerine üstünde birer kuğu gibi gezen teknelere merak sarmıştı. O sırada önünden geçmekte olan motor yata gıptayla baktı. İstese böyle bir yat kiralayıp Boğaz'da gezebilirdi. Hatta istese şirketlerden birine satın da aldırabilirdi. Artık o maddi imkâna sahipti. Faturasını da alıp şirkete masraf yazardı. Kimse de ona niye gezdin diye hesap sormazdı. Olsa olsa maliyeciler sorardı. Sorarlarsa o da şirketin misafirini gezdirdim der, atlatırdı. İmkânının olmadığı dönemlerde görünce yanıp tutuştuğu ve bir miktar da hasetle baktığı bu yatlara şimdi sanki her an parayı bastırıp satın alabileceği bir bisikletmiş gibi bakıyordu.

Arnavutköy'de Rusları kovalarken İsmail Kaptan'ın teknesine ilk bindiğinde hissettiklerini hatırladı. "Ne enteresan" dedi kendi kendine. "İnsan ulaşamayacağı bir şeye tutkuyla bağlanıp edinmek için histeri krizlerine bile girebiliyor ama imkânı olup da onu satın alabilecek güce eriştiğinde onca duygusallık bir kenarda kalıyor ve oturup bunu satın almak yerine, kiralasam daha iyi olmaz mı, diye hesap etmeye başlıyor."

Yemininden başka, bir de rüyası vardı Nazlı'nın. O rüya zengin ve güçlü bir kadın olmaktı ve rüyası gerçekleşmek yolundaydı. Zenginlik güzel şeydi ama yönettiğin paraya uygun görgün olması ve sosyal yaşantının da ona paralel gitmesi lazımdı. Nazlı'da bu yoktu. *Bunun için en uygun yol zenginlerden çevre yapmak*, diye düşündü. Nasıl olacaktı bu? *Yeni tanışıklıklar lazım. Polis tanıdıklardan medet umsam onlar kimi tanıyorlar ki tanıştırsınlar. Polis polisi, hâkimi, savcıyı tanır, bir de ne kadar içeri girmiş çıkmış hırsız, uğursuz takımı varsa onları. Sivillerden lazım bana*, diye düşünürken birden aklına geçen yıl kendisine ödül vermiş olan Rotary Kulübü geldi. O kulübün özelliği üyelerinin hepsinin meslek sahibi kalburüstü kadınlar olmasıydı.

Ödül veren başkan Nazlı'dan hoşlanmış ve toplantı sonrasında onu uğurlarken üye olmak isterse kendisini aramasını söylemiş, telefonunu yazdırmıştı. Nazlı masanın üzerinde duran cep telefonunu kaptığı gibi kadının telefonunu aramaya başladı. Kadının adını çoktan unutmuştu. Rotary'den bilmem kim diye yazdığını hatırlayınca R harfinde buldu. "Rotary'den Çiğdem Hanım" diye kaydetmişti; tuşladı. Telefon üç defa çaldıktan sonra açıldı.

"Çiğdem Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Evet, buyurun..."

"Ben Komiser Nazlı. Hani geçen yıl kulüpte ödül vermiştiniz... hatırladınız mı?"

"Hatırlamaz olur muyum hiç? Nasılsınız, o günden bu yana yaralarınız iyileşti mi?"

"Evet Çiğdem Hanım, turp gibiyim. Fazla zamanınızı almayayım. O gün ayrılırken bana üyelik teklif etmiştiniz ancak devlet memuru olduğum için istekli olmamıştım. Ama şimdi şartlarım biraz değişti ve müsait hâle geldim. Görüşünce detaylarını anlatabilirim."

"Çok memnun oldum Nazlıcığım. O zaman şöyle yapalım. Bu çarşamba günü öğle vakti daha önce geldiğin oteldeki yemeğe seni davet edeyim. Toplantı sırasında ve sonrasında detayları konuşuruz. Koşulları uygun bulursan üye adayı teklifini yönetim kuruluna sunarım, kısa sürede hallederiz. Üyelerimizin de seni aralarında görmekten memnun olacaklarına eminim."

"Teşekkür ederim. Çarşamba günü görüşürüz Çiğdem Hanım. Pardon, Çiğdemciğim."

Yandaki masada boşları toplamakta olan garsona bir sade kahve söylerken birden Nazlı'nın masasındaki boş sandalyeye biri oturdu.

"Nasılsın Nazlı Komiserim? Uzun zaman oldu seni buralarda görmeyeli. İnşallah işlerin yolundadır."

Nazlı hiç ummadığı anda ortaya çıkan bu davetsiz

misafirin yarattığı şaşkınlığı atlattıktan ve geleni tanıdıktan sonra garsona bir de onun için çay söyledi.

“İyiym Süslü Davut, görüşmeyeli sen nasılsın?”

“Ben de iyiym komiserim. Kamu hizmetine devam ediyorum gördüğünüz gibi. Buraya gelip giden herkes benden sorulurdu, değişen bir şey yok... aynen devam!”

Tam o sırada Nazlı’nın kafasında bir şimşek çaktı. Öyle ya, bu adam yıllardır Emniyet’le iç içeydi ve tanımadığı kimse, açamadığı kapı yoktu.

“Davut, sana bir görev vereceğim. Çok gizli ve özel bir görev. Başkomiser Remzi’nin bile haberi olmayacak, söz mü?”

“Söz.”

“Pekâlâ, şimdi kâğıdın kalemin varsa çıkart ve başla not almaya.”

“Gerekmez komiserim. Siz anlatın, benim beynim kaydeder.”

“Adamın adı İzzet Soykan.”

“Komiserim, adamın soyadı sizinkiyle aynı. Akrabanız mı?”

“Abim.”

“Abiniz mi?”

“Evet, abimi arıyorum, ne var bunda? Ama aramızda kalacak.”

“Tabii ki aramızda kalacak, söz verdim. Kendisi kayıp mı? Kayıpsa ne zamandır kayıp?”

“Babamız biz ufak yaştayken ölmüştü, ardından annemiz de ölünce beni Diyarbakır Yetiştirme Yurdu’na, abimi de başka bir şehirdeki yurda koymuşlardı. O zamandan beri abimden haber alamıyorum.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Beni ne aradı ne sordu. Kütüğe baktırdım, ölüm kaydı yok. Yani yaşıyor anlaşılan ama bulamadım bir türlü.”

“Doğum yeri neresi?”

“Adıyaman.”

“Adıyaman’ın neresi?”

“İçindeniz” dedikten sonra Nazlı nüfus kâğıdını çantasından çıkartıp Davut’un önüne koydu.

“Komiserim, işte şimdi kâğıt kalem gerekti. Kafamız kaydeder dediysek o kadar da değil” diyerek cebinden çıkarttığı ufak bir bloknota yazmaya başladı. Bir yandan yazıyor, diğer yandan da konuşuyordu.

“Komiserim, ben Ankara’da Emniyet Genel Müdürlüğü’ndeki Soyağacı Şubesi’nde sekiz yıl görev yaptım. Sizin soyunuz Oğuz’un hangi boyundandır, Kayı mıdır, Avşar mıdır, Kınık mıdır, hepsini bana sor.”

“Yahu Süslü Davut, ben senden hangi boydan, hangi soydan olduğumuzu bulmanı istemedim ki. Benim isteğim abimi bulman... o kadar. Bu işi halledebilir misin?”

“Anladım komiserim. Halledeceğimden hiç şüphen olmasın. Ben elimin ne kadar uzayabileceğini ve doğru adreste olduğunu anlatmaya çalıştım. Tabii ki abini bulacağım. Sağsa nerede olduğunu, ölüyse de mezarının fotoğrafını getireceğim. Ancak bunun pahası ağırdır. Bu çalışmaların hepsi Ankara Genel Müdürlük’te yapılacak ve oradakilerin de beklentileri olacak. Ne var ki işi de onlar çözecek. Bir biçimde onlara mahkûmuz. Ödeyebilecek misin?”

“Kaç para?”

“Sekiz bin dolar.”

“Yahu sen ne yaptın Davut? Bu paraya araba alınır. Beş bin dolar.”

“Gel el sıkışalım, altı bin dolar. İş halledip sana bu masada bilgileri aktarırken içeceğin sade kahve de benden.”

Nazlı gülerek elini uzattı, tokalaştılar.

“Sahi sana niye Süslü Davut diyorlar? Üzerinde hiç süs göremiyorum.”

Davut sol yakasını kaldırıncı Nazlı üç madalya gördü.

“Nedir bunlar?”

“Üstün hizmet madalyaları. Süslü lakabı işte bu hiçbir zaman teşhir edilmemiş madalyalardan dolayı. Ben Emniyet’e o kadar hizmet ettim ki zamanında... işte bana bunları verip malulen emekli ettiler. Ama gördüğün gibi hâlâ hizmetteyim. Eskilerden çoğu beni tanır, yardımcı olur. Onun için kendimi methetmeyi hiç sevmem ama sen bu defa doğru adrestesin. Abin Everest’in tepesinde olsa benden saklanamaz. Yeter ki yaşıyor olsun.”

Sonra Nazlı’nın elini sıkı ve gelişine benzer ani bir hareketle kalkıp ortadan kayboldu.

Nazlı telefonu alıp tuşladı.

“Erhan, ne oldu? Elindeki dosyayı kapatabildin mi?”

“O ciğeri beş para etmez soysuzları adalete teslim ettim ve kuş gibi hafifledim. Emrinize amadeyim komiserim.”

“Estağfurullah, ben ancak saat sekiz buçuk, dokuz gibi büroda olabilirim. Bir yere ayrılma da sana dosyaları ve tuttuğum notları vereyim. Akşam bunların üzerinde çalışırsın, yarından itibaren eşit bilgilerle soruşturmayı devam ettiririz. Epey görüşme yaptım ama bir arpa boyu yol kat edemedim. Gerisi için yardımına ihtiyacım var.”

“Bekliyorum komiserim. Sizi görmeden bir yere ayrılmam.”

Nazlı telefonu kapattı, garsona hesap için el etti. Fincanın içine doğru bakınca bir yudum daha kahvesi olduğunu gördü. Kahvesinden son yudumu alırken genzinde kalan tadı değerlendirdi, beğenmedi. İntikamın tadı daha güzeldi.

Hesabı ödeyip mekândan çıktı.

Nazlı, Sabahat Hoca'nın Emirgân'daki evine vardığında saat yediye on vardı. Çınaraltı kahvesinin biraz ilerisindeki beyaz boyalı evi kolayca buldu. Zile basar basmaz kapı açıldı.

Sabahat Hanım, Nazlı'ya, "Ben de yeni geldim Nazlı Komiserim. Gelin yukarıya çıkalım, benim evin manzarası yok ama çayım güzeldir" dedi.

Birlikte yukarı çıktılar. Nazlı salondaki kanepede yerini alırken Sabahat Hanım da mutfığa gitti. Çaydanlığın altını yakıp geldiğinde Nazlı elinde bloknotuyla yazmaya hazır hâldeydi. Bir süre sessizlik oldu. Biri, diğerini bekliyordu konuşsun diye. Nazlı sessizliği bozdu.

"Sabahat Hanım, genzine ayva kaçmış diye çıkmış olan otopsi raporuna itiraz eden kişisiniz. Yani örtbas edilmek istenen bir cinayeti ortaya çıkarttınız. Soruşturmamda şüpheli olmayan tek kişi siz olduğunuza göre aynı cephe-de savaşıyoruz. Onun için en son soracağım soruyu başta sorayım. Sizce cinayeti kim işlemiş olabilir?"

"Komiserim bence Melike'yi Ünsal öldürmüş olabilir."

"Ünsal kim?"

"Bizim fakültede güvenlik görevlisi."

"Peki, Ünsal ile Melike Hanım arasında ne gibi bir ilişki vardı ki cinayetle sonuçlansın?"

"Benim kurduğum bağlantı aslında kafamdaki bir sorunun sonucu. Cinayetin olduğu akşam Çağrı, Melike'nin evinden çıktıktan, yani 18:45'ten tam kırk iki dakika sonra Ünsal kapının önünden geçerken yandaki esnafın kame-rasındaki kayıta görülüyor. Kayıta Melike'nin kapısının önünden geçtiği aşikâr. Zaten cinayet de otopsi raporuna

göre 19:30-20:30 arasında vuku buluyor. Bence bu Ünsal denen adam önce keşif yapıyor, sonra da içeriye girip işini görüp toz oluyor. Ben zaten bu video kaydını izledikten sonra şüphelenip savcılığa başvurdum. Kafamda asılı kalan soru şu: Bizim fakültenin güvenlik görevlisi Ünsal, cinayet saati civarında taa Sarıyer'de Melike'nin evinin önünde ne arıyordu?"

"Bu görüntüleri nerede izlediniz?"

"Sarıyer'de komiserin odasında."

"Hay Allah, ben de şimdi oradan geliyorum. Bana hiç böyle bir video kaydından bahsetmediler. Bir dakika..." Nazlı, komiserin verdiği dosyayı çantasından çıkarttı, sayfaları karıştırmaya başladı.

"Tamam, dosyanın arka kapağındaki cebe yerleştirilmiş bir CD var, herhalde odur. Peki, görüntülerde eve girdiği an da var mı?"

Sabahat Hanım mutfakta bir tıslama sesi işitildiğinde izin isteyip mutfağa doğru koştu. Az sonra döndü, "Çayı demledim de" dedikten sonra yerine oturup kaldığı yerden devam etti.

"Yok ama cinayet işlemeye gelmiş bir adam herhalde misafir gibi cümle kapısından girmez. Arkaya dolanıp açık bir pencere falan bulmuş olabilir. Gerçi siz benden daha iyi bilirsiniz bu işleri... ukalalık etmiş olmak istemem."

Nazlı notunu aldı. *Video seyredilecek ve Sarıyer'deki eve tekrar gidilecek.* Sonra Adli Tıp dosyasını açıp rapordaki ölüm saatini kontrol etti. Orada da 19:30-20:30 arasında diye yazıyordu. Sabahat Hanım'daki bilgilerle örtüşüyordu.

"Şüphelendiğiniz başka birileri var mı?"

"Başta Kerem'den de şüphelendim. Melike'nin yeğenidir. Çok hırslı bir gençtir ama cinayet işleyecek kadar da değildir hırsı. Onda, hem teyzesinin Çağrı'yla tanıştıktan sonra Çağrı'yı daha çok sevmesinin getirdiği kıskançlık hem de elyazması kitaba kavuşma isteği vardı. Ama bu tür duyguları

bastırabilecek sağduyu ve irade kontrolünü de onda hep görmüşümdür. Hülasa, onun cinayet işlemesi zor ihtimal.”

“Peki, siz Melike Hanım’ın hayat hikâyesinin neresinde duruyorsunuz?”

“Biz Melike’yle Çamlıca Kız Lisesi’nden beri arkadaşız. Üniversitede de aynı bölümü kazandık. Tarih bölümünü. Üniversite boyunca da aynı sınıftaydık. Mezun olduktan sonra meslektaş olmanın da verdiği yakınlıkla ilişkimiz devam etti, taa ki onun ani ölümü bizi ayırana kadar. Allah belasını versin kim yaptıysa.

Fakültenin ilk yılında Melike bizim bir üst sınıftan kerestenin birine âşık oldu. Kereste dedim diye şaşırmayın, bu sıfat ona az bile kalır. Bana göre duygusuz, melankolik ve bir o kadar da psikopat biriydi. Yani öyle bir erkek düşünün ki kimseye beş kuruş faydası olmadığı gibi devamlı alıcı. Sen ver, o alsın. Öyle biri işte. Bak unuttum, tüm bunların üstüne bir de asosyaldi. Çıktıkları süre içinde Melike’yi çevresinden koparttı ve kendisine kul köle yaptı. Yani anlayacağın, bizim gül gibi arkadaşımız gidip bula bula bu ruh hastasını buldu.”

“Melike Hanım bu duruma uyanamadı mı?”

“Özellikle ben çok çaba sarf ettim gerçeği görmesi için ama nafiye. Adama zil zurna âşıktı, gözü başka şey görmüyordu o sıralar. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Adam mezun olduğu hafta Melike’yi bırakıp ailesinin bulunduğu bir kızla evlendi.”

“Peki, Melike Hanım bu şoku atlatabildi mi?”

“Tabii bizim Melike ortada kalıverdi. Eski çevresini yenisinden kazanmak için çırpındı durdu. Bir süre yalpaladı. Yani yaşamın dümenini elinden bıraktı, oraya buraya savruldu. Hayat onu nereye sürüklerse oraya gitti. İşte ot merakı o sırada, bir botanikçiyle tanışmasıyla başladı. Kısa süre sonra evlendiler. Evliliklerinin beşinci yılında adam kanserden ölüverdi. Melike, o adamdan iki çocuk yapmıştı. Kendisi-

ni çocuklarına adadı. Ufak altı yaşında zatürreden, büyük oğlan da on bir yaşında bisiklete binerken geçirdiği bir trafik kazasında öldü. İşte Melike'nin kendisini tarihten ziyade şifalı bitkilere vermesi asıl bundan sonra başlar. Araştırdıkça şifalı otlara tutkusu arttı, sonunda da ot manyağı olup çıktı. İçindeki acıları dökmek için olsa gerek kendisini dağa, bayıra vurdu. Taa Kafkaslar'dan tut, Klimanjaro'nun yamaçlarına kadar gitmediği yer kalmadı. Döndüğünde bize çok ilginç hikâyeler anlatırdı."

"Neler anlatırdı?"

"Bir keresinde Bergama'ya gitmişti. Orada dünyanın ilk hastanesi Asklepion vardır. Kapısında, 'Buraya ölüm giremez' yazılıymış. Tabii ki tıp tarihi için çok önemli bir cümle. Çok iddialı. Hastanede küçük bir tiyatro ve hemen ona bağlı bir büyük salon varmış. Salonun etrafında da küçük hasta odaları diziliymiş. Bu odalarda kalan hastalara o civardan toplanan otlarla yapılmış iksirler içirilirmiş ve odaların her birinin ortasından su akarmış. Hasta tiyatrodan odaya döndüğünde odasında bir doktor sesi ona şifa bulacağına dair telkinler verirmiş. Ama doktor bir menfezden konuşmuştuğundan hasta doktoru göremez, yalnızca sesini dinlermiş. Doktor şimdi su sesi duyacağını söyleyince odaya su verilir, hasta su sesi duymış. Sonra da doktor bu suyun onun hastalığını alıp götüreceğini tekrar eder dururmuş. Sonunda hasta bu şartlandırma sayesinde iyileşip gidermiş.

Binlerce yıl sonra bugünün tıbbında da aynı sistem kullanılmakta. Telkin çok önemli. Günde otuz kere, 'Çok iyiyim' diye düşünürseniz iç organlarınız ona göre çalışır. Yani beyin iyi endorfin salgılar ve nöropeptit üretimi tetiklenir. Bunlar kan dolaşım sistemiyle bütün vücuda dağılıp bağışıklık hücrelerini çalıştırır. Kısacası bol kahkaha atarak beyni kandırabiliriz. Beyin, 'iyiyim' mesajını vücuda gönderince hastanın hastalığa karşı direnci artar. Bu da hastanın iyileşmesini sağlar. Enteresan değil mi?"

“Çok enteresan. Ben de ilk defa duyuyorum. Hastaların hepsi şifa buluyor olmalı ki kapıya o iddialı cümleyi yazmışlar.”

“Yok canım, ölen de oluyormuş ama ölecek hastayı hastanenin kapısının dışında özel bir yere bırakıyorlarmış.”

“Gelelim elyazması kitaba. Bu konuda neler biliyorsunuz?”

“Ben o kitabı hiç görmedim. Melike o kitaptan bana hiç bahsetmedi. Meğer Melike’de öyle bir kitap varmış ve şifre olmadan kitabın bazı bölümleri anlaşılamıyormuş. Bunu bana Çağrı, Melike’nin ölümünden sonra anlattı. Kitap Çağrı’daymış ama onu Melike’nin ölümünden önce çaldırmış. Anladığım kadarıyla birileri kitabın Çağrı’da olduğunu bilerek Çağrı’yı dövüp kitabı ondan almışlar. Ama şifreler için Melike’yi zorlamış ve amaçlarına ulaşamayınca onun canına kıymış olabilirler. Ya da kitaptan haberdar olup da çalındığını bilmeyen başka birileri kitabın hâlâ Melike’de olduğunu sanarak ondan kitabı istemiş, alamayınca da öldürmüş olabilirler. Kim Melike’nin canına kıydıysa boynu altında kalsın!”

“Bu Ünsal denen adamı sizin fakülteye gelsem bulabilir miyim?”

“Tabii, sabah erken başlayıp öğleden sonra üç gibi vardiyası biter.”

“Sizde telefonum var, aklınıza gelen bir şey olursa lütfen beni arayın. Sadece olan biteni anlatmakla kalmadınız, çok yararlı yorumlar da yaptınız, teşekkür ederim. En büyük yardımı sizden bekliyorum” dedi Nazlı. Ani bir hareketle bloknotunu, dosyalarını çantasına yerleştirdikten sonra bardağında kalan çayı kafasına dikti ve Sabahat Hanım’la vedalaşarak evden çıktı.

10

Merkez Büro anababa günüydü; Nazlı bu kalabalığın doğum günü kutlamasındaki pastadan bir dilim pasta kapma yarışı olduğunu anladı. Başkomiser Remzi'nin sekreteri Nevin'in doğum günüydü. O hengâme arasında Nazlı da ince bir dilim pastayı kaptı ve gözleri Erhan'ı aramaya başladı. Pasta aç karnına iyi gelmişti. Odasına baktı, Erhan yoktu. Odadaki diğer polise sorduğunda köşedeki büfeye sigara almaya gittiğini öğrendi. Erhan'ın masasının önündeki sandalyeye oturup beklemeye başladı. Nitekim az sonra genç adam nefes nefese odaya girdi.

"Hayrola Erhan, nefes nefesesin?"

"Komiserim asansör yine bozulmuş, bu kadar katı merdivenlerden çıkarak geldim. Yaşlanıyoruz galiba, bu sefer bayağı hırpaladı beni."

"Yok canım, daha gençsin, güçlüsün kuvvetlisin ama sigara içiyorsun. Merdivenlerde nefessiz kaldığında sigarayı değil de bedenini suçlamayı doğru bulmadığımı bilmeni isterim Erhan. Bırak şu meredi de bak eskisi gibi nasıl tırmanırmışsın bir gör."

"Keşke bırakabilsem, kaç kere denedim, olmuyor. Keseye de zarar tabii. Eşim en çok keseye olan zararına takmış vaziyette. Ama nafile, ben bile kendime bu konuda laf dinletemiyorum, nasihat kâfi gelir mi bu meredi bırakmama?"

Erhan, dört paketin üçünü çekmecesine fırlattıktan sonra dördüncüyü montunun cebine yerleştirdi ve masasına oturdu. Erhan'ın iki kaşının ortasında boşluk yoktu. Bir seksen beş boyunda, geniş omuzlu, eskiden boks yapmış atletik vücutlu bir polisti. Vurdu mu oturtmasıyla ünlüydü. Arkadaşlık ortamında ne kadar melek gibiye, zanlılara

karşı o kadar acımasızdı. Kaba kuvvet gerektiren işler için biçilmiş kaftandı. Birkaç başarılı iş daha yapsa bir yıla kalmaz komiserliğe terfisi beklenebilirdi. Onun için her verilen görevi canla başla bitirmeye çalışırdı. Erhan'ın Nazlı ve Yusuf'a ayrı bir saygısı vardı. Onlar, "Öl!" dese ölürdü.

"Neyse işimize bakalım" diyerek Nazlı elindeki dosyaları birer birer Erhan'ın önüne sürdü.

"Bu da bu günkü görüşmelerimin notları. Notların fotokopilerini al ve bloknotu bana geri ver ki akşam evde bir daha üzerinden gidebileyim. Dikkat et, şu dosyanın en arkasındaki cepte bir CD var, düşürme. Sen şimdi bu dosyaları ve notları bu akşam hatim et. Yarın sabah ilk iş o CD'yi izleriz ve planımızı yapıp işe koyuluruz. Benden bu günlük paso. Haydi bana müsaade Kanat Kaş" diyerek odadan çıktı.

Nazlı eve vardığında Meryem masayı hazırlıyordu. Cihangir'deki evden Etiler Alkent Sitesi'ndeki eve taşınmışlardı. Bu daire de Cihangir'deki gibi üç oda bir salondur ama semt daha nezihti. Ayrıca sitenin otopark sorunu yoktu ve güvenliği çok iyiydi. Sitede yüzme havuzu, sinema, spor salonları, restoranlar ve içinde marketi olan günlük her ihtiyacı karşılayabilecek bir de çarşı vardı. Üstelik holding merkezine çok yakındı. Daire lojman olarak kaydedildiğinden kirayı holdinge bağlı bir şirkete masraf yazıyorlardı. Artık kira masrafı olmadığı gibi aidatı da şirket ödüyordu. Yeni evin aylık aidatı, eski evin aylık kirası kadardı. Evde yemek olmadığı zamanlarda sitedeki havuz başındaki lokalden ya da bir restorandan eve yemek getirtiyorlardı. Hayat bayağı kolaylaşmıştı buraya taşındıklarından beri.

Nazlı, Sibel'den haber olup olmadığını sordu.

Meryem, " 'Bi fırtlık bir müşterim var, siz yemeğe başlayın, ben yetiştiğim yerden devam ederiz' demişti" dedi. "İstersen bekleyelim ama çok acıktıysan başlayalım, o nasıl olsa gecikecek."

“Meryem, bugün oradan oraya koşuşturmaktan öğle yemeği yemeyi unutmuşum. Kahvaltıdan sonra yemek falan hak getire, incecik bir dilim pastayla duruyorum.”

“O zaman sen otur, ben yemeği getireyim.”

Meryem dumanı tüten yemek tabaklarını sofaya koyup yerine otururken, “Sibel’le geçenlerde alışveriş merkezinde onun bir akrabasıyla karşılaştık. Sibel ne dedi biliyor musun?”

“Nereden bileyim?”

“Akrabası, hâlâ *cast* ajansında çalışıp çalışmadığını sordu, tanıdığı birine televizyon dizisinde rol arıyormuş da... Sibel’in verdiği cevabı duyacaktın.”

“Ne dedi?”

“Valla bu günlerde işim başımdan aşkın hayatım. *Cast* ajansını bıraktım, gündüzleri bir holdingde yönetim kurulu başkanı asistanlığı, akşamları da terapi uzmanlığı yapıyorum.”

“Ayy terapi uzmanlığını sevsinler.”

Onlar gülüşürken kapı açıldı ve Sibel koridorda gözük-tü.

“Yahu kahkahalarınız taa üç kat aşağıdan duyuluyor. Bana da anlatın da ben de güleyim.”

“Meryem, senin terapi uzmanı olduğunu söyledi de ona gülüyorduk. Kız nereden aklına geldi de şıp diye cevap verdin öyle. Vallahi sendeki pratik zekâya hayranım.”

“Ne deseydim yani? ‘Gündüz sekreterlik yapıyorum, akşamları da can sıkıntısından düzüşüyorum’ mu deseydim? Ayrıca siz benim eskortluk mesleğimi hor görüyorsunuz ama bizler büyük sosyal faydası olan zor bir görevi çok uygun bedelle yapıyoruz. Adamın zor bir işi, parası da varsa bir de evliyse, ilişkisi de monotonlaşmışsa vay hâline! Yatak heyecanı ister. Bazıları metres tutar. Metres erkekten karısıymış gibi para, mücevher, elbise ister. Ama daha da önemlisi kendisine zaman ayrılmasını ister.

İş gücü olan evli bir adamın, iki kadına ayıracak zamanı yoktur. Metres, erkekle birlikte sosyalleşmek için dayatır. Bu dayatma bir süre sonra, 'Ya ben ya o!' diyebileceği noktaya doğru ilişkiyi sürüklemek için yapılmış bir planın uygulanmasıdır. Erkek için iki yol vardır. Ya o zamanı verip evliliğini tehlikeye atacak ya da metresinin üzerine bir daire yapıp tekme vuracak. Oysa bir fahişe beraber olduğu erkekten yalnızca yatak süresi kadar para ve o süre kadar da zaman alır."

"Kendine niye fahişe diyorsun?"

"Ben demiyorum ki, toplum bize o sıfatı aşağılamak için koymuş. Ama aslında bizler önemli bir sosyal yaraya merhem süren hemşireleriz de haberleri yok."

Hep birlikte yine gülüştüler. Sibel de tabağını doldurup sofraya oturdu.

Nazlı'ya dönerek, "Bugün Galip Bey diye biri geldi, soyadı Urgancıoğlu'ymuş. Eskiden bizde çalışıyormuş. 'Geldiğimi söyleyin' diye not bıraktı" dedi.

"Telefonunu verdi mi?"

"Evet, kaydettim."

"İyi, Galip Bey doktordur ama tıp doktoru değil, kimya doktoru. Bizim Canko ilaç şirketinin genel müdürüydü. Bedir eşkıyası bunu kandırıp onun sorumluluğu altındaki fabrikada çete kurarak adamın haberi olmadan uyuşturucu ambalajlıyormuş. Tabii biz bu durumu ortaya çıkartınca bu garibim Galip kodese tıkıldı. Biz, Cinayet Büro olarak adamı kurtarmak için çok uğraştık ama kurtaramadık. Mahkeme sorumluluklarını yerine getirmeyerek topluma kasıtlı olmasa da zarar verici eylemlere imkân yarattığı için adama hapis cezası verdi. Hem de öyle ki paraya çevrilemeyecek bir süre. Onun için o zamandan beri içerideydi. Ya içeride çok uslu durmuş ya da Başkomiser Remzi bir yolunu bulmuş olmalı ki erken tahliye edilmiş."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

“Sen, yarın değil, öbür gün öğleden sonra üç gibi bana gelmesini söyle, holdingde onunla bir görüşeyim. Yarın Cinayet Büro’da işlerim var, bütün gün sürer. Bu adam hem zeki, hem dürüst. Üstüne üstlük kimyevi işlerden anlıyor. Bizde onun sahasına girebilecek yara bandı, ilaç, kozmetik ve iki ufak şirket daha var. Geriye kalıyor üç şirket. Onlar kimyayla ilgili değil ama olsun. Adamla anlaşabilirsem CEO yapıp sekiz şirketin sekizini de bana raporlamasını isteyeceğim. Üç aydır sekiz ayrı telden çalmaktan usandım. Böylece sekiz adamla değil, bir adamla muhatap olacağım. Holding daha az zamanımı alacak. Kısaca planım bu.”

“Tamam, yarın ararım adamı, çarşamba üçte ofise gelir. Sonrası patroniçenin işi.”

Sonra Meryem’e dönerek muzipçe, “Meryem, ne dersin?” dedi. “Ben bu kararda bir bityeniği sezinliyorum. Bizim uyanık Nazlı, bu yakışıklıyı bünyeye başka niyetlerle alıyor olmasın?”

Meryem de gülerek, “Ben adamı hiç görmedim ama yakışıklıysa başta sen olmak üzere talibi çok olur” dedi. “Zaman fakiri Nazlı’ya sıra gelmez. Zaten Nazlı kardeşimin de şu sıralar başını kaşıyacak vakti yok.”

Nazlı baktı ki konu istemediği bir noktaya doğru yol almakta, yönünü değiştirdi.

“Adam evli ve çocuklu. Amma da fesatsınız yahu! Biz burada iş konuşuyoruz, siz konuyu nerelere getirdiniz. Ayrıca adama vefa borcumuz var. Pisi pisine yatırdık içerde. Mutfakta gördüğüm ırmik helvasını getireyim de tatlı yiyip tatlı konuşalım.”

Helvalar bittikten sonra Nazlı bloknotunu alıp köşedeki berjere yerleşti.

“Kızlar, bu akşam bana ilişmeyin. Şu elimdeki notları okuyup bitirmeliyim. Meşhur Profesör Melike Altındağ var ya...” dedi ama sözünü tamamlayamadı.

“Ee, ne olmuş Melike Altındağ’a?”

“Bu onun yaşam öyküsü. Üç-dört ay önce vefat etti, hatırladınız mı?”

“Evet, okumuştum gazetede. Bende onun iki kitabı var. Tarih kitapları yazarı o. Birini okudum, diğeri öylece duruyor odamda. İstersen al, onları da oku.”

“Sözümü bitirtmediniz ki anlatayım. Bu profesör meğer cinayete kurban gitmiş. Dosyası bende. Olayı çözmem lazım, bu yüzden bana yardımcı olursanız sevinirim. Zaten bu bloknotta yazılı olanların çoğu onun hayat hikâyesi. Kadını daha yakından tanımak ve bir ipucu yakalamak için okuyorum.”

Sibel bir an için bloknotu Nazlı’dan alarak elinde şöyle bir tartıp geri verdi.

“Ne garip değil mi? Koskoca bir hayat yaşa, sonunda şu kadarcık bir bloknota sığdırsınlar seni.”

Meryem oradan atıldı.

“O da bir şey mi? Yakıyorlar ve sonunda bir avuç kül oluyorsun.”

11

Nazlı ertesi sabah Cinayet Büro'da Erhan'la buluşup bir yandan genç polisin karşı kaldırımdaki simitçiden aldığı sıcak simit ve çayla kahvaltı yaparken, diğer yandan akşam dosyaları okumuş olan Erhan'ın sorularını cevaplıyordu. Sonra birlikte aşağıya inip CD'de kayıtlı görüntüleri izlediler. Böylece Ünsal'ın eşkâlini de görmüş oldular.

"Pek de çelimsizmiş, bu tipsizi nasıl güvenlik görevlisi yapmışlar ki?" dedi Erhan.

Nazlı güldü.

"Senin gibi çam yarması bulmak zor Erhan. Adamlar asgari ücretle çalışacak kimi bulurlarsa çalıştırıyorlar işte. Şimdi planımızı yapalım. İlk durağımız fakülte olsun. Orada hem tipsizin hem de şu şımarık yeğen Kerem'in ifadelerini alırız. Haftanın iki günü orada İngilizce dersi veriyormuş. Zorluk çıkartırlarsa sen kötü polisi oynarsın, kelepçe takıp merkeze almakla tehdit edersin, ben yumuşatırım. Öyle kafa atmak, kol kırmak falan yok, bak, deme-di deme. Sonra geriye Çağrı'nın eski sevgilisi ve ortadan toz olan emekli Osmanlıca hocası kalıyor, hani Samatya'da oturan. Neydi adı yahu?"

Erhan dosyayı açıp biraz karıştırdı.

"Kızınki Dilek, adamınki Erkal... Erkal Saral."

"Yahu ben son zamanlarda alzaymır mı oldum nedir, adları unutuveriyorum."

"Al benden de o kadar" dedi Erhan.

"Erhan, dosyaları inceleyip benim notları da okuduktan sonra şöyle tepeden bakıp katilin kim olabileceği hakkında bir kanaat oluştu mu sende?"

“Komiserim, şu kişidir diyecek kadar değil ama işin içinde bizim şu anda anlayamayacağımız bir çıkar kavgası olduğunu hissediyorum. Bu kanaat da beni kitapta yazılı olanlardan büyük menfaat sağlayabilecek kişi ve kuruluşlara doğru götürüyor.”

“Daha fazla konuşmak için erken ama bu işin içinde sanki büyük birtakım başlar var da biz onların önümüze attığı yemlerle uğraşıyoruz gibi geliyor bana. Aklımın diğer yarısı da sorguluyor, Bu kitapta yazılı olanlarda ne gibi bir büyük menfaat olabilir ki işi adam öldürmeye kadar götürsünler? Kitabı bulabilsek bağımsız bir akademisyene götürüp sorardık ama kitap da yok ki ortada.”

“Çok doğru, yazdım aksiyon planına, ‘kitap bulunacak’ diye. Erkal Bey’den bir şeyler çıkacağını umuyorum. Ama onu nasıl konuştururuz, bilemiyorum. Kitabı görmüş, incelemiş, mutlaka anlamıştır ne menem bir şey olduğunu.”

“Erkal Bey silkelenecek diye yaz o zaman. Madem onu yazdın, bir de Melike Hanım’ın evinin arkasını kolaçan etmemiz gerektiğini de yaz. Sabahat Hanım’ın dediği gibi Ünsal, sokağın ucundan dönüp gelip de arka kapı ya da pencereden girdiyse... oralarda parmak izi aramak kimse-nin aklına gelmemiştir.”

Nazlı ağzına bir lokma simit atıp çiğnemeye başladı. Sonra çaya uzandı, bir yudum alıp simidi boğazından aşağıya yuvarladıktan sonra aklına bir şey daha gelmiş gibi elini havaya kaldırıp sordu.

“Dün sana verdiğim iki yastığı incelesinler diye verdin, değil mi?”

“Verdim.”

“Sonucu ne zaman alacağız?”

“Pazartesi vereceklerini söylediler.”

“Akşam evde aklıma geldi de... dün Polis Suavi o poşetleri mutfakta nereden aldı acaba?” dedi Nazlı, ardından hemen cep telefonundan Suavi’nin numarasını tuşladı.

“Suavi Bey, dün sizinle görüşmüştük hani, ben Komiser Nazlı. Dün mutfaktan getirdiğiniz market poşetlerini tam olarak nereden almıştınız?”

“Komiserim mutfakta setin üzerinde biri bükülüp der-top edilmiş, diğeryse olduğu gibi gelişigüzel duruyordu, ben de aldım size getirdim.”

“Yanlıı hatırlamıyorsam ikisi ayrı marketlerin poşetle-riydi ve düğüm yapılmamış olanın üzerinde Sim Market yazılıydı değıl mi?”

“Evet, ben de öyle hatırlıyorum komiserim. Ne oldu, bir şey mi buldunuz?”

“Yok, henüz bir şey bulamadık ama řu anda ortağımla konunun üzerinde çalışırken aklımıza geldi.”

“Ne geldi aklınıza?”

“Hani ben yastıkla boğıulmuş olacağını varsayarak yastıkları alıp götürdüm ya... yastıkla değıl de poşetle boğıup poşeti mutfağı atıp gitmişlerse diye. Eğer öyle yapmışlar-sa o ikiye katlanmış poşeti de tahlil ettirmemiz gerekiyor. Sizin kanaatinizi de alıp sonra incelemeye göndereyim dedim poşeti. Merak etmeyin, bir gelişme olursa size haber vereceğim” diyerek telefonu kapattı Nazlı.

Sonra Erhan’a dönerek, “Şimdi top sende Erhan” dedi. “Olay Yeri İnceleme’dan adamını ara, hemen iki poşette de parmak izi taraması yapsınlar. Eğer geç kalmışsak, poşetle-ri çöpe atıp yastıkları analize başlamışlarsa hapy yuttuğumuzun resmidir.”

Erhan cep telefonunu tuşlayıp biraz uzaklaştı. Sonra gelip müjdeyi verdi.

“Komiserim, şansımız varmış, daha başlamamışlar, verdiklerimiz öylece duruyormuş. Söyledim, gereğini yapacaklar. İyi ki fazla zaman geçmeden aklınıza geldi. Belki bir şeyler çıkabilir. Sonuçta ihtimallerle uğraşıyoruz.”

“Sen ne diyorsun Erhan? Üç ay geçmiş, hatta daha fazlası. Ceset çürümüş, deliller silinmiş, biz daha yolun

başında çırpınıp duruyoruz. Bazen havlu atasım geliyor, kendimi zor tutuyorum. Remzi Başkomiser bile bu büroya geldiğinden beri bundan bayat bir cinayet görmediğini söyledi... o da geldi bizi buldu. İşimiz zor. Gözümüzü dört açmamız lazım.”

“Komiserim ümidimizi kaybetmeyelim, daha ikinci gün. Hele bugünü de tamamlayalım, içimden bir his bir şeyler bulacağımızı söylüyor.”

Nazlı montunu giydi, çantasını sırtına astı.

“Erhan, senin bu iyimserliğine hayranım. Haydi o zaman fakülteden başlayalım.”

12

Üniversitenin tarih bölümü ana kapıya biraz uzaktaydı. Hava bulutlu olmasına rağmen kimi banklarda oturmuş, kimi çimlerin üzerine yayılmış öğrencilerin arasından geçerek aradıkları binanın kapısına kadar geldiler. Kapıda, güvenlik görevlisi Ünsal karşılarında duruyordu. İki polis, güvenlik kapısından değil de yanından geçerek giriş yapınca Ünsal küstah bir tavırla seslendi.

“Bu kapıyı oraya süs diye koymadık!”

“O kapı bize dar gelir muhallebi çocuğu!” diye gürleyen Erhan kimliğini suratına dayar gibi göstererek Ünsal’ın karizmasını o dakika yerle bir etti.

Ünsal yelkenler bir anda suya inmiş vaziyette, “Ne bileyim amirim ben sizin kim olduğunuzu?” diyebildi. “Misafir gelmiş sivil zannettim sizi.”

Nazlı, Erhan’ın konuyu tırmandırmasından endişe ettiği için araya girdi.

“Ünsal Bey, biz, Cinayet Büro’dan geliyoruz. Yukarıdakilerden biri için değil, özellikle sizinle görüşmek için geldik. Onun için kapıdaki görevinizi bir süre polis arkadaşım görecektir, ben sizinle şu köşede biraz özel konuşmak istiyorum.”

Nazlı köşeye doğru giderken Ünsal da peşinden takip etti.

Erhan arkasından bağınyordu.

“Ne oldu? Biraz önce horozlanıyordun hani?”

Nazlı hemen konuya girdi.

“Ünsal Bey, profesör Melike Hanım’ın ölümünün cinayet olduğunun anlaşılması üzerine buradayız. Olayı soruş-

turmakla görevlendirildik. Tespitlerimize göre cinayet günü, cinayetten az önce maktulün evinin önünde görülmüşsünüz. Orada ne arıyordunuz?”

“Amirim bir yanlışlık olacak herhalde. Ben, Melike Hanım’ı bu kapıdan girip çıkarken görürüm... o kadar. Benim ne işim olur ki Sarıyer’de.”

“Ben evinin Sarıyer’de olduğunu söylememiştim. Siz nereden biliyorsunuz Sarıyer’de olduğunu? Buradaki her hocanın nerede oturduğunu biliyor musunuz?”

Ünsal neredeyse dilini yutmuş gibi şaşkın şaşkın Nazlı’ya bakarken aklına ne geldiyse birden toparlanır gibi oldu.

“Burada ayaküstü birine söylerken duymuştum.”

“Bak Ünsal, konuştukça batıyorsun. Bana her şey söyle ama yalan söyleme. Senin o gün orada olduğuna dair elimizde delil olmasa şu anda burada, bu görüşmeyi yapmazdık. Hatta kapının önünden geçtiğin zamanın dakikası, saniyesi bile var elimizde. Onun için sana son bir şans daha vereyim, sen de bana neler olduğunu anlatıver bakayım.”

O sırada onlara yaklaşmış olan Erhan pantolonunun kemerinden çözüp elinde salladığı kelepçeleri göstererek, “Boşuna nefesini tüketme komiserim, zaten herife gıcık oldum, konuşmuyorsa takayım kelepçeleri, götürelim merkeze” dedi. “Şuradan ana kapıya kadar biraz sallana sallana, biraz da çekiştire çekiştire götürelim de yedi düvele nasıl rezil olunmuş gösterelim. Tabii merkezden dönünce masum bile olsa onu bu görevde tutmayacaklarına da bahse girerim.”

“Erhan, sen işine bak! Ne söyleyeceğini kendisi bilir. Tabii ki yalan söylemeye devam ederse, o dediğinden başka çaremiz kalmaz. Ama ben son bir şans daha verdim, onu iyi kullanacağından eminim. Sen tak o kelepçeleri beline.”

“Amirim vallahi de billahi de Melike Hoca’yı ben öldürmedim. *Kur’an* mushaf çarpsın ki öyle!”

“Ünsal kardeşim, hocayı senin öldürdüğünü mü söyledim de bana öldürmediğini söylüyorsun? O konuya sonra geleceğiz ama basit bir soru sordum. O gün, o saatte hocanın evinin önünde ne arıyordun?”

“Benim hanım Karadenizli de, mıhlama yapmak için kavrulmuş mısır unu orada bir markette satılıyor, ondan almak için uğramıştım.”

Nazlı, Erhan’a doğru seslendi, “Erhan, bu Ünsal iyi sözden anlamıyor, tak şuna kelepçeleri, götürüyoruz.”

Erhan kelepçeleri takmak için yeltendi ama Ünsal bir adım gerileyerek konuşmaya başladı.

“Tamam, tamam amirim, konuşacağım! Lütfen kelepçe takıp beni buralarda rezil etmeyin. Çoluğum çocuğum, bakmaya mecbur olduğum bir ailem var, yapmayın ne olur. İşimden ederler beni.”

“Dedik sana ama anlamadın bir türlü. Bize başka çare bırakmıyorsun ki! Konuş bakalım, ne diyeceksin?”

“Bana evin adresini verdiler, erketeye yatıp hoca eve geldiğinde onlara bildirmemi söylediler. Hepsi bu.”

“Kim bunları senden isteyen?”

“Bizim güvenlik amiri.”

“Buranın güvenlik amiri mi?”

“Hayır, bizim şirketin güvenlik amiri.”

“Dur, kafam karıştı. Şimdi bu üniversitenin bir güvenlik müdürü var, o değil. Senin omzunda amblemi olan taşeron şirketin güvenlik amiri mi?”

“O da değil. Beni buradaki işe Gözde şirketi soktu. Ben orada çalışıyordum, buraya soktular. Amirim onlar ne dediyse ben onu yaptım ama bilgi aktarmaktan başka bir şey de yapmadım.”

“Çağrı adındaki genci dövmedin mi?”

“Hayır.”

“Yalan söyleme yine. Ölesiye dövmüşsünüz çocuğu, sonra göğsüne bir not ilıştırıp ormana atmışsınız. O arada elindeki kitabı da yürütmüşsünüz...”

“Valla ben öyle bir işe karışmadım amirim.”

“Bak Ünsal, sen artık Allah bir desen, ben sana inanmam. Konuşmaya başladığımızdan beri yalan söylüyorsun.”

Nazlı tekrar Erhan’a seslendi, “Erhan bu akıllanmıyor. Merkeze götürelim, sen bunu bildiğin metotlarla hallediverirsin, ben yoruludum artık.”

“Ne diyor komiserim?”

“Sorun dedikleri değil, demedikleri. Çağn’yı dövmediğini papağan gibi tekrar edip duruyor. Peki, sen dövmedin de kim dövdü? Ona da tıs yok. Yoruludum valla. Gel, sen devam et, ben kapıda durayım sen işini halledinceye kadar. İstersen bak şurada tuvalet var, götür onu oraya, daha özel görüşürsünüz.”

Nazlı, Erhan’a doğru iki adım atar atmaz Ünsal arkasından seslendi.

“Amirim ben size şirketin adını verdim. Oradan beni buraya yollayan amirin adını da vereyim. Başka da bir şey bilmiyorum. Yapmışlarsa onlar yapmışlardır. Melike Hanım’da değerli bir şey varmış... onun peşindeydiler. Vallah ben başka bir şey bilmiyorum. Bilsem hepsini söyledim. Yukarıda bir de Kerem Hoca var, bizde yarı zamanlı İngilizce hocasıdır. Onu da takip ettirdiler bana. Melike Hoca’nın yeğeni. Bir de genç bir çocuk vardı, hani ölesiye dövüldüğünü söylediğiniz... Kerem Hoca’nın kurslarına katılırdı. Bu saydığım üçü hakkında rapor isterlerdi benden, ben de verirdim. Ne yapalım ekmek parası. Maaşın üstüne biraz ek gelir getiriyordu; ben de kimseye zararı yok diye yapıyordum. Ne bileyim böyle kötü sonuçları olacağını? Benim ne kimseyi dövmüşlüğüme ne de kimsenin canına kastetmişliğim vardır.”

“Sarıyer’de görüldüğün akşam kadının eve geldiğini bildirdikten sonra ne yaptın?”

“Oraya kadar gitmişken kayınçoma uğrayayım dedimdi. Mısır ununu marketten alıp az ilerisindeki kayınçomun

evine gittim. Çok ısrar ettiler, yemeğe kal dediler. Ben de kaldım. Köyden bir şeyler getirmişler, onları da sırtlayıp saat dokuz buçuk gibi onlardan ayrılıp Gültepe'ye evime döndüm."

"Kayınçon sana bu konuda şahitlik yapar mı?"

"Yahu bırakın kayınçomu, bütün aile şahitlik yapar. Hatta kızlar benim varışım da hangi dizi, kalktığımda hangi dizi film oynuyordu anlatırlar, saatler şakkadanak çıkar."

"Bak Ünsal, bu konuştuklarımızdan kimseye bahsetmiyorsun ve cep telefonunu bana veriyorsun. Bu telefonu yarın akşam gelip benim ofisten geri alıyorsun. İşte kartım."

"Neden amirim?"

"Çünkü senin telefondaki kayıtlar bize lazım. Her şey dediğin gibi çıkar da yalnızca onlara bilgi aktarmışsan seninle işimiz kalmaz, sen de rahatlarsın. Zaten şu andan itibaren bize çalışıyorsun. Bu cinayetin aydınlatılması için herhangi bir gelişme olur da bana hemen rapor etmezsen yuların elimizde... çekeriz, işin biter. Sen şimdi eski şirketinin adını, adresini, güvenlik şefinin adı ve soyadını, telefonlarını falan Erhan'a söyle de kaydetsin."

Ünsal telefonu cebinden istemeye istemeye çıkartıp Nazlı'ya uzattı. Nazlı, Erhan'a el ederek yanına çağırdı. Ünsal söyledi, Erhan yazdı. Sonra Ünsal kapıdaki nöbetine döndü.

Ünsal'ın yanından geçerken Nazlı, "Kerem Hoca'nın odası ne tarafta?" diye sordu.

"Bir üst kattaki koridorun en sonunda, solda."

Nazlı ile Erhan üst kata çıkmak için merdivenlere doğru yürüdüler.

Nazlı ile Erhan, Kerem Baykar'ın bulunması gereken odaya girdiklerinde oradaki beş masadan yalnızca birinde oturan genç bir kız gördüler. Araştırma görevlisi olduğunu söyleyen kız önce hocayı neden aradıklarını sordu. Nazlı, sahaf olduklarını ve ellerindeki bir kitap için hocanın fikrini almak istediklerini söyledi. Kız, hocanın derste olduğunu, on dakika sonra dersten çıkacağını söyledi. Nazlı hangi dershanede olduğunu sorunca kız başını önündeki evraktan ayırmadan, "B-17" dedi.

B-17'nin kapısını kolayca buldular. Erhan sigara içmek için Nazlı'dan izin isteyip binadan dışarıya çıktı. Nazlı, koridorda Kerem'in dersinin bitmesini beklerken, Ünsal'ın Erhan'a yazdırdığı notlara göz attı. Sonra gülümsedi. Ünsal'ın telefonu cebindeydi fakat numarasını sormayı unutmuştu. Aşağıya inip numarayı öğrenmesi gerekecekti. İlk adım attı, yine gülümsedi. İçinden, *Ay salak kafalı Nazlı, o telefonda kendi telefonunu arasana, şifresi de yok zaten. Şimdi aşağıya inip o küstah herife madara olmanın ne gereği var?* dedi. Ardından Ünsal'ın telefonundan kendi telefonunu çaldırdı. Notların en sonuna o numarayı da kaydetti ve hızlı adımlarla aşağıya inerek dışarıda Erhan'ı bulup listeyi verdi. Telefonların son altı aylık görüşme kayıtlarını operatörlerden talep edilmesini istedi. Sonra Ünsal'ın telefonunun fihristinde Kerem Baykar'ın numarasını buldu.

"Bingo, Kerem Baykar'inkini de ekle listeye. Bu telefonları hemen takibe alsınlar. Çabucak bildir ki zaman kazanalım. Ayrıca Kerem'in de, o güvenlik şefinin de.... neydi adı?"

"Selçuk Boray."

“Hah, ikisinin de geçmiş altı aylık görüşme ve mesaj dökümünü istiyorum” dedi. “Beni bıraktığın yerde bula-mazsan kantini dene.”

Kapıdan geçerken Ünsal orada yokmuş gibi davranarak tekrar merdivenlerden yukarı çıkıp dershanenin kapısı önündeki nöbete bıraktığı yerden devam etti. Az sonra kapı açıldı, öğrenciler çıkmaya başladı. Kürsüde eşyalarını çantasına koymaya çalışan adam Kerem olmalıydı. Son öğrenci de çıktıktan sonra Nazlı içeriye girip kendisini tanıttı ve görüşmek için bulundukları yerin mi, yoksa kantinin mi daha uygun olacağını sordu.

Kerem kapıya gidip başını koridora uzattı.

“Anlaşılan bu dershanede ders olmayacak, koridorda hiç öğrenci yok. Burada konuşabiliriz. Asayiş dediniz de... asayişle ilgili bir sorunumuz yok bu bölümde.”

“Kerem Bey, Asayiş Şube’den geliyoruz ama Cinayet Büro’danız.”

Cinayet sözcüğünü duyar duymaz Kerem’in beti benzi attı.

“Cinayet Büro’yla ne işimiz olur ki bizim?”

“Efendim bölümünüz için gelmedik, sizinle özel bir konuda görüşmek için geldik. Teyzenizin, genzine kaçan ayvadan değil de cinayet sonucu öldüğü dün kesinleşince biz de konuyu araştırmaya başladık, şu anda ön görüşmeler yaparak bilgi topluyoruz. Onun için buradayız.”

Tam o sırada Erhan’ın önce başı, sonra da iri cüssesi gözüktü kapıda.

“Tanıştırayım, yardımcım Erhan. Fazla zamanınızı almayacağız. Size üç sorum var. Bir, Çağrı’yı kim dövdü ya da dövdürdü? İki, kitap kimde? Üç, sizce cinayeti kim işlemiş olabilir?”

“Bunların üçü de zor sorular. Ayrıca öyle bir soruş şekliniz var ki hepsini de ben yapmışım gibi. Sanki benim yaptığıma zaten karar verilmiş de onaylatmak istiyor gibisiniz.”

“Kerem Bey, usulü bir kenara bırakalım da sadede gelelim. Sorularıma cevap bekliyorum.”

“Sorular zor ama cevapları kolay. Üçünü de bilmiyorum.”

Erhan kelepçeleri çıkartmış elinde sallıyordu, metalin metale çarpma sesi odayı kapladı. Bu sinir bozucu sesin haricinde odada çıt çıkmıyordu. Bir süre öyle geçtikten sonra Nazlı'nın sesi metalinkini bastırdı.

“Yardımcım Erhan çok sabırsızdır Kerem Bey, ona kalsa sizi kelepçeleyip karga tulumba kapıya kadar sürükler, kapının hemen yanındaki polis arabasına bindirir. Durun daha bitmedi... belki duymayan ahali kalmış olabilir, onlar da duysun diye arabanın sirenlerini de çalıştırarak sizi buradan merkeze götürür. Bunu yaparken de sadistçe bir zevk duyar. Erhan işte, kafasının şalterinin ne zaman atacağı belli olmaz. Geçmişte buna benzer vukuatı çok olduğundan ona kefil olamam, engel de olamam. İllaki kendi çöplüğüne, yani merkeze götürüp orada kendi usulünce sorguya çekmek ister. Ama dua edin ki sizi ben sorguluyorum. Benim usulüm farklı. Burası sizin çöplüğünüz. Sizi rezil etmeyi aklımın ucundan dahi geçirmem. Şimdi tatlı tatlı konuşmaya ne dersiniz?”

“Komiser Hanım, ben bir şey bilmiyorum ki size neyi anlatabayım?”

Nazlı hemen cebinden Ünsal'ın telefonunu çıkartıp fihrist bölümüne girerek, *Kerem Hoca* yazısını gösterdi.

“Bu telefon aşağıdaki güvenlik görevlisine ait. Burada bu kadar hoca varken telefonda bir tek sizin numaranız kayıtlı, neden?”

“Onu gidin Ünsal'a sorun.”

“Hayır efendim, size soruyorum. Hatta cep telefonunuzu vermenizi istiyorum. Sizde de Ünsal'ın numarası kayıtlı mı ona bakacağım.”

Nazlı o kadar otoriter bir ses tonuyla telefonu istedi ki, Kerem'in gık demeden telefonunu cebinden çıkartıp veri-

şine Nazlı bile şaştı. Bir-iki ekran kaydırmasından sonra Ünsal'ın telefon kaydını buldu ve gösterdi."

"Bu neyi ispatlar?"

"Şimdilik bir şeyi ispatlamaz ama bizden sakladığınızı bazı şeyler olduğunu gösterir. Telefon kayıtları geldiğinde bir de bakarsınız bazı şeyler ispatlanıvermiş. Bakın Kerem Bey, bana hiç yardımcı olmuyorsunuz. Ölen, sizin teyzeniz. Teyzenizin katilinin bulunmasını istemez misiniz? Eğer öyleyse aynı taraftayız. Size karşı hiçbir suçlamada bulunmadım. Üç tane soru sordum. Bu sorulara alacağımız samimi cevaplar bizi cinayetin failine götürebilir. Bizimle işbirliğine hazır mısınız?"

"Komiserim, siz benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Üç cevap. Kim dövdü, kitabı kim çaldı, kim öldürdü?"

"Dedim ya, bunlar zor sorular."

"Yine başa döndük, elde var sıfır. Sabrımı zorluyorsunuz. Erhan, ben havlu attım, top sende."

Erhan elinde kelepçelerle Kerem'e doğru iki adım atınca, Kerem elini Erhan'a doğru kaldırarak, "Dur!" dedi, Nazlı'ya döndü. "Anlatacağım. O elyazması kitabın Allah bin türlü belasını versin. Ben onun bu kadar önemli bir kitap olduğunu bilmezdim. Daha da ötesi, teyzemde öyle bir kitap olduğunu bilmezdim."

"Peki, kim söyledi size böyle bir kitabın teyzenizde olduğunu?"

"Ali Mutlu, Gözde şirketinin sahibi. Bana yüksek bir meblağ önerdi. Kitabı ona getirirsem parayı ödeyecekti. Ben de o günden sonra teyzemden kitabı isteyip durdum. Ama teyzem kitabı bana vermek yerine Çağrı'ya vermeyi tercih etmiş. Bunu da kitap çalındıktan sonra öğrendim. Oysa ben kitabın hâlâ teyzemde olduğunu zannediyordum."

"Peki, bu Ali Bey nereden öğrenmiş teyzenizde öyle bir kitap olduğunu? Teyzenizin en yakın arkadaşı, hatta kankası Sabahat Hanım bile bilmezken böyle bir kitabın varlığını?"

“Eh, Ali Bey’in nereden öğrendiği sır değil ki. Çağrı’nın eski sevgilisi Dilek, Ali Bey’in kızıdır.”

“Bak, şimdi oldu. Dilek biliyordu kitabın Çağrı’da olduğunu.”

“Evet komiserim, benim kitap konusunda dahlim oldu ama teşebbüs hâlinde ve kitapla sınırlı kaldı. Ben Ali Bey’in ofisine iki defa gittim. İlki kitabı belli bir para karşılığında ona getirmem konusunda anlaşmak içindi; oturduk anlaştık. İkincisi de ne tesadüftür ki Çağrı dövülüp kitap çalındıktan tam dört gün sonraya denk düşüyor. Yani kitap onların eline geçmiş zaten ve bana ihtiyaçları kalmamış, anlaşmayı feshetmek için toplantıya çağırdılar. Ben de kabul ettim. Başka ne yapabilirdim ki? Dolayısıyla Çağrı’nın dövülmesi olayını sonradan öğrendim; o olayla hiçbir ilgim yok. Kitabı ben almadım, kitabı hiç görmedim. Teyzemi ben öldürmedim. Niye öldüreyim ki? Yaşlı başlı bir kadındı ve ben onun yegâne varisiydim. O ölünce zaten her şeyi bana kalacaktı. Nitekim öyle de oldu. Ama kimden şüphelendiğimi sorarsanız size şöyle söylerim. Ali Bey, Ali Bey, Ali Bey.”

“Yani üçünü de Ali Bey mi yaptı?”

“Yaptı ya da yaptırdı.”

“Ali Bey’in bu kitabı niye bu kadar istediğini biliyor musunuz?”

“Ben kitabı hiç görmedim. Bu soruya en iyi Çağrı cevap verebilir. Kitap onda kaldığı süre içerisinde incelemiş olmalı. Ben, Ali Bey’in anlattığı kadarını biliyorum. Kitapta şifalı bitkilerin nerelerde olduğu yazıyormuş. Ali Bey, bana çok yüksek bir rakam önerince ben de gittim biraz araştırdım. Onkologlar bile bu kitap için sıradaymış. İçinde alternatif tıp ve kozmetik sanayisi için önemli bilgiler varmış. Bu bilgilere sahip olan rekabeti ezer geçermiş gibi şeyler söylemişlerdi.”

Nazlı, Kerem’in elini sıktı. “Kerem Bey, bu görüşmemiz soruşturma bitinceye kadar aramızda kalsın. Ne Ali Bey’e,

ne aşağıdaki Ünsal'a ne de bir başkasına görüşmemizden bahsetmek yok. Söz mü?"

"Söz!"

Nazlı, bloknotu çantasına koyarken Erhan da kelepçeleri belindeki kemere iliştirdi. Kerem Baykar'a verdiği bilgiler için teşekkür edip ayrıldılar.

Yolda Nazlı otomobili kullanırken sıradakinin Dilek olması gerektiğini söyledi ve "Yaz" dedi. Erhan kâğıdı, kalemi hazır edince devam etti. "Dilek'i başa yaz. Sıradakilerin en çömezi o, ağzından kolay laf alırsınız. Sonra Selçuk Boray'ı yaz. Ali Mutlu'yu en sona bırak. İlk durduğumuz yerde Dilek'i ve Selçuk'u arayıp randevu alırsınız. Ya da biraz daha konuşalım, varacağımız sonuca göre önce Selçuk'u, sonra Dilek'i ararsınız.

"Komiserim son iki bülbül iyi öttüler. Diyorum ki uğraşacağımıza gidip Ali Mutlu'nun orayı basıp deyyusu merkeze alıp konuşursak olmaz mı?"

"Erhan, elimizde kanıt yok kanıt. Biz adam peşinde değiliz, kanıt peşindeyiz. Hadi diyelim senin dediğini yaptık, aldık Ali'yi merkeze, zora soktuk, ya konuşmazsa?"

"Valla onu ıslatan ben olursam illaki konuşur. Pardon AB normlarına uygun olarak ileri sorgulama yöntemi uygularsınız demek istiyordum. Hatta daha da garanti olması için Yusuf Komiseri de alırım yanıma, bir ben, bir o giriştik mi, ya ağzından laf çıkar ya da elimizden ölüsü."

"Kanıt olacak kanıt. Merak etme, sabret, ilmik ilmik ilerliyoruz. Bir yerde açık vermiş olmalılar, onu bulduk mu işimiz tamamdır."

Nazlı gaza biraz daha abanarak otomobilin süratini artırdı.

"Acıktım." dedi. "Canım kokoreç istedi."

E-5 üzerinde Halıcıoğlu sapağından girerek Söğütözü istikametine doğru yol aldılar.

Sütlüce'de ekmek arası kokoreçleri yerken Erhan, Gözde şirketinin güvenlik amiri Selçuk Boray'ı aramak için telefonuna davrandı fakat Nazlı onu engelledi.

"Sen bırak, şu lokmamı yutayım, kadın sesi işi daha çabuk çözebilir."

Nazlı lokmasını yutup üzerine bir yudum da ayran içtikten sonra telefonunu tuşladı. Az sonra Selçuk Boray karşısındaydı.

"Selçuk Bey, ben Asayiş Şube'den Komiser Nazlı Soykan, bir konuda yardımınızı almak için beş dakika uğramak istiyorduk. Yakınlardayız, ofisinizdeyseniz ve müsaitseniz on beş dakikaya kalmaz sizde oluruz."

"Müsaitim komiserim, bekliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Nazlı, Erhan'a döndü, güle-güle, "Gördün mü? Türk erkeğinin önüne at kişnemesi, para sesi ya da kadın sesi sürdürün mü anında tava gelir" dedi.

"Komiserim ben at, avrat, silah olarak bilirdim."

"Artık o da değişti. Silahın yerini para aldı. Şimdi güç silahta değil, parada."

Nazlı kokoreçin son lokmasını ağzına atarken, "Hadi geç direksiyona da randevuya geç kalmayalım. Sen yine kötü polissin, unutma!" dedi.

Az sonra Gözde İtiryat ve Kozmetik yazılı binanın önüne geldiler. Kapıdaki bekçi haberli olduğu için otomobili bahçeye alıp park yeri gösterdi. Tam binaya girecekken kapıda birisinin elini uzatıp, "Hoş geldiniz, sefalar getir-diniz komiserim" diyerek onları karşıladığını gören Nazlı şaşırılmıştı. İlk defa bir zanlıdan böyle sıcak bir karşılama

görüyordu. Güvenlik amirinin odası bir kat aşağıdaydı. Selçuk Boray önde, onlar arkada merdivenlerden indiler. Odaya girip Selçuk'un gösterdiği koltuklara oturdular.

Selçuk, "Hayırdır komiserim, hangi rüzgâr attı sizi bizim buralara?" diye sordu.

"Hayırlı bir iş için gelmedik Selçuk Bey. Telefonda asayişten geldiğimizi söyledim ama biz, Cinayet Büro elemanlarıyız. Bir cinayet dosyası var elimizde ve cinayeti aydınlatabilmek için yardımınıza ihtiyacımız var. O nedenle buradayız."

"Komiserim, elimden ne gelirse yardıma hazırım. Biz zaten her zaman sizlerin emrindeyiz. Hangi cinayet bu?"

"Melike Altındağ."

"O profesör kadın genzine ayva kaçtığı için ölmemiş miydi? Gazetelerde okumuştum."

"Öyle sanılıyordu ama değilmiş. Ortada bir cinayet var."

"Komiserim, bu bir varsayım mı yoksa tespit mi?"

"Elimizde Adli Tıp'ın raporu var, o rapora göre kadın boğularak öldürülmüş."

"Komiserim, eyvahlar olsun! Çıramız yandı demektir o zaman."

"Niye?"

"Çünkü şüpheler üstümüzdedir şimdi."

"Nereden çıkarttınız bunu? Biz sizden yardım istemeye geldik."

"Biliyorum komiserim. Ben size anlatayım da siz karar verin."

Nazlı o sırada çantasından bloknotunu çıkartmakla meşguldü. Erhan, odaya girdiğinden beri sus pus oturuyor, Nazlı'nın nasıl bir kurgu içerisinde olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Nazlı birdenbire sert bir sesle, "Anlatın o zaman, sizi dinliyorum dedi."

“Üç-dört ay kadar önce patronumuz Ali Bey, bana tıfıl bir gençten bahsetti. Kızının erkek arkadaşymış. Elinde elyazması eski bir kitap varmış ve bu kitap işimize çok yararmış. Ama rakiplerin eline geçerse, işte o zaman kuruluşumuzu rakipler ezer geçermiş. Kitabı oğlan sağa sola göstermese bizim patronun kılı bile kıpırdamayacak. Konuyu ilk açtığında Ali Bey’e dedik ki kitabı Dilek yürüt-sün, biz aşağıda duralım, pencereden bize atsın. Böylece tereyağdan kıl çeker gibi kitabı almış olacaktık. Babası bu planı Dilek’e açınca Dilek kabul etmemiş ve bir bahane uydurarak ertesi gün yurtdışına gitmiş, gidiş o gidiş. Ali Bey, bize geldi, böyleyken böyle diye anlattı. Adamın çaresizliğini görünce ‘Tamam patron’ dedik ve işe giriştik.

Kitabı almaları için bizim Niyazi’yle Kadir’i görevlendirdim. Kitabı alıp geldiler ama çocuğu fena hırpalamışlar. Sonunda pişman oldular ama iş işten geçti bir kere. Allah’ın bildiğini kuldan ne saklayayım? Kitabı elime alınca şöyle bir tarttım ve içimden dedim ki, ‘Bütün tantana bunun için miymiş?’ Eski yazıyla yazılmış bir kitap... götürüp Ali Bey’e verdim. Çok sevindi. Bana ve ekibime ikişer maaş prim verdi.

Kitap hakkında bildiklerim bunlar komiserim. Tabii adamlarım da ben de o tıfıl oğlanı tartaklamış olmaktan dolayı çok pişmanım ama iş işten geçti. Cezamız neyse çekmeye razıyız. Şimdi geleyim bu cinayet vakasında neden şüphelerin bizim üzerimizde toplanacağına. Kitabın izini bulabilmek için bir elemanımı fakülteye yerleştirmiştım. Bu eleman, rahmetli profesörü, hep yanında dolaşan o tıfıl oğlanı ve yazarın yeğenini takip edip bana bilgi aktarırdı. Ben de zaten kitabın alınması planını ondan gelen bilgilerle yaptım. Bu durumda dövme olayının müsebbibi olan bizler de cinayet zanlısı oluyoruz. Kitap kimin? Melike Hanım’ın. Ölen kim? Melike Hanım. Kitabı alan kim? Biz. Melike Hanım’ı kim öldürdü? Selçuk ve ekibi. Yani ben

olsam böyle düşünürdüm. Ama size bütün samimiyetimle söyleyeyim ki Melike Hanım'ı biz öldürmedik. Evet, darp ve gaspı kabul ederim ama cinayeti asla!"

"Selçuk Bey, aslına bakarsanız biz buraya gelirken bu kadar açık sözlü biriyle karşılaşmayı beklemiyorduk. Bizi şaşırttınız. Çağrı, sizi polise şikâyet etmiş. Darp ve gasp dosyası hâlâ açık ama polis arkadaşlar izinizi bulamamış. Ancak siz, zaten itiraf ettiniz."

"Komiserim, dedim ya, yaptık bir halt ve cezamızı çekmeye razıyız."

"O konuya sonra döneriz. Fakülteye yerleştirdiğiniz adamın adı neydi?"

Selçuk davranmadan Erhan cevapladı, "Ünsal."

"Evet, Ünsal cinayet günü merhumun Sarıyer'deki evini gözetleyip kadın geldiğinde raporlaması için sizden talimat aldığını söylüyor. Madem cinayetle ilginiz yok, o bilgiyi ne yapacaktınız?"

"Bunu Ünsal mı söylüyor?"

"Evet."

"Komiserim, bu işin içinde bir iş var. Ben Ünsal'a böyle bir talimat vermedim. Ünsal bu yalanı söylüyorsa demek ikili çalışıyordu. Yani bana lazım olan bilgileri bana, diğer kişi kimse, ona lazım olanları da ona iletiyor olmalı."

Selçuk bir an durdu, sonra cebinden telefonunu çıkartıp komiser Nazlı'ya uzattı. "Komiserim tüm görüşme kayıtlarım burada. Cinayet günü Ünsal, beni aradıysa o da burada. Buyurun alın telefonumu. Eğer o gün, o saatlerde Ünsal bana telefon etmiş ya da mesaj çekmişse zaten söyleyecek bir şeyim kalmaz."

"Selçuk Bey, o telefonu cebinize koyun. Biz zaten sizin ve Ünsal'ın kayıtlarına erişebiliyoruz. Mademki cinayetle ilginizin olmadığını iddia ediyorsunuz, o zaman sizce cinayeti kim işlemiş olabilir?"

"Komiserim biz kitabı zaten almışız, daha ne işimiz

olur ki oralarda? Kimin işi olur bu yaşlı kadınla, ben ne bileyim?”

Nazlı bir an için tereddüt etti. Şifre konusunu Selçuk’un bilmediği belli olmuştu. Şimdi bunu Selçuk’a söyleyip söylemeyeceğine karar vermeliydi. Adam şu ana kadar doğrucu Davut gibiydi bu tutumunu devam ettirirse dosyanın aydınlanmasında katkı sağlayabilirdi. Söylemeye karar verdi.

“Selçuk Bey, kitaptaki bazı şeylerin anlaşılması için bir şifre olduğu ve bu şifreyi de yalnızca yazarın bildiği söyleyor. Buna ne dersiniz?”

“O zaman kitap kimdeyse bu cinayet de onun işidir derim.”

“Peki, kitap Ali Bey’de olduğuna göre zanlı o olmuyor mu bu durumda?”

“Sanmıyorum. Bunca yıldır onun yanında çalışıyorum, benim tanıdığım Ali Bey böyle bir şey yapmaz. Zaten yapmak istese ateşi eliyle tutmaz, maşa kullanır. Yani birilerine yaptırır. Bu durumda o birileri de ben ve ekibim olurdu. Adam dövdürmek için bize gelen, adam öldürmek için başkasına mı gidecek? Ha, o görevi bize verseydi yapar mıydık? Orada duralım. Adam dövmek başka, öldürmek başka. Hepimizin ailesi var, temiz sicillerimiz var. Bence kitap Ali Bey’den çıkmış, başka birinde. Aklıma başka bir olasılık gelmiyor.”

“O zaman bizi Ali Bey’le görüştürmeniz gerekecek.”

“Tabii komiserim. Bir an önce patronun temize çıkması benim de arzumdur. Merak etmeyin, hâlâ sizinle aynı taraftayım” diyerek önündeki sabit hatlı telefonda dört rakam tuşladı. Karşı tarafa, “Patron müsait mi?” dedi, biraz dinledikten sonra kapattı. Olumlu cevap almış olmalı ki ayağa kalktı.

“Haydi gidiyoruz!”

Ali Mutlu, ellili yaşlarda, saçları yanlardan ağarmaya baş-

lamış, güleç yüzlü biriydi. Onları ayakta karşıladı, tek tek ellerini sıktı. Güvenlik amiri Selçuk, polisleri tanıttıktan ve odasında konuşulanların özetini çıkarttıktan sonra sözü Nazlı'ya bıraktı.

“Ali Bey, Çağrı'nın dövdürülmesi ve kitabın ondan alınması konusunu Selçuk Bey aktardı. Siz de onun anlattığı şekliyle olduğunu kabul ediyor musunuz?”

“Evet komiserim, o haltı biz yedik. Madem açığa çıktı cezamız neyse çekmeye hazırız. Kitabın sahibi kadının öldürüldüğü geldi kulağıma, cinayeti biz işlemedik.”

“Sizce, kim yapmış olabilir?”

“O sıralar benim kızım Dilek'in erkek arkadaşıydı Çağrı. Dilek bir gün bana gelip elyazması bir kitaptan bahsetti. Ben de nasıl olduysa hırslanıp şeytana uydum, kitabı ele geçirmek istedim. Önce güzellikle isteyelim dedim. Dilek, Çağrı'nın ağzını yoklamış ama müspet bir cevap alamamış. Sonra Dilek'ten kitabı pencereden aşağı atmasını istedik, onu da bizim kız kabul etmedi. Zaten o münakaşada aramız da bozuldu. Ertesi gün yurtdışına gidip izini kaybettirdi. Bu kitap uğruna biricik kızımdan da olunca artık hırslım had safhaya geldi... işte gerisini Selçuk size anlatmış. Biz, iki hergeleye kitabı alın, iki tokat vurun dedik onlar kraldan çok kralcı olmuşlar ve Çağrı'yı fena hırpalamışlar.

Neyse ben yine kitaba döneyim. Kitapta bize yarayacak bir şey bulamadık. Birkaç yeni otla karşılaştık, o kadar. Kitap yalnızca bu bakımdan işimize yaradı. Bizim işimiz ıtriyat ve kozmetik olduğu için nerenin çamuru cilde iyi gelir, nerenin suyundan daha iyi kolonya yapılır, bize asıl bu bilgiler lazımdı. Şu bitki siğile mi iyi gelir, yoksa egzamaya mı? İşte o bilgi kitapta yok. Yani var da, şifreler çözülmediği sürece yok. Kitabın bana yarar kısmını almışım, gerisi beni ilgilendirmez diye düşündüm ve bir efemera müzayedesine koyup paraya çevirmek istedim. İlke Müzayedecilik kitabı satıp parayı hesabıma gönderdi.”

“Size bu satış için belge verdiler mi?”

“Tabii.”

Ali Mutlu çekmeceyi açıp bir dosya çıkarttı ve içinden bir-iki sayfa karıştırıp belgeyi Komiser Nazlı’ya uzattı.

“Bunun bir fotokopisini bana verebilir misiniz?”

“O sizde kalabilir komiserim. Aslı dosyada duruyor... o zaten fotokopi.”

“Ali Bey son sorum. Kim almış kitabı?”

“Ünal Zakiroğlu. Hani evvelsi akşam metresinin evinin kapısında vuruldu ya. Metresinin yavuklusu vurdu diyorlar ama artık günahı boynuna.”

“Beyler, buraya gelirken dosya hakkındaki kanaatimiz başkaydı ancak sizlerle görüştüğümüz sonraki kanaatimiz bambaşka. İkinize de açık sözlülüğünüz için teşekkür ederiz. Sayenizde dosyanın gidişatı değişti. Sizinle şöyle bir anlaşma yapalım. Biz, Çağrı’yla ilgili darp ve gasp meselesini unutacağız.” Erhan’a dönerek, “Değil mi Erhan?” dedi.

“Evet komiserim, aynen dediğiniz gibi. Ne siz, bize bir şey söylediniz ne de biz bir şey duyduk.”

“Tamam mı? O dosyayı takip edenler izlerini sürmeye devam etsinler. Bunun karşılığında bu cinayet dosyasında bizimle işbirliği yapacaksınız. Buyurun, bu kartım. Ben sizi zaten dosya ilerledikçe ararım ama aklınıza yeni bir şey takılırsa ya da Ünal Zakiroğlu kuruluşları hakkında bir şeyler duyarsanız anında bana iletacaksınız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık komiserim” dedi Ali Mutlu ve o sırada ayağa kalkınış olan Nazlı’nın elini hararetle sıktı.

Nazlı ve Erhan dosyanın seyrini değiştiren iki sürpriz gelişme karşısında önceden yaptıkları Dilek’e ve Samatya’ya gitme planlarını yolda değiştirdiler. Merkeze giderek, telefon kayıtları üzerinde çalışmaya ve Ünal Zakiroğlu konusunu araştırmaya karar verdiler.

Bir ara Erhan, “Komiserim fakülteye uğrayıp Ünsal’ı alıp gelelim mi?” diye sordu.

“Ünsal’ı yarın akşama kadar kendi hâline bırakalım Erhan. Nasıl olsa rahat durmayacak, artık kiminle işbirliği yapıyorsa onu arayıp durumu anlatacaktır. Merkeze varınca zaten cinayet günü Sarıyer’den kimi aradığını bulacağız. O telefonu takibe aldık mı iş tamamdır. Yarın akşam ben olmayacağım büroda. Sen, Ünsal telefonunu almaya geldiğinde sorgu odasına buyur edersin. Anlaştık mı?”

“Komiserim, vallahi şahanesiniz.”

Yolda Nazlı, trafik tıkanıklığına salladığı bir-iki sunturlu küfrü saymazsak, “Şu işe bak yahu! Sabah ne düşünüyorduk, şimdi ne düşünüyoruz” deyip durdu.

E-5 üzerinde, Okıneydanı'ndan Mecidiyeköy istikametine doğru ilerlerken Nazlı cebinden Ünsal'ın telefonunu çıkartıp Erhan'a verdi.

"Galiba takip ediliyoruz Erhan. Hemen arkamdaki araba fabrikadan çıktığımızdan beri peşimizde. Arkaya dönüp bakma sakın. İçinde iki tıpsız adam var. Şu telefonda aramalar listesinde geriye git ve cinayet günü akşam saat yedi sularında aranmış numarayı buluver."

Erhan, ekranı kaydıra kaydıra cinayet gününe geldi ve telefonu buldu.

"Buldun mu?"

"Evet."

"Kayıтта adı var mı?"

"Var... Ahmet yazıyor."

"Sarı çizmeli Ahmet ağa desene... Nevin'i ara ve numaray ver, acele kime ait olduğunu bulsunlar."

Erhan hemen Nevin'i arayıp telefon numarasını söyledi. Tıkanık trafikte durakalka ilerlemeye devam ettiler. Az sonra Erhan'ın telefonu çaldı. Arayan Nevin'di. Telefon numarası Ahmet Sayılğan adlı birine aitti.

"Bu bilgi şimdilik yeter" dedi Nazlı ve dikiz aynasına kısa süreli bir bakış fırlattıktan sonra devam etti. "Erhan, şimdi ne yapacağım biliyor musun? Sağ şeride kayıp süratimi öyle azaltacağım ki arkadaki araba ilerleyip önümüze geçsin, sonra ben tekrar bu şeride geçip onun peşine düşeceğim. Sen de bu arada Ahmet'in numarasını çaldıracaksın. Önümüzdeki arabadan biri telefonunu kulağına dayar dayamaz ben o arabaya çarpacağım. Sen anında dışarıya fırlayıp duruma

el koyacaksın. Sonra ben ineceğim. Heriflerden biri mutlaka babalanacak. Al benim kelepçeleri de, ikisini de kelepçele. Gerisini hallederiz. Dua et de heriflerden biri babalansın."

"Tamam."

Erhan aldığı kelepçeleri belinde takacak yer bulamayınca montunun yan cebine soktu.

Darülaceze'nin duvarlarının bittiği hizada Nazlı bir fırsat yakalayıp sağ şeride kaydı. Arkadaki otomobil orta şeritte ilerlemeye devam etti. Nazlı geriye düşmüştü. Gelen ikinci fırsatı değerlendirerek tekrar orta şeride geçtiğinde takipçi otomobil önde, Nazlı artık onun arkasındaydı.

"Hadi ara."

Erhan aradı. Öndeki otomobildeki sürücü telefonu kulağına götürdüğü anda Nazlı otomobile arkadan bindirdi. Umduğundan çok ses çıkmıştı. *İnşallah bizim arabada fazla hasar yoktur*, diye düşünürken Erhan fırlayıp aracın önüne eğilmişti bile. Ardından Nazlı da otomobilden indi.

Öndeki otomobilin şoförü, Nazlı'ya ters ters baktıktan sonra, "Bacım ehliyeti parayla aldın galiba, önüne bakmayı öğretmediler mi sana?" der demez apikoda bekleyen Erhan, "Ağzını topla hıyarağası, yoksa ben sana öğretirim önüne bakmayı!" diyerek adamın üzerine atıldı, sert bir Osmanlı tokadı oturttu. Adam sendeleyip bir adım geriye doğru giderken çam yarması Erhan ani bir hareketle adamın kolunu yakalayıp geriye kıvrarak arkasına geçti. Kontrolü iyice sağladıktan sonra boşta kalan eliyle kelepçeyi taktı. Diğer adam şaşkın vaziyette seyrediyor, Nazlı önünü kestiği için istese de müdahale edemiyordu. Erhan kelepçeli şoförü Nazlı'ya verdikten sonra diğerini kelepçeledi. Etraflarına toplanmış kalabalığı kimliklerini göstererek dağıttıktan sonra Nazlı şoförü alıp kendi aracıyla, Erhan da diğer adamla öndeki otomobilde merkeze doğru açılmış trafikte yola koyuldular.

Nazlı, "Adın ne?" dedi.

"Ahmet Sayılğan."

Nazlı içinden, *Bingo!* dedi.

Erhan, merkezde iki zanlıyı nezarethaneye koyduktan sonra Nazlı'nın odasına girdiğinde genç kadını bilgisayara başında notlarını temize çekerken buldu.

"Komiserim, adamlar nerede çalışıyormuş biliyor musunuz?"

"Nereden bileyim Erhan, münecim başı mıyım ben? Adamı sorgulayan sensin. Al şu Ünsal'ın telefonunu da başka kimlerle sık görüşmüş listele bakalım."

"Önceki gün öldürülen meşhur müteahhit var ya, onun inşaat şirketinde."

"Ünal Zakiroğlu'nun mu?"

"Evet."

"Diğer adam kimmiş?"

"Her ikisi de aynı şirkette çalışıyor. Adı Hüseyin Aktar. Ama onun bir şeyden haberi yok gibi."

"İşe bak, Ünsal'ı da hesaba katarsak iki günde üç zanlı yakaladık. Ortalık birdenbire zanlı doldu ama birinden birine katil diyebilecek tek kanıtımız yok. Bak ne diyeceğim Erhan, bu durumda Ünsal'ı alıp gelmen gerekecek. Buraya gelmesini bekleyemeyiz artık. Bizim, Gözde şirketinin güvenlik amirine gideceğimizi bir tek Ünsal biliyordu. Demek ki bu itlere Ünsal ötmüş. Sen al gel Ünsal'ı da üçünü çapraz sorguya alalım. Eminim bir şeyler çıkacaktır sonunda."

Erhan saatine baktı.

"Ünsal işten çoktan ayrılmış olmalı. Onun mesaisi öğleden sonra üç civarında bitmiyor muydu?"

"Evet. Sen de git evinden al gel. Adresi şu dosyada."

Erhan adresi kaydedip odadan çıktı.

Nazlı telefonunu tuşladı.

"Müsait misin Yusuf?"

"Evet Nazlı, hayırdır?"

"Benim dosya geldi geldi, senin Ünal Zakiroğlu dosyasına bodoslamadan bindirdi."

"Yapma yahu, ben de dosyayı kapatmak üzereydim. O zaman akşam görüşelim."

"Akşam sendeyim. Gelirken ne getireyim?"

"Evde her şey var, kendini getir yeter."

"Olur, getiririm. Yalnız benim için bir şey yapmalısın. Elimdeki dosyada kayıp bir elyazması kitap var. Değerli bir kitap. Ünal Bey bir müzayededen satın almış. Bu kitap her yerde olabilir ama bir ihtimal Zakiroğlu'nun arabasında ya da ofisinde de bulunabilir. Gelmeden iki yere de bir göz atıver."

"Arabasını sabah aradık, öyle bir kitap yoktu. Arka koltukta iki tane dergi vardı, o kadar. Şimdi ofisine gidiyoruz. Oraya gidince kitap meselesine de bakarım."

Nazlı telefonu kapatıp notlarını temize çekmeye devam etti. Bitirdikten sonra Başkomiser Remzi'nin sekreteri Nevin'e gidip başkomiserle görüşmek isteğini bildirdi. Başkomiser az önce ofisten ayrılmıştı. Nevin'den Nurperi Zakiroğlu'nun telefon numarasını istedi. Nevin masasının üzerindeki birkaç evrağı toparlayıp kenara alınca aradığı kâğıdı buldu, bir ufak not kâğıdına yazıp Nazlı'ya verdi.

Nazlı odasına döndüğünde diğer masanın önünde oturan ziyaretçiyi görünce bu defa sigara içmek için kullanılan terasa çıktı. Orada kimsecikler yoktu. Telefonu tuşladı. İki defa çaldırdıktan sonra karşı taraf ses verdi.

"Alo!"

"Nurperi Hanım'la mı görüşüyorum acaba?"

"Evet, buyurun."

"Nurperi Hanım, başınız sağ olsun. Ben Berçem Holding Başkanı Nazlı Soykan. Olayı duyunca çok üzüldüm.

Sizinle kozmetik alanında rakip şirketlerimiz var. Bu acılı gününüzde yalnızca baş sağlığı dilemek istedim. Başınızdaki kalabalık dağıldığında yüz yüze de görüşmek isterim. Eğer bir ihtiyacınız olursa lütfen arayın, derhal seferber olurum. Tekrar başınız sağ olsun.”

“Siz sağ olun Nazlı Hanım, teşekkür ederim.”

Nazlı karşı tarafın telefonu kapatması için biraz bekledi, sonra o da kapattı. Hızlı adımlarla odasına gidip dolaptan montunu ve çantasını alarak merkezden ayrıldı.

Nazlı, yolun üzerindeki markete uğrayıp Yusuf'un kedisi Kontes'e tavuk ciğeri aldı. Kasaya doğru giderken düşündü. Yusuf hep böyle yapıyordu, "Evde her şey var, sen kendini getir" diyordu. O da Yusuf öyle dediği için elini kolunu sallaya sallaya Hasköy'e gidiyordu. Yalnızca bir kere pırzola götürmüştü, o kadar. Kadınlığını göstermenin zamanı gelmişti. Karnıyarık, tas kebabı gibi Yusuf'un sevdiği klasik yemeklerden yapmak isterdi ama onlar çok zaman alırdı. Ona yarım saatte hazırlayabileceği bir yemek gerekiyordu. *Ne olabilir?* diye düşünürken birden rafta bir spagetti markası gözüne ilişti. "Gordon Ramsay." Tüm yerli malı spagettiler rafın en altındayken bu paket göz hizasına konulmuştu. Bu adı nereden hatırladığını düşündü.

Londra'dayken sekiz ay süren kısa evliliğinde kocası David, onu doğum gününde bu meşhur şefin restoranına götürmüştü. Mum ışığında romantik bir akşam yemeği yemişlerdi. O akşam Nazlı'nın yediği yemek "deniz mahsülleri *linguini*"ydi. Rafta *linguini* aradı ama bulamadı. Gordon Ramsay'ın yalnızca spagettisi vardı. *Olsun*, dedi içinden. *Ha linguini, ha spagetti... biri yassı biri yuvarlak, ne fark edecek ki?* Fiyatına baktı... on dört lira. Aşağıya doğru eğilip yerli spagettilerin fiyatlarına baktı. En kabadayısı altı lira altmış kuruştı. Hem oradaki spagettilerin yanı başında *linguini*'yi de bulmuştu. *Şu hâle bak, makarnayı bile ithal eder olduk*, diye düşündü. Tam Gordon Ramsay paketini raftaki yerine koyacakken vazgeçti, sepetine atıverdi. *Bu da benim hovardalığım olsun*, dedi içinden.

Sonra balık reyonuna yakın olan dolaptan bir kutu

deniz mahsulleri salatası aldı. Kutunun kapağındaki fotoğrafı inceledi. İçinde kalamar, karides ve ahtapot vardı. Uygundu, onu da sepetine attı. Doğranmış domates kavanozu ilişti gözüne, onu da aldı. O sırada yanından geçen market üniformalı gence peynirlerin yerini sordu; bir paket parmesan peyniri rendesini de sepete attı. Son olarak manava geldi. Sarmısak, kiraz domates aldı ve kasanın yolunu tuttu.

Eve vardığında Nazlı'yı, apartmanın kapısının önünde üç numarada oturan İnebolulu ailenin beş-altı yaşlarındaki veledi karşıladı.

"Yusuf Abi daha gelmedi."

"Olsun, bende anahtar var."

"Yusuf Abi'nin tabancasından korkmuyor musun?"

"O bir polis, tabii tabancası olacak. Ama o tabanca kötü insanlar için. Ben iyi insanım, tabancadan korkmam. Sen de iyi insan olursan tabancadan korkmazsın. Gel bak sana bir iş vereceğim, onu yapınca sen de iyi insan olacak ve tabancadan artık hiç korkmayacaksın."

"Ne işi? Bakkala mı göndereceksin?"

"Hayır, al şu poşeti ve benimle yukarıya gel. Ben kapıyı açar açmaz Kontes'in çanağına ciğerleri doldur. Sonra o yerken sen seyret."

"Seyredince mi iyi insan olacağım?"

"Hayır, o şimdi çok aç, onu beslediğin için iyi insan olacaksın."

Birlikte yukarı çıktılar. Nazlı kapının kilidine anahtarın sokar sokmaz Kontes kapıyı tırmalamaya başladı. Kapı aralanınca da başını çıkartıverdi. Kontes ciğerin kokusunu almış olmalı ki deli gibi dolanıp duruyor, ara sıra çocuğun elindeki poşete patileriyle darbe bile indiriyordu. Çocuk, ciğerleri çanağa boca eder etmez Kontes dünyayla ilişkisini kesmiş, başı tasın içine gömülmüş, ciğerleri âdeta yalamadan yutuyordu. Çocuk biraz seyretti sonra Nazlı, "Bak

bir açın karnını doyurdun ve iyi insan oldun. Hadi git yine kapının önüne, oyununa devam et. Annen seni orada bulamazsa merak eder” diyerek çocuğun sırtını sıvazlayıp merdivenlerden aşağı gönderdi.

Montunu ve çantasını portmantoya astı. Ayakkabılarını çıkartıp terlikleri giydi ve “Oh!” dedi. Ayaklarının altı sızlıyordu. Poşetleri alıp mutfak tezgâhının üzerine koydu. Önce *kettle*’a suyu koyup kaynamaya bıraktı. Dolaptan geniş bir tava çıkartıp biraz sıvıyağ döktü. Tavadaki yağ ısınana kadar üç diş sarmısağı ince ince doğradı, yağın içine koydu. Tavadaki yağ cazırdamaya başladı. O arada *kettle*’daki su kaynamıştı. Sıcak suyu derin bir tencereye döküp altını yaktı. Fokurdamasını beklerken deniz mahsulleri kutusunu açtı ve içindekileri kevgire boşalttı. Böylece yağlar aktı gitti. Hiç yağ kalmaması için bir de musluğun altında sudan geçirdikten sonra kevgirdekileri tavaya aktardı. Tava yine cazırdamaya başladı.

Tenceredeki su da kaynamıştı, içine bir tatlı kaşığı tuz attı. Spagetti paketini açıp yarısını tencerede kaynamakta olan suya bıraktı. Suyun kaynaması kesildi. Biraz sonra su tekrar fokur fokur kaynayınca spagettileri suyun içine doğru bastırdı. O arada saate baktı. Spagettileri sekiz dakika kaynatması yeterli olacaktı, çünkü tavada sosla birlikte karıştırırken iki-üç dakika da orada pişeceklerdi. Tavadakileri karıştırdı ve doğranmış domates kutusundaki domateslerin üçte birini tavaya boşaltarak iyice karıştırdı. Domatesler biraz suyunu çektiler mi işlem tamamdı. Tuzu attı, karabiberi ekti, altı tane kiraz domatesi her birini ikiye bölerek tavaya ekledi, tekrar karıştırdı. Sos hazırды.

Saate baktı, spagettiler de kaynar su cehenneminde sekizinci dakikayı doldurmuşlardı. Spagettileri süzdü ve biraz sulu kalmasına dikkat ederek hemen tavaya boca etti. Tavadakileri sürekli karıştırarak makarnaların sosu emmesinin sağlanması gerekiyordu. Nazlı da öyle yaptı. Sonra ocağı kapattı. İşlem tamamdı.

Salona gitti, sofrayı hazırladı. Buzdolabında, geçen yemekten kalmış yarım şişe şarabı da masaya koyduğu anda kapı çalındı. Yusuf elindeki poşetlerle karşısındaydı, sarıldılar, öpüştüler. Nazlı poşetleri mutfığa taşıırken bir yandan da konuşuyordu.

“Niye anahtarla açmadın da zile bastın?”

“Çocuktan al haberi derler ya, işte öyle oldu. Artık tabancamdan korkmadığını söyledi bana. Oo... burnuma nefis kokular geliyor.”

“Bu defa sen elini bir şeye sürmüyorsun. Yemek hazır. Gerçi topu topu birer tabak yemeğimiz var ama bizi doyurur.”

“Ne yemeği?”

“Deniz mahsullü spagetti.”

“Yahu o kadar alışveriş yaptım, onları ne yapacağız?”

“Dolaba koy, sonra yapar yersin. Bugün benim yaptığım Gordon Ramsay menüsünü yiyeceğiz. Hadi otur yerine de yemeği soğumadan getireyim.”

“Emrin olur patron. Kim bu Gordon? Astronot falan mı?”

“Ne astronotu yahu, İngilizlerin meşhur şefi işte. Onun makarnasını ithal etmişler. Londra’daki restoranında bu yemeği yemiştım, senin de tatmanı istedim.” Nazlı tavanın içindikileri iki tabağa taksim ederken devam etti, “Biraz parmesan peyniri rendesinden, biraz da karabiber ek üstüne. Bana iki dakika ver, arka balkondaki fesleğen saksısından bir avuç fesleğen getireyim.”

Az sonra Nazlı bir avuç fesleğeni tabakların üzerine doğradı.

“İşlem şimdi tamam.”

Yerine oturup ilk lokmayı ağzına attıktan sonra, “Nasıl buldun?” dedi.

“Kitabı mı? Bulamadım. Zaten arabada yoktu. Ofisin her yerini aradık ama elyazması bir kitaba rastlamadık.

Ofiste gömme kasa vardı, sen kıymetli bir kitap demiştin, belki oraya koymuştur.”

“Senin aklın hâlâ işte takılı kalmış. Ben yemeği nasıl bulduğunu sormuştum ama neyse kitabı da soracaktım zaten.”

“Yemek süper. Hem olağandışı hem de olağanüstü. Ellerine sağlık. İlk defa yiyorum. Bizim eve kalamar, ahtapot, karides, midye falan hiç girmezdi. Eh, benim gittiğim lokantalarda da bu yemek yok. İlk defa senin elinden yiyorum, pek lezzetli.”

“Bizim eve de girmezdi o dediklerin. Ben şefin restoranında bu yemeği yediğimde çok hoşuma gitmişti. Bir gün Gordon Ramsay televizyonda verdi bu tarifi, ben de kaydedip evde yaptım. Onunki kadar iyi olmasa da bu kıvamı tutturabildim işte. Sana da tattırmak istedim. En azından değişik bir lezzet.”

“Senin, dosyada sadece iki günde epeyi ilerleme kaydettiğini söyledi Erhan. İki günde iki zanlı, bayağı iyi performans.”

“İki değil üç. Ben, sana gelirken Erhan da üçüncüyü almaya gitti. Yusuf, bu bendeki dosya biraz garip ilerliyor. Zanlılar elimizde ama tek bir delil yok. Savcı serbest bıraktırana kadar adamlar konuşup birbirini ele vermezse bu kadar çaba boşa gidecek.”

Yusuf yemeğini bitirip Nazlı'nın oturduğu sandalyenin arkasına geçti ve Nazlı'nın omuzlarını okşamaya başladı.

“Yusuf, rahat dur. Bırak şu masayı toplayayım.”

Nazlı masadakileri toparlayıp mutfağa götürürken Yusuf da şarap şişesi ile ekmekliği kapıp peşinden mutfağa gitti; elindekileri mutfak tezgâhı üstüne bıraktıktan sonra Nazlı'nın omuzlarını okşamaya devam etti. Nazlı, kendisine doğru dönünce de boynunu öpmeye başladı. Yusuf'un elleri, Nazlı'nın belinden aşağıya doğru kayarken Nazlı kollarını Yusuf'un boynuna doladı. Uzun uzun öpüştiler. Yusuf'un

elleri Nazlı'nın iki bacağıının arasını yoklamaya başladığında Nazlı, onu elinden tutup yatak odasına götürdü.

Yatağa oturup öpüşmeye devam ettiler. Nazlı bir ara kalktı, perdeyi sıkı sıkıya kapatıp üstündekileri çıkartarak yatağa döndü. Yusuf'un bir eli Nazlı'nın iki bacağıının arasını okşamaya başlayınca Nazlı'nın nefes alışsı sıklaştı. Yusuf da soyundu. Onun yataktan kalkmasını fırsat bilen Nazlı başucundaki gece lambasının abajurunu düzeltip kendi tarafından yorganın altına girdi. Yusuf da yorganın altına girdi ve ikisi tek vücut oldular. Birbirleriyle o kadar meşguldüler ki Kontes'in kapıyı tırmalarken çıkarttığı hırıltılı sesleri hiç duymadılar.

Nazlı sabah erkenden büroya geldiğinde aldığı haber hiç hoşuna gitmedi. Ünsal, Ahmet Sayılğan'ı aradığını ve kavrulmuş mısır unu meselesini konuştuğunu kabul ediyordu. Ahmet de Ünsal'la telefonda görüştüğünü kabul ediyor ancak hâl hatır sormaktan başka bir şey konuşmadıklarını iddia ediyordu. Biri un, diğeri sohbet demesine rağmen ortaya delil sayılabilecek bir şeyler çıkmıyordu. Polis otosunu neden takip ettikleri sorusunaysa takip etmediklerini söyleyerek, "Takip eden oto önde mi olur, bize arkadan çarpan sizsiniz" cevabını veriyorlardı. Çalıştıkları şirketin gönderdiği avukat da dişli çıkmıştı, zanlıların hemen salıverilmesini talep ediyordu. Bu durumda savcılık gözaltı süresini bitirebilirdi. Gözaltı süresi dolmadan Nazlı bir şeyler yapmalı, bu ikiliyi elinden kaçırmamalıydı. Aklına bir fikir geldi. Ama önce Başkomiser Remzi'den onay almalıydı. Nevin iki randevu arasında odaya girebilmesi için koridorda beklemesini söyledi. Az sonra içerideki çıkınca Nazlı odaya daldı.

"Hayrola Kara Şimşek?"

"Pek hayır değil amirim. Üç zanlı var. Sorguluyoruz ama süre daralıyor. Avukatları savcıyı sıkıştırıyor. Ben de herhangi bir kanıt ortaya çıkartamıyorum. Üç ay önce işlenmiş bir cinayette kanıt bulmak çok zor. Zanlıları biraz daha içeride tutabilsek, süngüleri düşecek ve mutlaka biri ötecek. Bunları bir süre daha gözaltında tutabilmek için Ünal Zakiroğlu'nun katliyle ilişkilendirsek? Zaten adamlar rahmetlinin inşaat işinde çalışıyor. Bir profesörün üç ay önceki ölümü bize süre kazandırmaz ama Zakiroğlu'nun

ölümüyle ilişkilendirirsek avukat ne kadar bastırırsa bastırırsın savcı süreyi uzatır. Yani savcının elini güçlendirmiş oluruz."

"Bak Nazlı Dayı, müteahhit cinayetinin hatırlanması değil, unutturulmasıdır bizim usulümüze gelen. Sen şimdi üç ay önce öldürülmüş, unutulup gitmiş bir profesörün cinayetini eşeliyorsun, orada kal. Zakiroğlu dosyasını işin içine karıştırdığın anda ortalık karışacak, basın olaya el atacak vesaire vesaire. Olmaz öyle şey. Ne senin benim dayılıklarımız ne de Yusuf'un abiliği kalır. Niye riske girelim ki? Daha iki gün önceye kadar profesör kadının dosyası ortalıkta yoktu. En kötüsünden faili meçhul cinayet olur. Tabii ki olayı aydınlatmak için sen yine de elinden geleni yap. Ama öbür dosyayı işin içine karıştırma, hepimiz yanarız."

Nazlı, Başkomiserin kararlılığını görünce daha fazla üstelemedi, izin isteyip ayrıldı. Erhan'ı koridorda kendisini beklerken buldu. Birlikte Nazlı'nın odasına gittiler. Nazlı masasına oturur oturmaz Erhan anlatmaya başladı.

"Bu itler konuşmayacak. Epeyi silkeledik ama nafile. Avukat da bir yandan bastırıyor."

"Avukat ne diyor?"

"'Elinizde bir şey yoksa bugün ikindi namazına patronlarının cenaze merasimi var, salıverin de son görevlerini yapıversinler' diyor."

Nazlı ellerini iki yana açarak yüksek sesle, "Yahu ben gözaltı süresini uzatmak için kırk takla atıyorum, kuşlar kafesten kaçmaya çalışıyor" dedi. "Erhan, fena köşeye sıkıştık. Telekomdan Ünsal'la Ahmet'in konuşmalarının kaydını istedin mi?"

"İstedim ama on günü geçen kayıtlar otomatik silinmiş. Yani ellerinde kayıt yok."

"O zaman önümüzde iki olasılık daha var. Biri, senin incelemeye gönderdiğin poşetler ve yastıklar. Sen şimdi

dosdoğru laboratuvara gidip pazartesi yerine sonuçları bu akşam almanın yollarına bakıyorsun. Diğeriye bende. Sarıyer'e gidip řu evin arka kapısını kontrol ediyorum. Öyle ya, madem ön kapıdan Ünsal'dan sonra giren kimse gözüküyor, bacadan girmeyeceklerine göre arkadan girmiş olmalılar.”

“İyi fikir.”

“Haydi, çıkalım o zaman. Sen laboratuvara, ben Sarıyer'e. Son duruma göre üçünü de içeride tutmaya devam ediyoruz” dedi Nazlı. Ayağ a kalkarak sandalyesinde asılı çantasını omzuna astı. Nazlı önde, Erhan arkada odadan ıktılar.

Sarıyer'e vardığında saat ona çeyrek vardı. Öğlen de Rotary Kulübü toplantısına yetişmesi gerekiyordu. Suavi'den anahtarı almak yerine doğruca eve gitti. Bahçe kapısını açık buldu. Evin arkasına dolanarak diğer kapıya geldi. Ne kapının üst tarafındaki dört bölmeli camda ne de solundaki giriş katı pencerelerinde cam kırığı gözükmüyordu. Yaklaşıp kapıyı daha yakından inceledi. Kilidin gövdesinde ya da dilinin hizasındaki pervazda da herhangi bir kuralanma izi yoktu. Giriş katı pencerelerinin her ikisinde de ferforje demir vardı. Demirleri sarsarak yokladı... ikisi de sağlamdı. Düşündü.

Pencerelerden girilemez, ön kapıdan da girilmemiş, o zaman katil ya bacadan ya da bu kapıdan girmiş olmalıydı. Bacadan giremeyeceğine göre tek ihtimal bu kapı kalıyordu. Kapıdan biraz geriye giderek panoramik bakış elde etmek istedi. Gözü kapının önündeki paspasa doğru eğildiğinde sağdaki tahta meyve kasası ile paspas arasında bir şey gördü. Eğilip inceleyince, "Bingo!" dedi. Eğer cinayet günü yağmurlu, çamurlu bir günse ve bu ayakkabı izi de tüp gazcıya falan ait değilse turnayı gözünden vurmuş olabilirdi. Cinayetten hemen sonra buralarda pek kimse dolaşmamıştır diye düşündü.

Tekrar eğilerek izin çeşitli açılardan fotoğrafını çekti. Bir de tükenmez kalemını izin kenarına koyarak çekti ki fotoğrafı kalemin ebadına getirinceye kadar büyültüp basınca ayakkabı numarası ortaya çıkabilsin. Sonra, *Ne olur ne olmaz*, dedi içinden ve Erhan'ı aradı. Hava kararmadan Olay Yeri İnceleme ekibini getirip bulduğu ayakka-

bı izinin kalıbını çıkarttırmasını istedi. "Hazır gelmişken kapının kilidi ve kolunda da parmak izi arasınlar" dedi.

Konuşması bitince tekrar ayakkabı izinin üzerine çömeldi. Bu, yaklaşık kırk üç numara erkek botu olmalıydı. Ayakkabının altı çok tırnaklıydı. İzin tam ortaya gelen yerinde daire şeklinde bir yazı vardı. Biraz daha eğilince bunun daire içinde üç büyük harf olduğunu gördü. Cep telefonunun ışığını açıp izi yandan aydınlatınca harfler daha da belirdi. Evet üç harf vardı. S, D ve S. Acaba bu ne demektir? Muhtemelen ayakkabının markasıydı. Belki buradan yola çıkarak ayakkabının üstünün de neye benzediği ortaya çıkabilirdi. Katilin eşkâli ellerinde yoktu ama umdukları çıkarsa ayakkabısının eşkâli önlerine gelebilirdi. Tekrar ayağa kalkıp yandaki meyve kasasını ayakkabı izinin üzerine ters olarak yerleştirdi. Üç yüz altmış derece dönerek etrafında güvenlik kamerası aradı. Bulamadı. Hoş bulsaydı da üç ay önceki kayıt kalır mıydı?

Üç adım geriye gidip kapı ve pencereleri tekrar süzdü. Demek ki ya kapı açıktı ya da birisi katile anahtarı vermişti. Aklına temizlikçi kadın geldi. Neydi adı? Döndü. Evi de şuracıktaydı. Çıkmaz sokağa kadar yürüdü. Sokakta bir bakkal gördü. İçeriye girdi. Tezgâhın arkasında, altmış yaşlarında kır saçlı bakkaldan başka kimse yoktu. "Beyefendi" dedi bakkala. "Ben buraya bir hayır işi için geldim. Şu aş boyalı evde oturan Döndü Hanım, patronumun evine temizliğe gelir. Bizim patron onu çok sevmiş, sizde varesiye borcu varsa parasını ödeyip sildirmem için gönderdi beni. Tabii tamamen aramızda kalacak."

"Biliyorum, bir adam dolaşp böyle yoksulların borçlarını ödüyormuş. Robin Hood diyorlarmış ona. Sizin patron da ona özendi herhalde. Sen git patronuna, üç-dört ay öncesine kadar beyefendinin aklı neredeymiş diye sor."

"Hayrola ne oldu ki?"

"Sizinkiler dört ay öncesine kadar iki-üç aylık borç takar,

aydan aya azar azar ödeyip kapatmaya çalışırlardı. Dört ay önce piyango vurdu herhalde, gelip borcun tamamını ödeler. O gün bugün, benden aldıklarını trink ödüyorlar.”

Nazlı teşekkür edip eve doğru yürüdü, kapının ziline bastı. Yukarıdaki kattan bir pencere açıldı, Döndü’nün başı gözüktü.

“Kim o?”

“Benim, Döndü Hanım. Hani polis Suavi’yle gelmiştik, hatırladınız mı?”

“Hatırladım hatırlamaz olur muyum? Yakaladınız mı o deyyus katili?”

“Az kaldı, yakalayınca ilk size haber vereceğim, söz. Geçen sefer polis Suavi’deki anahtarla girmiştım eve ama şimdi uğradım, Telli Baba’ya gitmiş, geç gelecekmiş. Sizde anahtar varsa tekrar bir inceleme yapayım.”

“Ben de o anahtarı kime vereceğimi düşünür dururdum. Bekle biraz, bulayım da getireyim.”

“Aşağıya kadar yorulmayın. Pencereden atın, ben tutarım.”

Az sonra Döndü pencerede yeniden göründü. Anahtar elindeydi. Nazlı aşağıda pozisyon aldı. Döndü anahtarı attı ama Nazlı hafifçe yana kayınca anahtar kaldırıma düşüp yirmi santim öteye sıçradı. Nazlı yukarıya doğru bakarak teşekkür etti. Pencerenin kapandığından emin olunca elindeki mendille anahtarı yerden alıp sarmalayıp cebine koydu. İçinden tekrar, *Bingo!* dedi. Otomobiline doğru yürürken, *Bot izi, anahtar, poşetler, yastıklar, eh artık bunların birinden bir iz yakalarız*, diye umdu. Otomobiline binerek Nişantaşı’na doğru yola koyuldu.

Yolda hem Boğaz’ı seyretti hem de düşündü. Kıyafeti gireceği toplantı için uygun değildi. Kireçburnu’ndan Maslağa çıkmak yerine, sahilden giderek Polis Lokali’nde kıyafetini değiştirmeye karar verdi. Az sonra Baltalimanı Polis Lokali’nin önüne geldi. Park yeri bulduktan sonra bagaj-

dan kıyafetlerini aldı. Bu defa yolun kara tarafındaki bina-ya girip tuvalete doğru ilerlerken şef garsonu gördü. Ona, Süslü Davut'u sordu. Süslü Davut'un Ankara'ya gittiğini öğrendi. Demek ki Davut iş üstündeydi. Nazlı tuvaletten çıktığında çok değişmişti. Etraftaki erkekler çaktırmadan onu süzüyorlardı. Abartılı olmayan makyajı, pantolonlu takım elbisesi, hafif topuklu ayakkabısı ve ayakkabısının rengine uygun çantasıyla dişiliğini muhafaza edebilmiş bir işkadını havasını yakalamıştı.

Rotary Kulübü Başkanı, Nazlı'yı üyelerle tanıştırdı. Kulübün yirmi altı üyesinden yirmi biri o gün toplantıdaydı. Yemek yendikten sonra konuşmacı kürsüye çıkarak çocuk felcini ülkemizde ve dünyada bitirmek için kat edilen mesafeyi anlattı. Ancak Rotary'nin büyük emek verdiği bu projeyi Doğu ve Güneydoğu bölgelerimizde aileler yeterince desteklemiyorlardı. Gelen sorular üzerine konuşmacı daha da detaya indi ve ailelerin, bazı tarikat şeyhlerinin telkiniyle çocuklarına aşı yaptıırırlarsa kısırlaştırılacağına inandıkları için aşı günlerinde çocuklarını okula göndermediklerini anlattı. Toplantı dağıldıktan sonra Başkan ve Nazlı otelin lobisinde birer kahve içerken şartları konuştular. Nazlı kabul edince, Başkan her çarşamba kendisinin misafiri olarak toplantıya katılmasını istedi ve üç hafta sonra yapılacak yönetim kurulu toplantısında üyeliğinin kesinleştirileceğini umduğunu söyledi.

Nazlı holdinge döndü. Sibel, Nazlı'yı o kıyafetlerle görünce ıslığı bastı.

"Başkanım, şimdi oldu işte! Bence burada bu kıyafetler, polis merkezindeyse blucin/mont olmalı. İzin ver şu dolaba buradaki işe uygun böyle kıyafetler alıp koyalım. Buraya geldiğinde üstünü değiştirirsin."

"İyi fikir" dedi Nazlı. "Bu arada bizim yakışıklı doktordan haber var mı?"

"Yok, henüz gelmedi ama daha beş-on dakika vakti var. Gelir elbet. Haa, şimdi anladım niye böyle giyinip bir de üstüne makyaj yaptığını. Hani adam evli ve çocukluydu?"

"Şaka şaka! Bugün öğle yemeğine Rotary Kulübü'ne git-

mem gerekti de onun için imaj değiştirdim. Orası blucin/mont giyip de gidilecek bir yer değil. Artık buna alışsan iyi olur Sibel Hanım. Sen nasıl gündüz kuzu, gece kurtsun. Benimki de aynı hikâye işte. Öğlene kadar polis, öğleden sonra işkadını.”

“Bizim doktor gelince hemen içeriye getir, senden başkası da odaya girmesin.”

“Başüstüne patron!”

“Nazlı masanın üzerinde birikmiş birkaç evrağa bakıp imzalarken kapı vuruldu; Doktor Galip girdi. Nazlı, Sibel’e iki kahve söyledikten sonra doktora dönerek doğrudan hapis günlerini sordu. Doktor anlattı. Sonra da nasıl olup da holdingin hisselerinin Nazlı’nın üzerine geçtiğini sordu. Bu defa da Nazlı anlattı. Sonunda da şirketler grubunda re-organizasyon yapmak istediğini ve bu yeni organizasyonda kendisini CEO olarak düşündüğünü söyledi. “Şöyle ki” diye devam etti.

“Ben yönetim kurulu başkanlığında kalacak ve holdingden sorumlu olacağım. CEO ise sekiz şirketten sorumlu olacak. O şirketlerin genel müdürleri, bana değil, CEO’ya bağlı çalışacak, CEO’ya rapor verecek. Bana yalnızca holding genel müdürü rapor verecek. Yeni hâliyle holding, yalnızca patronun cebi ve sekiz şirketin ihtiyacı olduğunda akıl hocası olacak. Yani buradaki her departman, şirketleri desteklemek için faaliyet gösterecek. Bir tek iç denetim departmanı mali kayıtlar açısından hem doğru yolu göstererek destek hizmeti sunacak hem de hesap soracak; patronun gözü ve kulağı olacak.”

“Şimdi CEO kim?”

“Hiç olmamış ki.”

“Benim zamanımda vardı ama.”

“O CEO değilmiş ki holding bünyesinde genel koordinatörmüş. Yani icrai yetkisi yalnızca holding için geçerliymiş. Şirketler üzerinde yetkisi yokmuş. Ayrıca patronun

hıkdeyicibaşıymış. Gelir gelmez gönderdim onu. Kısaca söylemek istediğim şu: Ben geri çekiliyorum, sen öne çıkıyorsun. Ben, holding olarak senden şirketlere yatırdığım paraya karşılık uygun miktarda para kuzulatmanı isterim. Bütçede ne yazıyorsa o. O kârı illaki yapacaksın, o senin namus sözün. Hiçbir işine karışmamı. İster genel müdürünü değiştir, ister fabrikayı başka yere taşı... bütçeni onaylattırdığın sürece sorun yok, hepsi senin kararın olacak. Tabii sorumlulukları ağır bir görev ama buraya kadar hep acısından bahsettik, biraz da balından bahsedelim. Genel müdürlerin en kıdemlisinin maaşının yüzde elli fazlasını alacaksın. Ben hesap ettirdim, senin eski maaşının iki misli ediyor. Yandaki odada oturacaksın. Altında şoförlü E serisi Mercedes olacak ve sekiz şirketin toplam yıllık vergi sonrası kârından yüzde iki prim alacaksın. Ne diyorsun?"

"Vallahi şaşırmadım dersem yalan olur."

"Evet diyeceksin."

Doktor, "Bana iki dakika izin verir misiniz?" dedi. "Eşimle görüşeyim. Malum bana vereceğiniz bu görev gece gündüz çalışmayı, seyahatleri gerektirecek o nedenle ailenin fedakârlığı elzem. Eşimin beni bu zorlu görevde desteklemesi şart" dedi ve odadan çıktı.

Nazlı o arada iki evrak daha imzaladı. Doktor Galip döndüğünde yüzü gülüyordu. Dosdoğru masaya gelip Nazlı'nın elini sıktı, "Tamam" dedi, "kabul ediyorum."

"Hayırlı olsun o zaman. Aşağıda şoförüm bekliyor. Seni hemen Zincirlikuyu Mezarlığı Camisi'ne götüreceğim. Ünal Zakiroğlu'nun cenaze namazına katılacaksın. Hikâyesi uzun, döndüğünde anlatırım. Görevin, rahmetli Zakiroğlu'nun iki kızından biri olan Nurperi'yi bulup kendini grubumuzun CEO'su olarak tanıtip başsağlığı diledikten sonra benim şehir dışında olduğum için gelemediğimi ve özürlerimi ilettiğimi söyleyeceksin. Görev bu kadar.

Sana şu kadarını söyleyeyim ki o kızın yönetiminde-

ki kozmetik firmasını satın alıp grubumuza dahil edeceğiz. Amaç bu. Ha, az kaldı unutuyordum. Orada seni, ortağım Komiser Yusuf bulacak. İlaç firmasına baskından önce seninle görüşmeye gelmişti ya, oradan tanışıyorsunuz. Görünce hatırlarsın. Sana bir-iki fotoğraf gösterecek ve hep geride duracak. Eğer fotoğraflardaki kişileri cenazede görürsen ona telefonla yer bildireceksin. Sana telefon numarasını verir. Haydi geç kalıyorsun.”

Doktor Galip tam odadan çıkacakken Nazlı seslendi.

“Yeni görevin hayırlı olsun doktor. Nasıl? Ani ve hayli heyecanlı bir başlangıç değil mi?”

Doktor Galip Urgancıoğlu odadan çıktıktan sonra Nazlı birkaç şirket evrakı daha imzaladı, Sibel'i çağırıp ertesi gün akşamüstü saat beşte şirket genel müdürlerini holdingde toplantıya beklediğini ve gündemin tek madde, yani "re-organizasyon" olduğunu bildirmesini istedi. Ayrıca ona bir liste verdi ve listedekileri sırayla arayıp kendisine bağlamasını söyledi.

Az sonra bağlanan ilk telefonu açtığında Erhan karşıındaydı.

"Ben de şimdi sizi arayacaktım komiserim" dedi. "Müjdemo isterim, poşetlerin üzerinde parmak izi çıkmadı."

"Erhan, ne zamandan beri menfi bir gelişme müjde olarak sunulur oldu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Komiserim biraz sabret, anlatacaklarımı daha bitirmedim ki. Poşetlerin birinde üç ufak delik bulundu. İkisi küçük, biri onlara nazaran daha büyük. Deliklerin dışında bir şey bulunamadı ama buradaki uzmanlardan biri akıl edip de içine bakınca deliklerin etrafında kan kalıntıları bulmuş. Bir örneğini DNA tespitine gönderdiler, diğer örneğin işi de şimdi sonuçlandı. Kan A grubu RH pozitifmiş. Ben koridorda bekliyordum, maktulün kan grubunu sordular ama dosyada bulamadım. Ne yapayım da bulayım derken aklıma üniversite geldi. Bir şansımı deneyeyim dedim. Nitekim iyi ki aramışım, oranın insan kaynaklarında bulunan maktulün dosyasından aldık kan grubunu."

"Neymiş?"

"Tutmuyor. Yani poşetteki kan A grubu RH pozitif, maktulünkiyse O grubu RH pozitif."

“Bingo!” dedi Nazlı. “Yani büyük olasılıkla poşetteki kan katilin kanı. Bravo Erhan, iyi iş çıkarttın.”

“Komiserim ben bir şey yapmadım, buradaki gençler cıva gibi maşallah.”

“Yastıklardan haber var mı?”

“Onları daha incelemeye almadılar ama buradaki uzmanların kıdemlisinin kanaatine göre o yastıklardan bir sonuca varmak zormuş.”

“Niye?”

“Çünkü kumaşı çok havlıymış. O tür kumaşlar pek parmak izi barındırmazmış ancak kan varsa emer, bırakmazmış. Yani parmak izine ne kadar uygun değilse, kan lekesini barındırmakta da o kadar elverişliymiş. O uzman başka bir şey daha dedi. Poşetin içinde kan olup da dışında hiç olmayınca katilin lateks eldiven kullanmış olduğu kanaatinde. Bu durumda parmak izi bulmak imkânsız.”

“Neyse, sen yastıkları da araştırmaya devam etmelerini söyle. Demek A grubu RH pozitif ha! Sen şimdi gidip alı koyduğumuz üç kişinin kan gruplarını kontrol et, tutmuyorsa salıver gitsinler.”

“Nasıl yapacağım, buradan ekip mi götürüyüm?”

“Hayır canım, gidip ehliyetlerine bakacaksın. Kan grupları orada yazılı.”

“Şu işe bakın komiserim, iki günde üç zanlı yakaladık diye zil takıp oynarken ne hâle düştük?”

“Ben sana ne demiştim Erhan? Biz zanlı yakaladık ama asıl ihtiyacımız kanıttı. Şimdi kanıt geliyor, adamlar gidiyor ama doğru yoldayız. Bana güven ve moralini bozma. Sahi, ayakkabı izi konusu ne oldu?”

“Orada çamurdaki izin üzerine bir solüsyon döküp sıvazladılar. Sıvı donunca da ‘işte kalıp’ dediler. Ben bu arada üretici firmayı internetten buldum. Meğer büyük bir üreticiymiş. Sizin gönderdiğiniz fotoğrafları SDS firmasına gönderdim. Çok disiplinli çalışan bir şirket, üç dakika sonra

aradılar. Firmaya ait Rainbow markalı erkek botlarının taban iziymiş. Son seriyi Karaköy'deki mağazalarına göndermişler. 'Kalıpla oraya giderseniz hem botu görebilir hem de o izin kaç numara olduğunu bulabilirsiniz' dediler."

"Kalıp sende mi şu anda?"

"Evet."

"O zaman sen o üç zanlı meselesini unut. Ben şimdi yola koyuluyorum. Sen de kalıbı al, Karaköy'de mağazada buluşalım. Acele et de mağaza kapanmadan yetişelim."

Nazlı ceketini koluna alarak odadan çıktı. Asansöre doğru koşarken Sibel'e seslendi.

"Diğer telefonlar iptal, acele işim çıktı!"

Karaköy'deki mağazaya girdiğinde Erhan'ı elinde kalıp, bekler vaziyette buldu.

"Ben de az önce geldim komiserim" dedi Erhan" Buradakiler uymadı, hanın içindeki depolarından iki çift daha getirmeye gittiler."

Bir genç, elinde iki ayakkabı kutusuyla göründü. Kutular açıldı. Bot kalıba oturtulduğunda bu defa Erhan, "Bingo!" dedi. Nazlı ayakkabı kutusunun yanındaki numara baktı... kırk iki yazıyordu. Bir numara farkla yanılmıştı. İçinden, *Çok yaklaştım*, diye geçirdi.

Tam o sırada yanlarına kasanın yanında durmakta olan mağaza müdürü geldi. "Komiserim biz bu modeli üretimden kaldırdık, setlerde aşırı darbe alınca ufak kopuklar oluşuyor. Madem bir cinayetin aydınlatılması söz konusu, benim de çorbada tuzum olsun. Botu kalıbın üzerinden kaldırın da meramımı daha iyi anlatayım."

Kalıbın üzerindeki olukların içine parmağını sokup oluk boyunca ilerletti. Sonra Nazlı'dan aynı hareketi yapmasını rica etti. Nazlı, adamın dediğini yaptı.

Müdür, "Bir çıkıntı hissettiniz mi?" diye sordu.

"Evet."

"İşte o çıkıntı setin orasının kopup gittiğini gösteriyor."

Müdür botu eline alıp ters çevirdi. “Burada gördüğünüz her çıkıntı kalıpta bir oyuk. Kalıpta her şey tersten işliyor. Şimdi oradaki oyukta bir tümseğin bulunması, buradaki parçanın koptuğunu ortaya koymakta. Aynı sizin balistik muayene sonucu hangi merminin, hangi ateşli silahtan atıldığını bulmanız gibi. Eğer botu bulursanız, kalıba da tas tamam oturursa katili de bulmuş olursunuz. Tabandaki bu kopmalardan dolayı o botun artık eşi benzeri yok.”

Nazlı botun fotoğraflarını çektikten sonra teşekkür edip ayrıldılar. Merkeze dönerken Nazlı, Erhan’la durum muhakemesi yaptı.

“Şimdi gidip şu kan grubu meselesine daha detaylı bakacağız. Ben o poşeti incelemek istiyorum. İkna olursam aşağıya inip ehliyetlerine bakarsın. Sonra ne yapacağını biliyorsun.”

Merkeze gelen. Nazlı, lateks eldivenleri giydi ve resmî poşeti özenle açtı. Dikkatle içindeki market poşetini eline aldı. Poşet ters yüz edilmiş, delik ve tortular önde olacak biçimde katlanmıştı. Onun için market poşetini açmaktan vazgeçti.

Başını kaldırarak Erhan’a, “DNA için örnek almışlar mıydı?” diye sordu.

“Aldılar ama o iş uzun sürermiş.”

“Uzun sürsün, dosya için lazım.”

Nazlı elindeki poşeti evirip çevirmeye başladı ancak ışık yeterli gelmediği için zorlandığını hissetti, pencere kenarına gitti. Orada daha dikkatli inceleyince laboratuvardaki uzmanlara hak verdi. Poşet içeriden dişlenmişti. Dişlenmiş olan yerlerin etrafına bulaşmış kan lekeleri çıplak gözle dahi görülebilmekteydi. *Katil poşeti ilk taktığı anda kadın bağırmasın diye muhtemelen elini ağzına bastırdı. Maktul, o sırada katilini ısırması olmalı,* diye düşündü.

Poşeti tekrar pencereden gelen ışığa doğru tuttu ve incelemeye devam etti. Evet, poşette iki ufak, bir de onlara

göre daha büyük bir delik vardı. Kadın can havliyle, çenesinin bir kenarıyla, var gücüyle ısırılmış olmalıydı. İki ufak deliğin köpek dişinin yanındaki kesici dişler, büyük oyuguğun ise köpek dişi tarafından yapıldığına kanaat getirdi. Erhan, Nazlı'nın masasının önündeki sandalyede öylece oturmuş, incelemenin bitmesini bekliyordu. Dışarı çıkıp sigara içmek için can atıyor ama Nazlı incelemesini bir türlü bitirmiyordu.

Nazlı, Erhan'ı yanına çağırdı. "Erhan, bence maktul, katilin elini ısırılmış ve kan maktulün ağzından buralara bulaşmış. Soru bir, madem adamın eli kanadı poşetin dış tarafında niye başka kan izi yok? Elinde eldiven olsa da poşetin dışında bir yerlere kan bulaşması lazım."

"Basit komiserim" dedi Erhan. "Ben olsam yaralı elimi o dakikadan sonra kullanmazdım."

"Peki, kullanmazdın da kadını poşet kullanarak tek elle nasıl boğardın?"

"Öteki elimle hallederdim. Tek el yeterli bu iş için."

"Haydi deneyelim o zaman."

İkisi de market poşeti aramaya koyuldular. Sonunda Nevin, alt çekmecesinden dertop edilmiş bir market poşeti verdi. Onu alıp tekrar odaya geldiler. Bu defa Nazlı, biraz önce Erhan'ın boşalttığı sandalyeye oturarak, "Hadi bakalım" dedi.

"Nasıl yani?"

"Yahu o gün, orada ne olduysa biz de burada onu yapacağız. Şimdi geçir poşeti boynuma, elini de ağzıma poşetin dışından bastır."

Erhan aldığı talimatı uygularken biraz haşınca davranmış olmalı ki Nazlı seri bir hareketle poşeti başından çıkarttı.

"Oha be Erhan, boğacaktın beni. Haydi tekrar yapıyoruz. Ama bu defa biraz daha dikkatli ol."

Erhan poşeti tekrar Nazlı'nın kafasına geçirdi ama ağzına çok bastırmadı. Ancak bu defa da Erhan, "Yandım

anam!" diye bağırarak elini çekti. Nazlı onu poşetin içinden ısırmıştı. Genç kadın hem gülüyor hem de başı poşetin içinde konuştuğundan boğuk bir sesle, "Devam et!" diyordu. Erhan sağ eli Nazlı'nın ağız bölgesinde, sol eliyle poşetin alt tarafını toparladıktan sonra birkaç defa bükerek kafayı poşetin içine hapsedmeyi başardı ve anında bıraktı. Nazlı nefes nefese poşeti kafasından çıkartarak, fırlatıp attı. Sonra Erhan'a dönüp veryansın etti.

"Senin bana kastın var galiba Erhan, az daha eşek cennetini boylayacaktım."

"Amirim, demek ki tek elle de poşetle adam boğulabiliyormuş. Bunu kanıtlamış oldum, bir de üstüne fırça yiyorum. Pes valla!"

"Şimdi geldik ikinci soruya. Poşetin içindeki kan lekeleri maktulün ağızından bulaşmış olabilir. Otopsi raporunda niye bu bulgu yer almıyor?"

"Komiserim dandik raporda aradığın şeye bak. Adam bir lokma ayvayı bahane gösterecek kadar çirkefleşmiş. Minareyi çalan kılıfını hazırlar."

"Ben sahici rapordan bahsediyorum. Onda niye yok?" Neyse ben bunu otopsiyi yapan Doktor Tomur'a sorayım en iyisi. Sen şimdi aşağıya in ve önce üçünün ellerine, kollarına bak. Derin bir ısırık izi var mı diye yokla. Artık üç ayda ne kalmışsa. Sonra ehliyetlerinden kan gruplarını kontrol et. Uymuyorsa salıver gitsinler ama şehirden ayrılmasınlar.

Erhan, "Tamam komiserim, anlaşılmıştır" diyerek odadan tam çıkacakken Nazlı geri çağırdı. Cebinden mendile sarılı anahtarı dikkatle Erhan'a uzattı.

"Bu ne komiserim?"

"Evin arka kapısının anahtarı. Temizliğe gelen kadından aldım. Geçerken laboratuvara bırak, parmak izi arasınlar. Ama mendilimi onlara bırakma, geri getir. Anamın hatırası o mendil."

"Başüstüne komiserim!"

Erhan gidince Nazlı, iki eli şakaklarında, masasında bir süre morali bozuk hâlde oturdu. Sonra ayağa kalkıp pencereye doğru beş adım, oradan da kapıya doğru yedi adım atarak masasına geri döndü ve dosyayı açtı. Kendi kendine, “Sil baştan... başlıyoruz” dedi. Görüştüğü kişileri listeledi. Görüşülmemiş iki kişi vardı: Dilek ve emekli Osmanlıca Öğretmeni Erkal Saral. Eldeki kanıtları yazdı. Ayakkabı izi, kan grubu ve belki de anahtar. Sonra tekrar dosyaya dönüp bir-iki sayfa karıştırdıktan sonra *Döndü* yazdı. Anahtardan bir şey çıkmasa dahi *Döndü*’yle tekrar konuşup onu sıkıştırmalıydı. *Döndü*’nün cinayetle aynı zamanda maddi zorluklarından kurtulması tesadüf olmamalıydı. Ya biri, ona para vererip kapıyı açık bıraktırarak ya da anahtarı bir süreliğine alarak cinayeti işlediyse? Bunları düşünürken Erhan odaya girdi.

“Komiserim üçünü de salıverdim.”

“Anahtarı bıraktın mı laboratuvara?”

“Bıraktım. Buyurun, bu da ana yadigârı mendiliniz.”

“Sağ ol, otur Erhan. Tekrar başa döndük ve sonuç şu: Elde var sıfır. Ama bu dosyayı böyle bırakamayız. Pes etmek yok. En azından elimizde bot izi var, kan grubu var, anahtar var ve daha görüşülmemiş iki kişi var.”

“Komiserim anahtarı nereden buldunuz?”

“Maktulün evinin arka kapısının anahtarı o. *Döndü*’den aldım. Eve gelen gündelikçi kadın. Raporlardan hatırlıyorsan cesedi bulan kadın o. Cinayetin ertesi günü temizlik günüyse ve bu kadın haftada yalnızca bir gün temizliğe geliyorsa cinayet günü orada olması ve katile kapıyı

açık bırakması mantıklı gözüküyor. Maktül o hafta iki defa gelmesini istemiş olabilir tabii ama zayıf ihtimal. Döndü'nün anahtarı birine vermiş olması daha yüksek bir olasılık. Ama ertesi gün sabahtan eve temizliğe gideceğine göre cinayet akşamı anahtarı o kişiden geri almış olmalı. İki sahne var, biri anahtarı veriş sahnesi, diğeri anahtarı geri alış sahnesi. İşte arayacağımız görüntüler o sahneler. Esnaf kameraları görüntüleri üç ay muhafaza edemeyeceklerine göre biz o görüntüleri nerede arayacağız?"

"Sarıyer'deki mobese kameralarında."

"İyi bildin. Ya kadın konuşacak ya da biz kamera kayıtlarında bu kadını tarayarak kiminle temas ettiğini bulacağız. Bu arada Döndü mahalle bakkalına olan borçlarını cinayetten önceki hafta ödeyip kapatmış."

"Demek ki eline bir yerden para geçmiş."

"İyi bildin. Kuşkulandırıcı bir durum."

"Yani biri parayı bastırmış, Döndü'den anahtarı almış ve arka kapıdan girip işi bitirip çıkmış gitmiş diyorsunuz."

"Dua edelim de anahtarda Döndü'nünkinden başka bir parmak izi daha çıksın. Raporu ne zaman verecekler?"

"Bir-iki gün alır dediler, yığılma varmış."

"Şimdi plan şu: Yarın sabah buraya gelmiyoruz. Seni evden alıyorum, doğruca Sarıyer'e gidiyoruz. Döndü işe gitmeden önce evine gidip bir güzel silkeliyoruz. Sen yine kötü polissin. Sonra da mobeselere bakıyoruz. Onun telefonunu takibe aldırmaş mıydık?"

"Almamıştık, alalım mı?"

"Evet, hem de bu akşam buradan çıkmadan o işi hallet ki yarın biz onu zorladıktan sonra belki bir yerlere telefon açabilir. Oradan da Dilek'e gideriz. Son ziyaretimizi de Osmanlıca hocası Erkal'a yaparız."

"Önceden haber verecek miyiz onlara? Yani randevulaşacak mıyız?"

"Hayır, evlerine gideceğiz, bulamazsak bakacağız çare-

sine. Yani yarın İstanbul kazan biz kepçe olacağız. Haydi paydos!” diyerek Nazlı ayağa kalktı.

Odadan çıkarken Erhan kendisini tutamadı, “Komiserim hep böyle giyinseniz?”

“Niye? Montla pantolon neyime yetmiyor?”

“Gözümüz, günümüz şenleniyor, bu gri-siyah giyen erkek polislerin arasında sizi bu hâlde görünce. Bunca dalama arasında çiçek gibisiniz valla.”

“Hop! Asılma, garaja gider.”

“Yok komiserim, öylesine söyledim işte.”

23

Ertesi sabah Sarıyer'e vardıklarında, çıkmaz sokağa giden yol üzerinde semt pazarının kurulmuş olduğunu gördüler. Sebze, meyve tezgâhlarının arasından geçerek aşı boyalı eve vardılar. Erhan kapının ziline bastı, Nazlı biraz açıktaki durup yukarıdaki kattan açılmasını beklediği pencerenin hizasına geldi. Nitekim pencere az sonra açıldı, Döndü'nün başı gözüktü.

"Kim o?"

"Benim, Döndü Hanım. Bu defa ya sen aşağıya gelecek-sin ya da bizi içeriye alacaksın. Biraz uzun konuşmamız gerekecek."

"Hayırdır inşallah, sokak ortasında konuşulur mu? Kapıyı açayım da içeriye gelin."

Az sonra açılan kapıdan içeri girip sofadaki masanın etrafında yerlerini aldılar.

"Size ne ikram edeyim?"

"İkrama gerek yok, sağ ol. Biz kahvaltıdan yeni kalktık. Bak Döndü, başın dertte."

"Niye, ne oldu ki?"

"Daha ne olsun ki? Evin anahtarı o senin çok şüphelendiğin Kerem'de bile yok. Bir tek sende ve Melike Hanım'da vardı."

"Bende o evin anahtarları yedi senedir var, ne olmuş ki?"

"Cinayet günü senin temizlik günün müydü?"

"Hayır, ertesi gündü. Sabah gittiğimde de Melike Hanım'ın cesedini buldum."

"Ondan önce ne zaman temizliğe gittin?"

“Haftada bir gün gidiyordum, demek ki bir hafta önce gitmişim.”

“Cinayetten bir gün önce ziyarete ya da temizliğe gittin mi o eve?”

“O gün Canel Beylerin yalısında temizliğim vardı, nasıl gideyim ki?”

“Cinayetten bir gün önce gittin mi o eve, gitmedin mi?”

“Gitmedim.”

“Şimdi tekrar başa dönelim. Tespitlerimize göre cinayet, eve arka kapıdan girilerek işlenmiş. Eh arka kapının sadece iki anahtarı var. Biri ev sahibinde, diğeri de sende. Evin sahibi arka kapıyı açıp da katili buyur edip, ‘Gel beni öldür’ demiş olamayacağına göre ortada tek ihtimal kalıyor. Kadını ya sen öldürdün ya da anahtarı senden biri aldı ve o öldürdü. Cinayeti sen mi işledin?”

“Tövbeler olsun! O nasıl söz? Melike Hanım’ı çok severdim, bana çok iyilikleri olmuştur. Ben yapmadım. Tavuk bile kesilirken görsem bayılırdım. Ama anahtarı birine vermiştim.”

Erhan hemen sordu, “Kime?”

“Senin gibi bir polise.”

Bu defa Nazlı sordu, “Nasıl biriydi? Kimlik gösterdi mi sana?”

“İşte bunun boyunda ama sıska, üç-dört günlük sakallıydı. Kimliğini gösterdi. Polis yazıyordu.”

Nazlı kimliğini çıkartıp gösterdi.

“Buna benziyor muydu?”

“Aynısıydı.”

Döndü biraz durdu ve alnının sağ tarafını göstererek devam etti.

“Burasında bir yara izi vardı.”

Nazlı bloknotuna bir yandan yazarken, “Ne zaman oldu bu?” diye sordu.

“Melike Hanım’ı ölü bulmamdan üç gün önce.”

“Ne dedi o polis bozuntusu sana?”

“Melike Hanım’da eski bir kitap varmış, bu kitap devletin güvenliği için çok önemliymiş. Rusların çalacağını duymuşlar. Melike Hanım’daki anahtarı isteseler kadıncağız korkar evde yatmaz diye bendeki anahtarla içeriye girip hırsızları suçüstü yakalamak istiyorlarmış. Devlet benden anahtarı istiyor, vermeyeyim mi? Ben de verdim. Ama ona temizliğe gideceğim günden önceki akşam bana anahtarı geri vermesini şart koşmuştum, o da verdi. Sen de istedin anahtarı benden, sana da verdim.”

“Seni aldatmışlar Döndü.”

“Niye ki? Devlet bana bu hizmetim için ikramiye bile verdi.”

“İkramiye mi? Nasıl oldu bu iş?”

“Anahtarı aldığımda içi para dolu bir zarf veriydi. Bir de anahtarı getirdiğinde bir zarf verdi, o da doluydu. Allah devletimize zeval vermesin.”

“Zarflar duruyor mu?”

“İçindeki para bitince ilkinin attım da ikincisi hâlâ duruyor. Aha şuracıkta.”

Döndü bir çekmeceyi açıp tam zarfı vermek üzereyken Nazlı, “Dur” dedi, “poşetin var mı?”

Döndü şaşkınlık içinde diğer çekmecedeki buruşturulmuş bir market poşeti çıkartıp Nazlı’ya uzattı. Nazlı cebinden çıkarttığı lateks eldivenleri Erhan’a verdi. Erhan eldivenleri taktıktan sonra zarfı alıp masanın üzerine getirdi. Ters çevirip içindeki paraları boşalttı. Evirip çevirerek boş sarı zarfı incelediler. Zarfın yapışma yerinde iki tane mühür vardı. Delil vasfı taşıyabilir, katile doğru götürebilirdi ama daha da önemlisi zarfta parmak izi bulunması olasılığıydı. Erhan zarfı usulca Nazlı’nın açık tuttuğu poşete yerleştirdi. Nazlı poşeti çantasına koyarken Döndü masanın üzerine dağılmış paraları çabucak toplayıp çekmeceye koydu.

“Döndü, seni kazıklamışlar desem uygun olmaz, çünkü anlaşılan o ki sen bu işten kârlı çıkmışsın. Baksana paralara. Bakkala borcunu da ödemişsin. Anlaşılan bu para sana ilaç gibi gelmiş. Seni kazıklamamışlar ama aldatmışlar.”

“Aldatmışlar mı? Devlet aldatır mı?”

“Devlet aldatmaz da o adam polis değilmiş. Sana sahte kimlik göstermiş. Devletin ikramiye dağıttığı ne zaman görülmüş? Seni saf bulmuş, parayla da biraz konuyu süsleyince kapmış anahtarı. Yani şimdi sen, ona anahtarı vermekle cinayete yardım etmiş oldun.”

“Ne?”

“Eh, birine sana emanet edilmiş anahtarı veriyorsun, o da bu sayede cinayet işliyor. Tamam, cinayetin sorumlusu o adam ama sen de bilerek ya da bilmeyerek bu işe yardım etmiş oluyorsun. Şimdi seni bu durumdan kurtarabilmemiz için bize yardım etmen şart. Biz o adamı arıyoruz. Cinayetin üstünden üç ay geçmiş, arka kapıdan girerkenki görüntüsü ya da şahit bulamıyoruz. Ama burası senin mahallen. Herkesi tanıyorsun. O gün polis Suavi, bana senin için, ‘Girip çıkmadığı ev yoktur’ dedi. Kısacası madem sen öldürmedin, bize öldüreni bul, biz de katile yardım etmişliğini unutalım. O zaman parayı da güle güle harcarsın. Yoksa o para yasal olmadığı için hepsini senden geri alırlar.”

“Yapmayın gözüm, yarısını harcadım, on sene çalışsam o parayı toparlayamam.”

“O zaman bize yardımcı olacaksın. Başka çaren yok.”

“İyi de nasıl yardımcı olacağım?”

“Kolay, adamın eşkâlini biliyorsun zaten. Esnafı, Melike Hanım’ın komşularını dolaşacaksın ve bize adamı eve girerken gören bir şahit ya da oradan geçerken sigara aldığı bir Tekel bayii falan bulacaksın. Ne bileyim ben? Belki de adam cinayeti işledikten sonra evine giderken karnı acıkıp köşedeki büfeden tost yemiştir. Anlatabildim mi?”

“Evet.”

O sırada Erhan'ın aklına bir şey takılmış olmalı ki, “Peki, hikâyeni dinledik. Anlamadığım nokta şu: Ertesi gün Melike Hanım'ı sen bulmadın mı?” diye sordu.

“Ben buldum.”

“Peki, bunun senden alınan anahtarla işlenmiş bir cina-yet olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

“Ne bileyim ben? Herkes genzine ayva kaçmış dedi. Taa evvelsi gün bu komiser kızım polis Suavi'yle gelip de cina-yet olduğunu söylediklerinde aklıma geldi ama korktum.”

Nazlı, “Sana kartımı vermiştim. Madem bir bityeniği olduğu aklına geldi niye aranmadın beni?” dedi.

“Dedim ya, korktum.”

“Neden korktun?”

“Paraları benden geri alırsınız diye.”

“Gördün işte, almadık.” Sonra Erhan'a dönerek, “Epey-dir sigara molası vermedin” dedi. “Sen dışarıda bir sigara içimlik bekle. Ben kirli sakallının hangi günlerde hangi saatlerde geldiğinin notlarını yazayım, hemen gelirim.”

Erhan dışarıya çıktı.

“Bak Döndü, Erhan burada diye bana anlatamadığın bir şey varsa şimdi söyle. Sonrası çok geç olur.”

“Komiser kızım, elini ayağını öpeyim. O paraları benden geri isterlerse perişan olurum. Ne istersen yaparım yeter ki paralar kalsın. Zaten yarısı borçları ödeyince eridi gitti.”

“Tamam, söz ver bize yardım edeceğine.”

“Söz!”

“Şimdi şu takvimi duvardan al, getir. Bana adamın ilk geldiği gün ve saat lazım. Anahtarı geri verdiği gün belli, onun da tam saati lazım.”

Nazlı cevapları bloknotuna kaydetti, teşekkür ederek evden çıktı. Erhan sigarasını bitirmişti. Bloknotun en üst-teki sayfasını genç adama uzattı.

“Görüntü arayacağımız günler ve saatler burada yazılı.”

Döndü'nün evinden çıktıktan sonra kalabalıklaşmış semt pazarında alışveriş telaşında olanların arasından ite kaka geçerek anacaddeye ulaştılar. Biraz daha deniz kenarına doğru gidip meydana bakarak etraftaki direklerde mobese kameraları aradılar. Bulamayınca Erhan cep telefonunu çıkartıp tuşlamaya başladı.

"Buldum" dedi. "İBB'nin sitesinde nerede oldukları gösteriliyor. Sarıyer'de üç noktada varmış. Biri az ileride solda, Rumeli Kavağı'na giden yolu gözetliyor. Diğer ikisi çarşı içinde. Biri çarşıya bakıyor, diğeri de tünele giden yola.

Üçünü de dolaştıktan sonra başta kendilerine en yakın kameranın Döndü'nün evine giden yolun başını görebileceğine karar verdiler. Otomobili park ettikleri yere doğru giderken Nazlı, Erhan'a, "İki şeye dua edeceğiz..." dedi.

Söz yarıda kalınca Erhan, "Neye dua edecektiniz?" diye sordu. Cevap alamayınca Nazlı'ya döndü. Nazlı, orduvine doğru bakarken takılıp kalmıştı.

"Nereye takıldı gözün?"

"Şu orduevinin kapısının üstündeki kameraya. Tam istediğimiz istikamete bakıyor. Belki Silahlı Kuvvetler'in görüntüyü uzun süre saklama prosedürleri vardır. Ne dersin, bir uğrasak mı?

"İyi fikir."

Orduevinin kapısına doğru yürüdüler. Kimlikleri kayıt altına alındıktan sonra nöbetçi amirin yanına çıkartıldılar. Nöbetçi amire konuyu anlattılar ama aldıkları cevap olumsuzdu. Sistemleri eskiydi ve ancak otuz gün süreyle görün-

tü saklayabiliyorlardı. Orduevinden elleri boş otomobile dönerken Erhan, "Neye iki dua edecektik? Orduevi araya girince sözün yarıda kalmıştı da" dedi.

"Aa, evet. Bir, adamın arabasını mobese görüntüsüne girebileceği bir yere park edip de her iki eve yürümüş olmasına, iki, İBB'nin görüntüleri üç aydan fazla saklamasına."

"Üç" dedi Erhan.

"Üçüncü ne?"

"Valla içeride kadın kadına ne konuştuğunuzu bilemem ama Döndü paraları geri vermemek için Sarıyer'in altını üstüne getireceğe benzer. Ona da dua etmemiz lazım."

"Dört" dedi Nazlı."

"O neymiş?"

"Zarfta parmak izi olması. Desene işimiz duaya kaldı Erhan. Haydi şimdi Dilek'in evine, Ortaköy'e gidiyoruz. Sahilden gidelim; Baltalimanı Polis Evi'nde üç dakika birini görmem lazım. Sen deniz kenarındaki çay bahçesinde iki çay söyleyip sigaranı içersin. Ben de çaylar gelene kadar işimi halletmiş olurum. Tamam mı?"

"Tamam komiserim, biraz deniz havası alırız."

Otomobili yolun üzerinde, Polis Evi'ne gelmeden önce tesadüfen o sırada çıkan bir aracın yerine park ederek sahil boyunca biraz yürüdüler. Erhan deniz tarafındaki çay bahçesine doğru yolun karşısına geçerken, Nazlı, Polis Evi'nin lokalinden içeriye daldı. Şef garsonu bulup Süslü Davut'u sordu.

Şef garson soluna doğru, salonun sonundaki masayı göstererek, "Son gördüğümde o masadaydı" dedi. Nazlı gösterilen masaya yaklaştığında Süslü Davut oturduğu yerden kalkıp yanına geldi. Resepsiyonun uç noktasına doğru gittiler.

Nazlı, "Dün de geldim, seni sorduğumda Ankara'ya gitliğini söylediler. Haber var mı?" dedi.

"İşler yolunda komiserim. Senin işin için gitmiştim. Sizin kütük hâlâ Adıyaman'daymış. Onun için dibini bul-

mak biraz zaman alacak. Şu anda tek söyleyebileceğim abinin yaşadığı.”

“Canım onu ben de biliyordum. Kütüğe sorduğumda bana da yaşadığını söylemişlerdi.”

“Kazın ayağı öyle değil. Benim 1954’te, seksen yedi yaşında ölmüş dedem de kütükte hâlâ sağ gözüküyor ama bu mümkün mü? Bazı siyasiler nüfus idaresi kayıtlarında ölmüşleri sağ gibi göstertip onların kimlikleriyle oy verdiriyorlar; bu da seçim sonuçlarını etkiliyor.”

“Neyse, yaşadığına sevindim... hem de çok.”

“Yaşıyor ama kayıtlarda alışılmadık tahrifatlar var. Yani muhtemelen yeni bir kimlik verilmiş. Şimdi, bizim arkadaşlar kütükteki son tahrifatlı kayıt tarihini esas alarak aynı tarihlerde Ankara’dan verilmiş yeni kimlikleri araştırıyorlar. Haber gelir gelmez sana bildiririm.”

“Telefonda bildirme. Buraya çağır, yüz yüze konuşalım. Hem de paranı getiririm.”

“Tamam, nasıl isterseniz komiserim.”

Nazlı yolu geçerek deniz kıyısındaki masalardan birinde Erhan’ı buldu. Çayı daha soğumamıştı. Geçmekte olan gemileri seyrederken çaylarını içip kalktılar.

25

Ortaköy'e geldiklerinde, kaldırımın kenarında sigarasını tellendirmekte olan köfteci garsonuna Dilek'in evini sordular. Genç adam, karşıdaki apartmanı gösterdi. Nazlı kapıya doğru ilerlerken başını kaldırıp apartmanın adına baktı ve dört numaralı dairenin ziline bastı. Diyafondan cılız bir kız sesi, "Kim o!" dedi.

"İstanbul polisi."

Kapının otomatığı zangırdarak açılırken Erhan gülerek Nazlı'ya kısık sesle, "Yabancı dizilerden esinlendiniz galiba komiserim. Hani onlar New York polisi falan diyorlar ya" dedi.

"Yok, birden ağızımdan öyle çıktı. Asayiş, Cinayet Büro falan deyip genç kızı daha ilk dakikada korkutmak istemedim."

Tanışıklık faslından sonra salona geçip oturdular. Dilek'in endişeli tavırları iki polisin de gözünden kaçmadı. Ama evde Dilek'ten daha fazla endişelenen biri vardı. Bir kedi. Kedi Nazlı'nın botlarına üç defa sürtününce Dilek onu yanına çağırdı.

"Gel, yanıma otur ve uslu dur!"

Kedi beklenmedik bir itaatle sahibinin ayağının dibine kıvrılıverdi. Nazlı salona şöyle bir göz attıktan ve ses kayıt aletini açtıktan sonra söze başladı.

"Dilek Hanım, biz Melike Altındağ cinayetini soruşturuyoruz. Onun için buradayız."

"Biliyorum, babam anlattı."

"Eh, o zaman fazla zaman kaybetmeyelim. Melike Hanım'ın katilinin peşindeyiz. Cinayeti aydınlatmak istiyoruz."

“Bilmek istediğiniz bir şey varsa sorun, elimden geldiğince yardımcı olmaya hazırım.”

“Nasıl oldu da bu işe bulaştınız?”

“Çağrı benim erkek arkadaşımdı. Gerçi şimdi ayrıldık ama o zamanlar öyleydi. Babamla konuşurken Çağrı’nın elindeki elyazmasından söz etmiştim. O da hemen kitaba sahip olmak istedi. Ben de Çağrı’ya teklif ettim.”

“Ne teklif ettiniz?”

“Yani kitabın fotokopisini alıp babama vermeyi.”

“O ne dedi peki?”

“Fotokopisini aldirtmayacağını, kitabın kendisinde emanet olduğunu ve tek nüsha olduğundan onu korumak zorunda olduğunu söyledi. Ben de aynen babama söyledim ama o daha da hırslandı ve kitabı Çağrı’dan çalmamı istedi. Kitabı çaktırmadan gece pencereden aşağıya atacaktım. Babamın adamları aşağıda kitabı kapıp fotokopisini çektirip poşetin içinde daire kapısına asacaklarmış. Kitap zaten lime lime, neredeyse dağılacak. Ben atacaktım, o tutacaktı falan. Hiç aklıma yatmadı. Ben bu yolu da kabul etmeyince babam daha büyük baskı yapmaya başladı ve bozuştuk. Ertesi gün Çağrı’yı dövdürüp kitabı elinden aldirmış. Zaten o günden sonra babamla aramız iyice bozuldu.”

“Cinayet akşamı neredeydiniz?”

“Yurtdışındaydım.” Büfenin çekmecesinden pasaportunu alıp Komiser Nazlı’ya uzattı. Nazlı çıkış ve giriş damgalarının tarihlerini not alıp pasaportu geri verdi.

“Melike Hanım’ı tanır mıydınız?”

“Hayır, Çağrı’nın anlattığı kadarıyla tanırdım, o kadar.”

“Babanızla aranız hâlâ açık mı?”

“Siz onunla görüşünceye kadar aramız açıktı. Ama sizinle görüştükten sonra beni telefonla arayıp Çağrı’yı dövdürttüğü için çok pişman olduğunu söyledi. Sonra da Melike Hanım’ın genzine ayva kaçtığı için ölmediğini, bir

cinayete kurban gitmiş olduğunu anlattı. Tabii ben de ona verdim, veriştirdim. 'Cani' dedim, 'Katil' dedim... demediğimi bırakmadım. 'Bir kitap için can alan baba olmaz olsun' deyince cinayetle ilgisi olmadığını ispat etmek için kitabın satış belgesini whatsapp'tan gönderdi. Bir de baktım ki kitap gerçekten cinayetten epey önce başkasına satılmış. Bunu anladıktan sonra zar zor barıştık ama hâlâ yüz yüze görüşmüşlüğümüz yok."

"Peki, sizce cinayeti kim işlemiş olabilir?"

"Bilemem ki. Çağrı işlemiş olamaz, çünkü o saatlerde baygın vaziyette ormanda yatıyormuş. Onu dövenler de olamaz, çünkü o saatlerde Çağrı'yı dövmekle meşguldüler."

Tam bu sırada Nazlı, Erhan'a dönüp gülerek, "Bak bunu düşünememiştik Erhan" dedi. "Gerçi orman Sarıyer'e yakın ama saatler çakışıyor. Çağrı'yı dövenlerin aynı anda iki yerde olmaları çok zor." Sonra Dilek'e dönüp anlatmaya devam etmesini rica etti.

"Babam bile o kitabı elde etmek için sevgilimi dövdüğüne göre anlaşılan kitabı satın alan kişi babamdan daha hırslıymış ki kadını öldürtmüş. Zaten çok zengin bir işadamıymış. Ben fakirlerde edinme hırsı olur sanıyordum, meğer zenginler de olanı daha da çoğaltma yarışına giyorlarmış."

"İyi de baban kitabı elde etmek için şiddete başvurmuş. Kitabı satın alan kişininse zaten kitap elinde, Melike Hanım'dan isteyeceği daha ne olabilir ki?"

Nazlı bu soruyu özellikle hazırlamıştı. Dilek'in şifre konusunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu.

"Valla ben de bilmiyorum. Çağrı arada sırada bana kitabın bazı sayfalarına yeni alfabeyle ve kurşun kalemle yazılmış notlar gösterirdi, o notlarla bile kitabın tam anlaşılmadığını söylerdi. Kitaba sahip olan kişi kadından daha ne isteyebilir, onu bilemem ama kitabın kadında olduğu

nu sanan biri kitabı vermesi için kadını zorlamış, amacına ulaşamayınca da onu öldürmüş olabilir.”

“Bildiğiniz böyle biri var mı?”

“Evet, şöyle geride yaşananları bir daha gözden geçirince aklıma Erkal Bey geliyor. Erkal Bey, emekli Osmanlıca hocası olduğu için Çağrı kitabı ona göstermişti. Eski yazıyla yazılmış metinlerin anlamını öğrenmek istiyordu. Bana dediğine göre Erkal Bey kitabın fotokopisini almak istemiş. Çağrı izin vermeyince de epeyi bozulmuş.”

“Yani Erkal Bey’in de kitabın peşinde olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır, öyle diyemem. Ben, Çağrı’nın anlattıklarını söylüyorum. Nasıl isterseniz öyle yorumlayın.”

O sırada Dilek’in ayağının dibinde uslu uslu oturmakta olan kedi birdenbire ayaklandı ve huzursuzca miyavlamaya başladı.

“Mama saati geldi de” dedi Dilek. “Biliyor musunuz, Melike Hanım’ın da kedisi varmış. Kedide tasma olduğunu duyunca çok şaşırmıştım. Ev kedisinde niye tasmaya gerek gördüğünü anlamadım. Benim kedim de ev kedisi, hiç dışarı çıkmıyor, tasma da takmıyorum doğal olarak.”

“Nasıl bir tasmaymış bu?”

“Altın renginde bir kurdele varmış kedinin boynunda. Tam gıdığına gelen yerinde de yine altın renginde dikdörtgen zarif bir tokası varmış kurdelenin. Çağrı size daha detaylı anlatabilir.”

Nazlı içinden, *Bingo!* dedi, sonra, “Soracak başka bir şey kaldı mı?” der gibi Erhan’a baktı. Ondan karşılık gelmeyince ses kayıt cihazını kapatıp bloknotuyla birlikte çantasına koydu. İzin isteyip kalktılar.

26

Şehremini'ye geldiklerinde acıkmışlardı. Erhan bir teklifte bulundu.

“Komiserim, İstanbul'un en eski Kırım göçmenleri mahallesi burada. Odabaşı Camii'nden sapınca o sokağın ilerisinde. Bu sokak boyunca birkaç tane de çi börekçileri var. Hepsi şehirdekilerin en iyisini yapar ama bize yakındaki en meşhur olanı. İstersen ona gidelim, beş börek yer birer ayran içeriz, karnımız doyar. Hazır buralara gelmişken bu nefis lezzeti de tatmış oluruz.”

“Dikkat ettim de her defasında çiğ değil çi diyorsun.”

“Evet, bu börek onların Kırım'dayken yaptıkları börek. Kırım Türkçe'sinde 'çi' güzel, çok hoş, lezzetli demekmiş. Onun için lezzetli börek anlamında çi börek diyorlar. Bizim Türkler çiğ demişler, öyle de kalmış. Eskişehir'de de çok Kafkasya göçmeni var. Orada da yaparlar aynı böreği. Benim ailem Eskişehirli Çerkeslerden de oradan biliyorum. Çocukken bu börekle büyüdük biz.”

“Hadi gidelim” dedi Nazlı.

Çi börekleri yedikten sonra emekli Osmanlıca hocası Erkal Saral'ın evini aramaya koyuldular. Biraz zor da olsa surlara yakın, daracık bir sokakta evi buldular. Zile birkaç kere basmalarına rağmen kapıyı açan olmadı.

O sırada yandaki berber, kaldırımın üzerindeki portatif çamaşır askısına havlu asmak için dışarıya çıkıp da onları görünce Nazlı'ya dönerek, “Boşuna beklemeyin” dedi. “Erkal Hoca, bu saatlerde şu ileride, kasabın yanındaki kahvede konken oynuyordur. Gidin orada elinizle koymuş gibi bulursunuz. Yine şansınız var, buralarda olduğu zama-

na denk geldiniz. Üç-dört ay önce birden toz oldu, bir ay göremedik yüzünü.”

İki ortak teşekkür ederek berberin gösterdiği istikamete doğru yürüdüler, sonunda kahveyi buldular. Dosdoğru kahve ocağına gidip Erkal'ı sordular. Erhan, kahveciden, “Ne yapacaksınız?” sorusunu işitince sinirlendi. Bereket versin Nazlı, genç adamın suratının aldığı renk ve ifadeden durumu anlayıp kahveciyle kendisi konuşmaya başladı.

“Biz bir mezat kuruluşundan geliyoruz, Erkal Bey'e ekspertiz yaptıracaktık da.”

“Halleder bizim Erkal Hoca. Şimdiye kadar ne çetrefil işleri halletmedi ki. Hele eski yazıysa tam onun kalemi.”

“Tam üstüne bastınız.”

Ocakçı duvar dibindeki masayı göstererek, “Yelekli olan” dedi.

Nazlı önden giderek masanın Erkal'ın bulunduğu tarafına geçti. “Erkal Hocam, biz müzayede kuruluşundan geliyoruz. Ekspertiz yaptıracaktık. Bize biraz zaman ayırabilir misiniz?” dedi.

Bu arada Erhan da masadaki diğer oyuncularla, “Şeytanınız bol olsun ağalar” diyerek ortamı ısıtmaya çalışıyordu.

Erkal Hoca sandalyesini biraz gıcırtyla geriye çekerek gelenlerin ikisini de tepeden tırnağa süzdü. Anlaşılan bizimkiler sınavı geçmiş olmalı ki masanın öte tarafında oturan yancıya seslendi.

“Halil, ben şu gençlerin ifadesini alıp dönene kadar gel benim yerime oyna.”

Sonra camekânın yanındaki boş masalardan birine doğru seyirtti. Nazlı, Erkal'ın oraya oturmaya niyetli olduğunu anlayınca, “Erkal Hocam, hava güzel, dışarıdaki masalardan birine otursak da yardımcım Erhan bir sigara tellendirse?”

“İyi düşündünüz” dedi Erkal ve yönünü değiştire-

rek dışarıya çıktı. Oradaki masalardan birini göstererek, "Buyurun!" dedi.

Nazlı ile Erhan sandalyelerini çekip otururken Erkal da içeriye, "Üç çay!" diye seslendi.

Nazlı, Erkal'a doğru eğilip alçak sesle, "Erkal Bey, ben Komiser Nazlı, Erhan da benim yardımcım. Cinayet Büro'dan geliyoruz" dedi.

Erkal, beti benzi atmış hâlde kekeleyerek, "Az önce müzayede kuruluşundan geldiğinizi söylemiştiniz ama."

Erhan kimliğini gösterirken cevabı yapıştırdı.

"Ahalinin içinde cinayet falan deseydik şık olmazdı. Karizman çizilir diye temkinli davrandık. Kötü mü ettik?"

"Benim ne işim olur ki Cinayet Büro'yla?"

"Onu bize siz anlatacaksınız Erkal Bey."

"Konu ne?"

"Melike Altındağ."

"Ne olmuş Melike Altındağ'a?"

"Siz bilmiyorsanız biz nereden bilelim?"

"Genzine ayva kaçmış, ölmüş demişlerdi. Ben kadını tanımam, etmem."

"Hop!" dedi Erhan. "Tanımam, bilmem falan yok. Adam gibi konuşacaksan oturup dinleyelim. Ama böyle dansöz Nana gibi kıvırtacaksan merkezde başka yöntemlerimiz de var. Bülbül olursun valla."

Bıraksa Erhan'ın daha da ileriye gideceğini bildiği için Nazlı araya girdi.

"Erkal Bey, ehliyetiniz var mı?"

"Var."

"Yanınızda mı?"

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Erkal cüzdanından ehliyetini çıkartarak Nazlı'ya verdi. Nazlı inceledikten sonra ehliyeti geri verdi. Kan grubu tutmuyordu.

“Gömleğinizin iki kolunu pazularınıza kadar sıyırıp kollarınızı bana doğru uzatabilir misiniz? Herhalde şimdi anlamışsınızdır neden içeride oturmak istemediğimizi.”

Erkal kollarını uzattı. Nazlı evirdi, çevirdi, sonra ellere daha yakından bakarak inceledi; herhangi bir iz bulamayınca bıraktı.”

“Anlatın bakalım, cinayet öncesinde ve sonrasında neredeydiniz?”

“Ne cinayeti?”

“Melike Altındağ ölmedi, öldürüldü. Onu araştırıyoruz. O sıralarda siz de bir süre ortalıktan kaybolmuşsunuz. Bütün şüpheler üzerinizde. Eğer üzerinizdeki şüpheleri anlattıklarınızla dağıtabilirseniz normal yaşantınıza devam edebilirsiniz. Ama bize açık davranmazsanız bir süre hürriyetinizi elinizden almak zorunda kalabiliriz.”

“Allah bin belasını versin o kitabın!”

“Niye?”

“Başıma bunca dert açacağını bilseydim kapağını bile açmaz, okumazdım. Rahmetli Melike Hanım'ın çömezi olan Çağrı adındaki genç bir gün bana geldi ve kitabı gösterdi. Eski yazıyla kaleme alınmış elyazması bir kitaptı. Ben de istediği yerleri okudum. Eski yazıyla yazılmış ama Türkçe. Ancak on dokuzuncu yüzyıl Türkçe'si. Farsça ve Arapça sözcükler çok, şimdi kullandığımız Türkçe'yle alakası yok. Yani tam adamına gelmiş. Ben okudum, o yazdı. Bu arada ben de konuya vakıf oldum tabii. Kitap şifalı otlar hakkında. Nerede, hangi şifalı bitkiler var, onları anlatıyor. Enteresandı. Kitapla ilk tanışmam böyle oldu.”

“İlk tanışmam dediğinize göre...”

“Anlatacağım. Sonra bir gün Ali Mutlu diye biri aradı. Kolonya, krem falan imal ediyormuş. Kitap kendisindeymiş, belli bir ücret karşılığında ona okumamı istedi. Tabii bu defa ucunda para var. İyi bir ücret istedim. Hiç pazarlık etmeden kabul etti. Kitabı bir de ona okudum. O da ben

okudukça notlarını aldı. İşte ne olduysa bu ikinci okumada oldu. Birden anladım ki kitabın bazı yerleri şifreli. Bu bölümler hangi bitkinin, hangi derde deva olacağıyla ilgili. Ali Bey kemale ermiş bir kişi. Eminim o da anladı ama bana açık etmedi.”

“Sonra ne oldu?”

“Bir gün yine biri aradı, bu defa da Ünal Zakiroğlu’nun benimle görüşmek istediğini söyledi. Gittim, baktım yine aynı kitap. Ama Ünal Bey, Ali Bey gibi değil. Devlete dev projeler yapan inşaat şirketleri falan olan büyük bir patron. Onlar, devleti soyup soğana çevirerek vatandaşın parasını cebellezi ediyor, ben de vatandaş değil miyim? Birazını geri alayım dedim ve ücretimi yükselttim. Gık demedi, ödedi. Ara sıra kızı Nurperi de katılırdı okumalarım ama o not almazdı. Nurperi, grubun kozmetik şirketinin başında. Son zamanlarda kitap Nurperi’de duruyordu. Bir gün ağlayarak geldi ve kitabın çalındığını söyledi. Tabii kitap olmayınca bana da ihtiyaç kalmadı. İşime anında son verdiler. Oysa ne güzel para kazandırıyordu.”

“Kim çalmış kitabı?”

“Bilinmiyor.”

“Polise bildirmişler mi?”

“Ne gezer? Babası hepimize sıkı sıkı tembih etti polise gitmek yok diye.”

“Peki, sence kim çalmış olabilir?”

“Komiserim çok sabırsızsınız. Acele etmeyin, anlatıyorum işte. Tek başıma şu evde yaşıyorum. Bir gece yarısı iki tane ızbandut gibi adam beni karga tulumba sokakta bekleyen arabalarına bindirdiler. Biri geride kalıp evden ayak kabı, kazak, pantolon, çorap falan almış da pijamalarımı arabada değiştirebildim. Gece gündüz yol aldık, sonunda yolda Batman tabelasını gördüm. Orada bir köyde, bir eve kapattılar beni.”

Nazlı, Erkal’ın sözünü kesti.

“Erkal Bey, sizin hikâye uzun galiba. Ama sonuna kadar dinleyeceğiz tabii. Ayranın üzerine çayı da içince tuvaletim geldi. Bu kahvehane benim için pek uygun değil. Madem eviniz şuracıkta, sizin eve gitsek de ben ihtiyacımı gördükten sonra orada devam etsek nasıl olur?”

“Pek tabii, buyurun gidelim.”

Eve girince iki erkek sağ tarafta yer alan salona geçerken Erkal, Nazlı'ya sol taraftaki tuvaletin kapısını gösterdi. Nazlı sahanlıkta botlarını çıkartmakta zorluk çekiyormuş gibi oyalanarak geride kalıp portmantonun altındaki ayakkabı dolabını açtı. Oradaki iki ayakkabı da aradıkları bot tarifine uymuyordu. Sağda bir kapak daha vardı. Çabucak onu da kontrol etti. Dolabın o kısmı boştu. Nazlı tuvalette girdi az sonra sifonu çekip çıktı ve salonda yerini aldı. Nazlı gelince Erkal kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

“Beni kaçıranlar Temegen diye bir tarikatın mensuplarıymış. İlk gün el üstünde tuttular. Ertesi gün de şeyhin yanına çıkarttılar. Beyaz tenli, gür sakallı, kumral saçlı, yüzünde hafiften çilleri olan bir adam. Tarikat deyince kara kuru Arap kılıklı birini beklerdim, bunun üstüne üstlük masmavi gözleri vardı. Sakalı kessen İrlandalı dersin... o kadar yani. Bu defa elyazması kitap şeyhin elinde. Tabii o eski Türkçe'yi bildiğinden kitabı yalayıp yutmuş. Dakka bir, gol bir, şifrenin nerede olduğunu sordu ve benim için kâbus işte o sorudan sonra başladı.”

“Nasıl yani?”

“Nasılı var mı? Bayağı hayatım kaydı işte. Aç, susuz mu bırakmadılar... Neler yaptılar neler. ‘Bende şifre mifre yok’ diyorum anlamıyorlar. Altı gün işkenceden sonra benden hayır gelmeyeceğini anlayıp pes ettiler. Sonra bir hafta boyunca gayet iyi baktılar. Yaralarım iyileşip de insan içine çıkabilecek duruma geldiğime kani olduklarında salıverdiler.”

“Geçmiş olsun, polise gittiniz mi?”

“Ne polisi? Dalga mı geçiyorsunuz? Beni salıverirken gözümü öyle korkuttular ki bu konuyu kimseyle konuşmadım. Siz şimdi cinayet falan deyince anlatmaya mecbur kaldım.”

“Kitabı nasıl ele geçirmişler?”

“Meğer Nurperi Hanım’ın başında olduğu kozmetik şirketinin yönetim kurulunda bunların iki üyesi varmış. Bunlar o şirkete borç para falan vermişler. Ben bu para işlerinden pek anlamam. Onlardan biri yürütmüştür kitabı.”

“Şimdi bu hikâyeyi bize anlattınız, biz de kuzu kuzu dinledik Erkal Bey. Anlattıklarınız doğruysa cinayet günü Batman’daymışsınız. Bu da sizi şimdilik kurtarıyor. Peki, sizce Melike Hanım’ı kim öldürmüş olabilir? Son bir husus da sizi kaçıranların ve orada tuttukları süre içinde size yakın olan kişilerin ve şeyhin tam eşkâllerini yardımcım Erhan’a görüşmemiz bittikten sonra yazdırabilir misiniz?”

“Tabii, hatırlayabildiğim kadarını anlatabilirim. Ama katili bulmaya gelince... valla bu tarikattan korkulur. Tarikat yol demektir. Arapça *tarik*’ten gelir. İyiye, doğruya, Allah’a giden yol. Yani bunların dünyevi işlerle ilgilenmemeleri lazım. Müritlerini salih insan mertebesine yükseltecek maneviyata kavuşturmaları beklenir. Oysa bunlar tarikat görüntüsü altında çete kurmuş. Çok adamları var. Onlardan birini, ikisini, üçünü gönderip kadını şifreyi vermesi için zorlamış, vermeyince de öldürmüş olabilirler. Bana yaptıklarına baksanıza. Bir ayda on yaş aldım vallahi.”

“Peki, Melike Hanım’ı ve evini nasıl biliyorlar da elleriyle koymuş gibi buluyorlar?”

“Ben söyledim. Ne yapsaydım? O kadarcık ötmeseydim de Batman’da geberip gitse miydim yani?”

Merkeze dönerken otomobilde bir süre ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Sonunda Nazlı aniden kafa gösterip önüne atlayan aracın şoförüne küfrü savurunca sessizlik bozuldu.

“Erhan, ne diyorsun bu işe?”

“Şoföre mi? Allah derim. İzin ver, inip yolun ortalık yerinde haşat edeyim yosmayı.”

“Yahu senin de aklın fikrin dövüşte. Onu demiyorum. Erkal Bey’le görüşmemizi soruyorum.”

“Bu Erkal denen adamın katil olabileceği inancıyla Şehremini’ye gelmiştim ama yine elimiz boş dönüyoruz.”

“Ben de öyle. Döndü’den anahtarı alanın Erkal olduğunu düşünmüştüm. Kan grubu tutmadı, ne ellerinde ne de kollarında ısırık yarası izi bulabildik, garibimin üç çift ayakkabısı var ama aralarında aradığımız bot yok. Yani elde var sıfır.”

“En azından sonunda kitabın izini bulabildik.”

“Evet ama keşke bulamasaydık. Şimdi o tarikatın elinden kitabı almak kolay iş mi?”

“Komiserim senin daha başta söylediğine geliyoruz. Ne kadar da haklıymışsın.”

“Ne demiştim ben? Unuttum gitti.”

“‘Önümüze piyonları sürmüşler, biz onlarla oyalanıyoruz; oysa bu işin içinde büyükler var’ demiştiniz.”

“Öyle mi demişim? Doğru çıktı desene.”

“Hem de nasıl? Önce bir ufak patron, sonra büyük patron, sonunda da koskoca bir tarikat.”

“Evet, tarikat işin içine girince durum daha da zorlaşacağı benziyor. Ama onu da çözeriz. Aklımızı çalıştırıp bir

yolunu bulacağız. Hatta şu andan itibaren başlıyoruz. Önce Etiler'e uğrayalım. Diyarbakır'dan din hocam oradaki camide görevli. Adı İsmail ama biz ona Dede Efendi derdik. Tarikatların hepsini bilir. Ben bu tarikatın adını ilk defa duyuyorum. Sen hiç Temegen diye bir tarikat duydun mu?"

"İlk defa duyuyorum. Gidelim de öğrenelim komiserim."

Etiler'e geldiklerinde ikinci namazı bitmek üzereydi. İmamı, camiye bitişik olan evinin kapısında beklemeğe başladılar. Erhan'ın sigarası bittiğinde imam gözüktü. Nazlı'yı görünce dosdoğru ona doğru yürümeye başladı. Nazlı elini öpmeye davrandı ama imamı öptürmedi.

"Seni hayırsız Naz, seni."

Nazlı, Erhan'ı tanıştırdı, birlikte içeri girdiler. Hoca, Nazlı ve Erhan'ı sedire oturttu. Kendisi köşedeki sandalyeyi getirip onların karşısına oturdu.

Erhan, "Komiserim, adın Naz mı, Nazlı mı?" diye sordu.

"Diyarbakır'da yetiştirme yurdunda bana hep Naz derlerdi. Hocam da unutmamış, bana oradaki adımla hitap etti."

"Hazırda size ikram edecek bir şeyim de yok. Vaktiniz varsa çay demleyeyim."

"Zahmet etmeyin İsmail Hocam. Fazla zamanınızı almayacağız. Elimizde bir cinayet dosyası var. İş geldi, geldi Güneydoğu'daki Temegen tarikatına kadar vardı. Kayıp elyazması bir kitap ve onu okumaya yarayan şifrelerinin bu tarikatta olduğundan şüpheleniyoruz. Bu tarikat nedir, neyin nesidir? Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için buradayız. Bu bilgileri en doğru şekliyle sizden alabileceğimizi düşündüm."

Nazlı bloknotunu açıp not almaya başladı. Erhan da o arada ses kayıt cihazını çalıştırdı.

"Anlatacaklarım uzun olur. Sizin de vaktiniz yok. Onun için kısa keseceğim. Bu tarikatın esas adı Kemegen ama ülkemizdeki koluna Temegen diyorlar. Bunlar dokuzuncu yüzyıldan beri var. Kurucusu Fatimiler'in imamlığını kabul

etmeyen kolundan. Artık tarikat mı dersiniz, mezhep mi dersiniz, bilemem. Irak'tan Suriye'ye yayılmış. Abbasiler bu inanışın yayılmasını önlemek için çok uğraşmış ve kendi dönemlerinde iyice sindirmişler. Ama sonrasında bunlar uygun ortamı bulduklarında yine kuvvetlenmiş.

Bu kadar tarih bilgisi yeter. Bu coğrafyada Temegenler hep cılız kalmıştır. Önce Irak, sonra da Suriye karışınca bir kısmı Türkiye'ye göç ederek buradaki cılız tarikatı güçlendirdi. Batman'da dokuz köyleri var. Siirt'e kadar olan mıntıkada kökeni Arap olan vatandaşlardan mürit edinirler. İçlerinde etnik Türk ya da Kürt yoktur, almazlar. Tarikatın müritlerinden olmayan kişileri o köylerde barındırmazlar. Ben Diyarbakır'dayken bunların Batman'da dört yüz öğrencilik yatılı yerleri vardı. Şimdi herhalde bin öğrenciyi bulmuştur. Tek'lik, yani Bir'lik anlayışına sahiptirler."

"O ne demek hocam?"

"Yani Allah'ın yaratan değil de var olan olduğuna ve her şeyin onun görüntüsü olduğuna inanırlar."

"Eh, pek de aşırı gözükmüyor."

"Tam tersine, aşırı uçtadırlar. Sünni akideyi ortadan kaldırmaya çalışırlar. Yedi sayısını kutsal kabul ederler. Dünyada şifre sistemini ilk kullanan bu tarikattır."

"Hayda! Siz konuştuğça elimdeki cinayet dosyasının görünenden fazla karmaşık olduğunu daha iyi anlıyorum. Şimdi anladım Şeyh'in neyin peşinde olduğunu... Kitabın değil, şifrenin peşinde."

"Dahası var ama. İnsanın kemale ermesini, yani onların deyişiyle 'Kozmik Ben'e ulaşmasının yolunda beş engel olduğuna inanırlar. Gök, tabiat, kanunlar, devlet ve ihtiyaçlar. Bunlara beş musibet derler ve musibetleri ortadan kaldırmak için çaba sarf ederler. Bunların arasında kanunların ve devletin ortadan kaldırılması gayesi sizi bu cinayetin araştırılması sırasında çok zorlayacaktır, çünkü siz devletsiniz ve kanun uygulayıcısınız. Adamlardan işbirliği

bekleyemezsiniz, zira sizler onların düşmanlarısınız. Eğer bunlardan biri cinayet işlemişse karşınızda koskoca tarikatı bulursunuz. O kişiyi onların elinden alamazsınız. Biri katilse, hepsi katildir. Tüm müritler eşittir. Aralarında müthiş bir dayanışma mevcuttur. Tarikatın mutlak karar mercii şeyh olduğuna göre sizin işiniz müritlerle değil, şeyhle.

Bu tarikatın bir başka özelliği de eğitime diğer tarikatlardan daha fazla önem verilmesidir. Mesela bugünkü şeyhleri Amerika'da önemli üniversitelerden birinden mezundur ve dört lisan konuşur. Sonuç olarak eğer tarikatın müritlerinden biri katilse ve onu almak istiyorsanız yegâne yol şeyhin büyük bir menfaatini engelleyerek köşeye kısıtıp takasa zorlamaktır."

"Şeyhi tanır mısınız hocam."

"Tanımam ama adının Talat olduğunu biliyorum."

"Soyadı yok mu?"

"Vardır mutlaka ama şeyhler soyadlarını pek kullanmazlar, Talat Hoca olarak bilinir."

"Sağ olun hocam, bu kadar bilgi şu anda bize yeterli. Aklıma takılan bir şey olursa sizi arayıp sorabilir miyim?"

"Namaz vakti haricinde her zaman arayabilirsin. Ne yaptın, geçen yıl bana gelip de danıştığın meseleyi?"

Nazlı bir süre cevap vermedi. Sonra beyaz yalan söylemekte bir sakınca görmedi.

"Sayenizde vazgeçtim hocam. İyi ki varsınız."

"Sevindim" dedi hoca. "Onun öldüğünü duydum da. Yaşlanıyoruz ya... senin için çok endişelenmiştim. Meryem'in ağzını aradım. O bana gayet güzel birlikte olduğunuzu söyleyince endişelerim dağıldı. Eh, demedim mi ben sana, 'Su testisi su yolunda kırılır' diye. Kendiliğinden halloldu işte. Yine ne demiştim ben sana? Er ya da geç su mutlaka yolunu bulur. Senin yetiştiğin yörede insanlar intikam almayı şereflerini korumak için elzem bir görev sanar. Sen buna kulak asma."

Teşekkür edip çıktılar.

Yolda Erhan, "Son sözlerinden bir şey anlamadım. Ne demek istedi?" diye sordu.

"Geçen yıl ona uğradığımda ortak tanıdığımız biri için endişelenmiştik de, o konuyu anlatıyordu."

"Ha, ben de bizim konunun devamı zannetmiştim."

Nazlı bir süre sustu, sonra Erhan'a dönerek, "Seni merkeze bırakayım da tahlil işlerini çabuklaştırıver" dedi. "Yastıklardan ümidimizi kestik. Özellikle anahtara ve zarfa odaklan, ben de holdinge gideyim. Oranın işleriyle meşgul olsun biraz kafam da şu cinayet dosyasını bir süre unutayım."

"Nasıl istersen komiserim."

"Bakma sen holdinge gittiğime ve öyle, 'Kafam rahatlasın' dememe. Aklım hâlâ dosyada. Şu Nurperi'yle bir görüşme ayarlayabilsem çok iyi olacak. Ama kızın babasının cenazesi de daha yeni kalktı. Acısı biraz hafiflemeden 'Cinayet Büro'dan geliyorum' diyecek cesareti kendimde bulamıyorum. O konuda belki Komiser Yusuf'tan yardım isteyebilirim."

Eli telefonuna gitti. "Yusuf, ben Nazlı. Müsaitsen sana iki şey soracağım. Bir, cenazede şüpheli birileri çıktı mı? İki, beni Nurperi Zakiroğlu'yla görüştürebilir misin?"

Yusuf cenazede iki kişi dışında her şeyin doğru gittiğini, tedirgin görüntü veren o iki kişinin tarikatçı yönetim kurulu üyeleri olduğunu anlattı. Ardından Nurperi Zakiroğlu'yla ne zaman isterse görüştürebileceğini söyleyince Nazlı, "Sağ ol" diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Erhan'a dönerek, "Batman taraflarını bilir misin?" dedi.

"Hiç gitmedim."

"Benim çocukluğum Adıyaman'da geçti. Batman'a annemle gitmiştik ama o zaman çocuktum. Neyse, desene bana yol gözüktü.

Erhan'ı merkeze bıraktıktan sonra Nazlı holdinge doğru yol alırken düşünüyordu. Görüştüğü onca kişiden biri bile zanlı çıkmamıştı. Elindeki cinayet dosyası gele gele Nurperi'nin kozmetik şirketine ve bir tarıkata toslamıştı. Nurperi'nin acısı çok tazeydi ama onunla görüşüp tarikat ile şirketin bağlantısının ne olduğunu iyice anlamadan ve belki de iki yönetim kurulu üyesiyle tanışmadan bu adamlara bulaşmanın yanlış olacağına kanaat getirdi. Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan Ali Mutlu'ydu.

"Komiserim cenazede Nurperi'yle biraz konuşma fırsatımız oldu da. Konu konuyu açtı. Ben bir punduna getirip kitabı sordum. Yani tereke listesinde o değerli kitap çıkmazsa arayıp bulsun diye kıyak yapmak istedim. Kitabı birilerinin kendisinden çaldığını söyledi, çok şaşırdım. Babası müzayedede kıran kırana mücadele edip kitaba bir servet veriyor, kızı çaldırıyor. Yönetim kurulunda bir bankanın atadığı iki üye varmış, onlardan şüpheleniyormuş. Vereceğim bilgilerden ilki buydu. Sizi ilgilendirdiği ve gelişme olursa bildirmemi söylediğiniz için aktarıyorum."

"İkincisi nedir Ali Bey? Birazdan otoparka gireceğim telefon aniden kesilebilir de."

"İkincisi, şirketi satmak istediğini söyledi. Güzellik enstitüsünü büyüterek oraya odaklanacakmış. Ben de görüşebileceğimizi söyledim."

"Ali Bey, Varuna kozmetik şirketini biliyor musunuz?"

"Evet, sektörün büyüklerindendir. Berçem Holding'in yavru şirketi. Holdingin sahibi Bedir'i tanırdım. Bazı alen-girli pis işlere bulaştığı söylenir. Geçen yıl ona ait ilaç fab-

rikasını polis bastığında mukavemet etmişti de polis kurşunuyla mevta olmuştu. Holdingi de manevi evlatları mı varmış ne... onlara bırakmış demişlerdi.”

“Tam üstüne bastınız. Şimdi sıkı durun. Ben ve abim onun manevi evlatları değiliz ama bir biçimde o holding ikimize kaldı. Yani şu anda Berçem Holding’in Yönetim Kurulu Başkanı’yla konuşuyorsunuz. Siz beni polis olarak tanıdınız ama bir yanımla da işkadınıyım. Biliyorsunuz elimdeki cinayet dosyasının başaktörü elyazması kitap. Sizin de söylediğiniz gibi Nurperi Hanım kitabı çaldırılmış. Onun için önce Nurperi Hanım’la şu kitap konusunu konuşayım, temize çıktığı taktirde onunla iş konuşulabilecek ortamı bulabiliriz. Sizden ricam ikimiz yüz yüze bu konuyu görüşünceye kadar Nurperi Hanım’a dönüş yapmamanız. Aklımda hepimize yarayacak bir formül var. Siz de bu arada bizim holding şirketleri hakkında bilgi toplarsınız.”

“Valla ne diyeceğimi şaşırdım. Komiserim mi desem, meslektaşım mı desem?”

“Siz beni komiser olarak tanıdınız, şimdilik öyle kalsın. Bu arada kızınız Dilek’le de görüştüm. Temiz çıktı. Aranızın düzelmesine de sevindim. Ama anladığım kadarıyla telefonda görüşmüşsünüz. Yüz yüze görüşmek için ilk hamlenin sizden gelmesi gerek, hamleyi onun yapmasını beklerseniz daha çok beklersiniz.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Kızımla buluşacağım. Teşekkür ederim. Sizden çağrı gelinceye kadar Nurperi Hanım’la ilgili pozisyonumu donduruyorum. Görüşmek üzere.”

“Görüşmek üzere Ali Bey.”

Nazlı, holdinge geldiğinde, şoför kapının önünde duran siyah Mercedes S400’ün tozunu alıyordu. Bu otomobil Nazlı’nın şimdiye kadar bir kere bile binmeye cesaret edemediği makam aracıydı. Devletin ona verdiği beyaz Renault neyine yetmiyordu? Şoför onu görünce koşarak geldi, kapıyı açarak inmesine yardım etti. Sonra anahta-

rı Nazlı'dan alıp yıkamaya vakit olup olmadığını sordu. Nazlı olumlu cevap verince şoför otomobile binerek kapalı otoparka doğru ilerledi.

Yukarıya çıktığında onu Sibel karşıladı. Nazlı masasına otururken Sibel de bir sade kahve yapmak için koridorun sonundaki servis mahalline gitti. Sibel az sonra elinde kahveyle döndüğünde Nazlı ona, Doktor Galip müsaitse görüşmek istediğini bildirdi. Kahvesinden ilk yudumu alarak, "Oh!" dediği anda Doktor Galip odaya girdi. Nazlı cenazeyi sordu. Galip, Nurperi'yle tanıştığını ve taziye mesajını ilettiğini anlattı.

"Yusuf, cenazede iki kişi dışında tedirgin duran kimsese rastlamadığını söyledi. Sen de aynı kanaatte misin?"

"Evet, ikisi de kozmetik şirketinin yönetim kurulu üyeleriymiş."

"Peki, ben gerisini Yusuf'la konuşurum. Şimdi gelelim şirket meselelerine. Genel müdürler toplantı odasında bizi bekliyor olmalı. Yani görücüye çıkacaksın. Yakın zamana kadar onlardan biriydin ve aralarında senden daha kıdemli iki kişi var ve sen şimdi onların amiri olacak mevkiye yükseltiliyorsun. Kendini bir an için onlardan birinin yerine koy ve söyle... haset etmez misin? Bu durumda senin bu toplantıda gülcükler dağıtarak, fıkra falan anlatarak ortamı yumuşatman, onları rahatlatman gerekiyor, bu role hazır mısın?"

Galip hazır olduğunu söyleyince birlikte toplantı odasına geçtiler.

Nazlı toplantıyı açtı.

"Kısa keseceğim. Hepimiz bir aileyiz. Ailelerimizin geçinmesi, hatta refahı için, ulvi bir amaç uğruna bir araya geldik ve takım olduk. Farkındayım, sizler için zor zamanlar. Şirket kabuk değiştiriyor. Tabii benim için de zor. Polislikle işkadınlığı zıt uçlar. Polis kafasıyla şirket işlerine baktığım oluyor. Bu böyle devam ederse işlerimizi

iyiye götürelim derken zora sokabiliriz. Bu tehlikeyi gördüğüm için kendimi geri çekmek istedim ve re-organizasyon yaptım. Bundan böyle ben, yalnızca holdingle ilgileneceğim. Holding madem patronun cebi, ben de cebime sahip çıkacağım. Şirketler para isterse, geri dönüşü verimliyse veririm. Çok yüksek verim getirecek bir projeyse ve cepte yeterli para yoksa kredi alır veririm. Kısacası, para yatırıp karşılığında kâr bekleyeceğim.

Eskiden genel koordinatörünüz vardı. Adı üstünde koordinasyon yapardı, icrai yetkisi yoktu. Şirketlerin kâr-zarar sorumluluğunu, yani CEO'luğunu eskiden beri ailemizin bir ferdi olan ve hepinizin yakından tanıdığı Doktor Galip Urgancıoğlu'na bırakıyorum. CEO olarak icrai yetki ve sorumluluk onundur. Hepiniz ona bağlandınız. Artık muhatabınız o. Sizlerle yanımda CEO olmadan görüşmeyeceğim.

Tabii CEO'luk üç yıl süreli. Yani bu masada oturan herkes sırası geldiğinde CEO olabilir. Galip kardeşimizi destekleyeceğinizden ve bu yeni yapılanmayla işlerimizin eskisinden daha fazla gelişeceğinden eminim. Hayırlı uğurlu olsun. Şimdi sizi onunla baş başa bırakıp gidiyorum. Niye mi? Ben gidince arkamdan daha rahat dedikodu yaparsınız da ondan."

Toplantı odasındakilerin gülerek şenlendiklerini gören Nazlı ayağa kalktı, Doktor Galip'i tebrik etti. Diğer sekiz genel müdür tebrik etmek için sıra oluşturduğunda Nazlı odasına dönmüştü. Hem masasındaki evrakları imzalıyor hem de düşünüyordu. *Hay Allah! dedi içinden. Cinayet dosyası, kozmetik dosyasına dönüşüyor.*

Gülümsedi.

Sabah erkenden Nazlı soluğu Başkomiser Remzi'nin odasında aldı. Baştan sona bir özet sunduktan sonra, "Başkomiserim, bunca çabadan sonra bizim dosya geldi, geldi bir tarikatla tosladı. Şimdi nasıl ilerlememi istersiniz?" dedi.

"İki sorum olacak. İlki, profesörün tarikatla ne ilişkisi varmış ki tarikat onu infaz etsin? İkincisi, hangi tarikat?"

"Profesörün tarikatla hiçbir ilişkisi olmamış. Bahsettiğim elyazması kitap tarikat şeyhinin eline geçmiş. Şahidim de var. Şeyh de şifreyi elde etmek için kadını zorlatmış, rahmetli şifreyi vermeyince de öldürmüşler. Benim kanaatim bu yönde. Ötesi var. Zanlıyı bulsak bile şeyhin zanlıyı koruyacağı ve bize vermeyeceğine inanıyorum. Temegen tarikatı deniyor. Tarikat Batman merkezli ama kolu Siirt'e kadar uzanıyor. Şu andaki şeyhleri Talat adında biri. Daha detaylı bilgiler topluyorum. Hazır olunca size bildireceğim."

"Seninle başkomiserin olarak konuşursam, 'Git Nurperi Zakiroğlu'nu silkele ama bizi sakın tarikatlara falan bulaştırma' derim. KARE teşkilatının mensubu iki Dayı baş başa konuşuyorsak, 'Aman Nurperi Zakiroğlu'na dokunma, babasının infazı daha yeni, oraları fazla kurcalama, sen git tarikata yüklen' derim. Yani iki ucu boklu değnek."

"Tarikata yüklenmeyi seçersek iyi hazırlanmamız gerekecek, çünkü adamların kolları çok uzun. Adli Tıp'ta hazırlanmış otopsi raporunu sümen altı edip yerine sahte rapor üretmişler. Aynı tarikat Nurperi'nin şirketine finansman akıtmış ve yönetim kuruluna iki adamını yerleştirmiş. Yani adamlar boş değil. Karşımızda tarikat görünümünde örgütlü suç işleyen bir çete var."

“Evet, seni anlıyorum. Son on beş yıldır bu tarikatlar devletin içine dal budak sardı. Demek ki bunlar da Sağlık Bakanlığı’na çöreklenenler. Son derece dikkatli olmamız lazım.”

“Amirim aklıma bir şey geldi. Evvel emirde KARE’nin menfaatlerini düşünsek?”

“O nasıl olacak?”

“Bizim holdinge bağlı Varuna kozmetik şirketi var ya...”

“Evet, ne olmuş Varuna’ya?”

“Bir şey olmadı amirim. Nurperi, kozmetik şirketini satmak istiyormuş. İzin verin ben ona polis kimliğimle değil de, işkadını kimliğimle yanaşayım. Nasıl olsa şimdi onun tarikattan ödü patlıyordur, yoksa cenazede Ali Bey’e satmak istediğini niye söylesin? Böylece ben de yönetim kurulundaki tarikat üyelerine yaklaşmış olurum. Şanslıysak ve zanlı ikisinden biriye dosya o noktada kapanır. Zanlı onlardan biri çıkmazsa belki bize tarikatın zayıf bir noktasından söz ederler ve yine şanslı çıkarız.”

“Hay aklınla bin yaşa Kara Şimşek. Ünal Zakiroğlu dosyasını bize tekrar açtırmadığın sürece atış serbest. Haydi selamete!”

Nazlı odadan çıktığında kuş gibi hafiflediğini hissetti. Nurperi’nin şirketini satın almaya karar verdi. Hatta bir taşla iki kuş bile vurabilirdi. Ali Mutlu’nun şirketini de, hazır tarikat korkusu sarmışken bu karambolde kervana katabilirdi. Aklına armatör Rifat geldi. Şimdi o olsa, ‘Dadından yinmez!’ derdi. İşte o zaman kendisini KARE teşkilatına ispat etmek için yıl sonu sonuçlarını beklemesine de gerek kalmazdı. Holdinge döner dönmez hesabını yaptırmalıydı. Acaba üç şirketin toplam kârı dev bir rakam olabilir miydi? Bu tür şirket birleşmelerinde ikiyle ikiyi toplayınca dört değil daha fazla ettiğini biliyordu.

Otomobile oturup kontağı çevirdiğinde aklına kitap ve şifre geldi. Şifrenin nerede olduğunu bildiğini umuyordu.

Peki, kitabı ele geçirirse ne olurdu? Gülümsedi. Çünkü kitap ile şifre birleştğinde şenlik olacağına inanıyordu. Şimdi kıs kıs gülmeye başlamıştı. İşte o zaman Amca olması garantiydi ve Baba olmaya ramak kalırdı. Baba olunca da herkesin kendisine Ana ya da Anne demesi talimatını verirdi. Ayağı debriyaja gitti. Tam vitesi bire takacakken otomobili yeniden boşa alarak frene bastı. Telefonunu çıkartıp Doktor Galip'i aradı.

"Bir yere ayrılma, yoldayım. Seninle işimiz var!"

“Bakın Galip Bey, bizim bir şeyler yapıp Nurperi Hanım’ın şirketini bünyemize katmamız lazım. Hatta Ali Bey’in şirketini de alabiliyorsak onu da alalım. Ama acele etmemiz gerekiyor.”

“Nazlı Hanım, bu dediklerinizi yapabilmek için para olması gerek. O kadar paramız var mı?”

“Ne kadar lazım?”

“Kabaca bir hesapla, Nurperi Hanım’ın şirketi için dört, Ali Bey’in şirketi için de altı milyon dolar. Tabii hesapların içine girince bu rakamlar değişir.”

“O kadar paramız yok. Holdingi sıksak sıksak ancak üç milyon dolar çıkartabiliriz.”

“Üç milyon dolar varsa bu projenizi gerisini borçlanarak gerçekleştirebiliriz. Tanıdığım güvenilir bir finansçı var. Okan Sarıçam. Büyük bankalarımızdan birinin genel müdürlüğünden emekli. Onu arayayım, müsaitse gelsin, gerisini o size anlatır. Özellikle bu işlere bakar, yani şirket birleşmeleri ya da satınalmaları için finansman temin eder.”

“Yahu Galip Bey, ben bu kaz kafalıları üç aydır meramımı bir türlü anlatamadım. Şirketle ilgili ne proje sunsam herkes bana, ‘Olmaz efendim’ deyip duruyor. İlk defa siz çözüm üretmeye çalışıyorsunuz. İşte benim, sizden önemle beklediğim çözümücü anlayışı bu holding ve bağlı kuruluşlarına yaymanız. Sadece bunu bile başarsanız aldığınız parayı hak etmiş olursunuz.”

“Çağırayım mı Okan Bey’i?”

“Çağır, müsaitse bu akşam toplanalım. Ama önce

Yusuf'u arayayım da Nurperi Hanım'dan bize randevu ayarlasın."

"Yusuf Bey'i o zahmete sokmayalım. Ben şimdi Nurperi Hanım'ı arayıp randevuyu ayarlarım."

"Haydi o zaman, ara da müsaitse hemen başsağlığı dilemeye gidelim."

Nazlı, holdingdeki koltuğuna oturduğundan bu yana üç aydan fazla zaman geçmesine rağmen eskiden Bedir'in makam otosu olan Mercedes'e hiç binmemişti. Sibel'e, şoförü arayıp Mercedes'i hazırlamasını, birazdan Doktor Galip'le bir yere gideceklerini söyledi. Az sonra Nazlı arka koltuğun sağında, Doktor Galip solunda yola çıktılar. Nurperi Zakiroğlu'nun ofisi Kavacık'ın Boğaz'a bakan tarafındaydı. İkinci köprü yolunda trafiğe takılmadan ilerleyebildikleri için randevu saatinden on beş dakika önce adrese vardılar.

Başsağlığı dileği seremonisi sonrasında Nazlı konuya girdi.

"Nurperi Hanım, Ali Mutlu Bey, şirketi satmak istediğinizden söz etti. Başsağlığı ziyaretinde bu konuya girmek ne kadar uygun olur bilemediğim için konuyu çekinerek size açıyorum. Lütfen beni bağışlayın. Detaylarını ileride uzun uzun anlatırım ancak şimdilik şu kadarını söyleyeyim ki ben aynı zamanda polisim. Cinayet Büro'da komiser olarak görevime devam ederken bir yandan da bana miras yoluyla intikal etmiş holdingin işlerini yürütüyorum. Polis olduğumu açıklamamın nedeni başta sizin, sonra Ali Bey'in ve benim tehdit altında olmamız. Tarikatla uğraşmak istemediğiniz için üçüne beşine bakmadan şirketi satışa çıkarmanız olasılığına karşı söylüyorum bunları. Bir önerim olacak.

Sizin, Ali Bey'in ve benim şirketleri birimizin şirketinin çatısı altında birleştirelim ve dev bir kuruluş ortaya çıksın. O dev kuruluşa kimse dokunmaya cesaret edemez hâle gelsin. Rahmetli babanız Güney Doğulu bir tarikattan

finansman temin ederek tevsiat yatırımı yapmış. Tarikat da yönetim kurulunuza iki üye yerleştirmiş. Buraya kadar doğru mu?”

“Maalesef doğru.”

“Elyazması kitabı da çaldırdınız değil mi?

“Maalesef o da doğru. Hayret, nereden biliyorsunuz bu konuları? O kadar da gizli tutmuştuk kitabın çalınması hadisesini.”

“İşimiz bu Nurperi Hanım. Şimdi sıkı durun. Kitap şu anda tarikat şeyhi Talat'ın elinde.”

“Ben de hep bundan şüpheleniyordum. Yönetim kurulu toplantısına girerken kitap yanımdaydı, çıktığımda yok oldu. Kitap oracıkta sırra kadem bastı. Eh, tabii iki üyeyi asansörde durdurup üstlerini de arayamadım. Uçtu gitti kitap.”

“Kitabın önemini biliyorsunuz değil mi?”

“Rahmetli babam çok uğraştı ama bize yarayacak asıl bilgiler şifre olmadan ortaya çıkamıyormuş. Kim bilir, belki babamı da onlar öldürdü.”

“Yok canım, daha neler. Babanızın ölümü ile bu konunun bir bağlantısı yok. Biz dönelim konumuza. Kitap tari-katta olduğu ve onlara borcunuz devam ettiği sürece bu adamlar sizi rahat bırakmayacaklar. Doğru mu?”

“Evet, endişeliyim, huzur istiyorum. Güzellik enstitüme dönüp asıl işime yoğunlaşmak ve bu problemlerin hepsinden bir an önce kurtulmak istiyorum. Mümkün olsa hemen.”

“İşte ben bunun için buradayım. Siz bu projeye olumlu bakarsanız yolda Ali Bey'i arayıp ona da durumu anlatacağım. Akşam gelin benim holdinge, üçümüz toplanalım ve bu işi nasıl süratle, tarikatın haberi olmadan sonuçlandırırız, ona bakalım.”

“Ben varım. Ali Bey'i de hem severim hem sayarım. Baba dostudur. Onun aramızda olması beni rahatlatır.”

“Anlaştık o zaman.”

Nazlı ayağa kalktı, Nurperi'nin elini sıktı.

“Kitap tarikatta olduğu sürece bir gün şifreyi bulacakları beklentisiyle araştırmaya devam edeceklerdi. Bu arada da onlara bir üretim tesisi gerekmişti. O üretim tesisi sizinkiydi. Bu güzelim işi onlara kaptırmayacağız. Merak etmeyin, tarikatın belini kısa sürede bükeceğim. Elimde kozlar var. Bize bir şey yapamayacaklar. Şirketimizi daha da büyütüp daha kârlı hâle getireceğiz.”

“Saat kaçta geleyim?”

Doktor Galip, “Saat yedide bizde olursanız iyi olur Nurperi Hanım” dedi.

Yolda Nazlı, Ali Mutlu'yu arayıp görüşmeyi özetledi. Projeyi aktardı. Ali Mutlu da projeyi uygun buldu. Saat yedide geleceğini söyleyip kapattı.

Nurperi'nin ofisinden çıktıktan hemen sonra Nazlı çantasından makyaj aynasını çıkartıp geriye gözetledi. Bir süre sonra aynı hareketi tekrarladı. Tahmin ettiği gibi peşlerine bir otomobil takılmıştı. Şoföre Kavacık kavşağında ikinci köprüye girmemesini, yola devam ederek Göksu yoluyla Anadolu Hisarı'ndan sahil yoluna geçmesini söyledi. Sonra telefonunu çıkartıp Erhan'ı aradı.

"Neredesin?"

"Büyükdere Caddesi'nde, sizin holdinge doğru yol alıyorum."

"Neyin peşindeysen hemen bırakıyorsun ve İstinye feribot iskelesinde bir trafik polisi bulup vapurdan çıkmamı bekliyorsun. Ben holdingin büyük Mercedes'indeyim. Arkamda gümüş rengi bir Honda var. Takip ediliyoruz. Bırak benim araç feribottan insin. Sen arkamızdaki Honda'yı kenara çek. Rutin trafik kontrolü yaptır. Ehliyeti polise ver, kimlikleri sen al. Ben az ileride inip yanına geleceğim. Plakayı söylüyorum, yaz."

Sonra şoföre dönerek, "Çubuklu'ya feribot iskelesine gidiyoruz" dedi.

Doktor Galip nutku tutulmuş vaziyette olan biteni izliyor, bundan sonraki iş hayatının epeyi heyecanlı geçeceğini düşünüyordu. Feribot İstinye'de iskeleye yanaşınca önce Mercedes indi ve iskelenin otopark alanına gelince Nazlı'yı bırakıp yoluna devam etti. Nazlı geriye, iskeleye doğru yürüdü, kenara çekilmiş Honda'nın biraz berisinde Erhan'ı buldu. Erhan'dan iki kimliği çaktırmadan aldı. Yanıbaşındaki kalın gövdeli ağacın arkasına geçerek arkalı

önlü fotoğraflarını çekti ve kimlikleri Erhan'a geri verdi. Trafik polisi evraklarda bir eksiklik bulamamıştı. Ehliyeti ve Erhan'ın son anda ona yetiştirdiği kimlikleri geri verdikten sonra Honda'dakilere teşekkür edip gönderdi.

Nazlı, Erhan'ın otomobiline bindi; o arada kimlik fotoğraflarını Nevin'e gönderdi. Ardından Nevin'i aradı ve Batman merkezli Temegen tarikatıyla ilgili ne bilgi alabiliyorsa istihbaratçılardan almasını söyledi. Ayrıca kimliklerini gönderdiği kişilerin tarikatla ilişkileri olup olmadığının araştırılmasını istedi.

Telefonu kapattıktan sonra Erhan'a dönerek, "Sen holdinge niye geliyordun?" diye sordu.

"Müjdeyi vermek için."

"Ne müjdesi?"

"Anahtarda Döndü'nün parmakizlerinin yanısıra başkasına ait bir iz daha çıktı."

"Kiminmiş?"

"Sistemde taranması zaman alır. Belki de bulamazlar ama kanıt kanıttır. Müjdelerimden birini söyledim."

"İkincisi de mi var?"

"Döndü'nün paralarını boşalttığımız zarf var ya!"

"Evet."

"İşte o zarf Beykoz Devlet Hastanesi'ne aitmiş."

"İyi de nasıl anlamışlar ki?"

"Üzerinde iki tane, 'Kişiye Özel' mührü vardı hani... meğer o mühürler yalnızca o hastane için yapılmış. Çekirge bir zıplar, iki zıplar derler ya, aynı o hesap."

"Dur şimdi toparlayalım. Elimizde bir parmak izi var, bir Beykoz Devlet Hastanesi mühürlü zarf, bir de kan gurubu."

"Bir de bot izi kalıbı var."

"Doğru, bak onu unutmuşum. Evet, onunla etti dört kanıt. Ama ortada hâlâ zanlı yok."

"Sizi takip eden iki kişiden şüphelenmiyor musunuz?"

"Erhan bundan önce takip eden iki kişiye ne kadar bel

bağladığımızı biliyorsun. Sonra ne oldu? Kuş olup kanatlandılar. Her takip eden keşke zanlı çıksa.”

“Peki, bu iki adam niye takip etti sizi?”

“Uzun hikâye ama özetini bilmende fayda var. Ünal Zakiroğlu’nun kızı Nurperi’nin bir kozmetik şirketi olduğunu sana söylemiştim.”

“Evet.”

“O şirkette Temegen tarikatının iki yönetim kurulu üyesi varmış. Tarikat şirkete borç para vermiş falan. Kısa keseyim de aklın karışmasın. Şimdi ben o şirketi satın almaya çalışıyorum ki tarikatla karşı karşıya gelip bu cinayet dosyasındaki kozumuzu paylaşalım.”

“Nasıl olacak bu?”

“Oldu bile. Bak dakika bir, gol bir. Anında iki adamı taktılar peşimize. Tarikat, şirketi zora sürükleyip ucuza kapatmak istiyordu. Hele Nurperi’nin babası da ölünce çift kaymaklı ekmek kadayıfı oldu şirket. Eh, şimdi biz engel olarak karşılarına çıkınca şeyh de bizimle uğraşacak. Tabii bu arada biz de yavaşça onu cinayet dosyasına doğru çekeceğiz ve içine soktuğumuz anda dosyayı şakkadanak kapatacağız. Planım bu.”

“Elimize ne geçecek, anlayamadım. Yani şeyhi mi tutuklayacağız?”

“Yok yahu, ben sana ne anlatıyorum, sen bana ne soruyorsun. Farzet bir zanlı bulduk. İsmi de Hasan olsun. Tüm delillerimiz Hasan’ın katil olduğunu gösteriyor. Hasan tarikatın müridi. Tarikat Hasan’ı bize verir mi sanıyorsun?”

“Vermez.”

“Hah, işte olay bu. Biz şeyhin nasırına öyle bir basacağız ki şeyh, ‘Yandım anam!’ diye bağırarak ve müridi olan zanlıyı bize kendi elleriyle teslim edecek. Kapiş?”

“Şimdi kapiş” dedi Erhan. “Bunlar büyük oyunlar. O kadarına, yani şirket meselelerine aklım yetmez ama sonunda tarikatla karşı karşıya kalınca bana da haber ver de oyuna orada girip kaldığımız yerden devam edeyim.”

Erhan'ın sesinden alınmış olduğunu sezen Nazlı devam etti.

"Yani bizim cinayet dosyası hâlâ açık. Çalışmalara birlikte devam ediyoruz. Dosyanın geldiği bu süreçte seninle birlikte çabamızı sokaklarda değil de plazalarda sürdüreceğiz. Merak etme, sonrasında belde silah sokaklar yine bizim olacak. Dediklerimi yanlış anlayıp da bir daha öyle alınma. Sen benim ortağımısın. Anca beraber, kanca beraber. Her şey o kadar süratli gelişti ki anı anına bilgi aktaramadım. Ama olan bitenden şu an itibarıyla haberin var. Dosya hakkında eşit bilgilere sahibiz. Ben holding işleriyle ilgili bilgileri tabii ki senden daha fazla biliyorum; farkımız yalnızca bu. Alınganlığının yersiz olduğunu anlatabildiysem ne mutlu. Alınganlığını devam ettirirsen sana 'Kanat Kaş' demeyi bırakıp 'Alıngan Erhan' lakabını takarım, üç-beş ay sonra da o lakap 'Kız Erhan'a dönüşür, hapyutarsın." Gülüştüler.

Holdinge yaklaşırken Nazlı, "Beni holdinge bıraktıktan sonra merkeze dönüp Nevin'deki tarikatla ve şu iki kişiyle ilgili bilgileri alıp bana getir ki saat yedideki toplantıya bilgili gireyim" dedi.

Erhan bir eli direksiyonda, boş eliyle asker selamı yaparak, "Emredersiniz amirim" diye cevap verdi.

Holdingdeki odasına girdiğinde Doktor Galip'i toplantı masasında, altmışlı yaşlarında göstermesine rağmen yakınlılığından pek bir şey kaybetmemiş, kumral, iyi giyimli biriyle konuşurken buldu.

"Okan Bey de biraz önce geldi, konuyu tam özetlemeyi bitirmiştım ki siz geldiniz. Tanıştırayım. Patroniçemiz Nazlı Soykan, Okan Sarıçam."

Nazlı ikisini de karşısına alacak biçimde oturdu. Amacını açıkça anlattı.

"Bakın Okan Bey, Doktor Galip'in bahsettiği iki şirketi satın alıp gurubumuza dahil etmek istiyorum. Ancak bu projenin finansmanını nasıl sağlayacağımızı bilmiyoruz."

"Galip Bey, bana üç şirketin son yıl ciro ve kârlılık raporlarını verdi. Kaba bir hesapla sizdeki nakdi de hesaba katarsak bu birleşmenin eksik finansmanını sağlayacak kaynaklar elimizin altında. Yani kısacası siz üç ortak, ortaklık yüzdelerinde anlaştıktan sonra gerisini hallederiz."

Okan'ın kurduğu bu üç cümle onun işini bilir, kendinden emin ve biraz da otoriter olan yapısını gösteriyordu. Ancak gayet ikna edici ses tonu bu baskın taraflarını örtüyordu.

Nazlı, *Bu adamla kısa süre sonra boğaz boğaza geliriz ama dereyi geçene kadar ayıya dayı demesini bilmeli*, diye düşünürken Okan devam etti.

"Bakın Nazlı Hanım. Bundan sonra şirketleri satın almak istiyorum gibi lafları ağzınızdan bir daha duymak istemiyorum. Ben açık konuşurum. Alınacaksanız alın. 'Satın alırım' lafını unutuyorsunuz. Rüyanızın gerçekleşmesini istiyor musunuz?"

“Evet, onun için buradayız.”

“O zaman bu iş bitinceye kadar kumanda bende. Ben ne diyorsam o! Bunda mutabık kalacaksak devam edeyim.”

“Durun bakalım Okan Bey. Daha yeni tanışıyoruz. Ringe çıkar çıkmaz iki aparkatla başlamak doğru olmaz. Siz mesleğinizde iyilerdenseniz ben de kendi kulvarımda iyilerdenim. Olduğu gibi görüneni ve açık konuşanı ben de severim ama bu, ‘Ben ne diyorsam o!’ şeklinde posta atarak olmamalı.”

“Niyetim posta atmak değil Nazlı Hanım, size bir gerçekten bahsediyorum. Bu işin olmasını istiyorsanız daima, ‘Birleşme’ diyeceksiniz. Lütfen ‘Satın almak’ lafını silin atın kafanızdan.”

“Nasıl yani?”

“Üç kuruluş birleşip büyük olalım ve büyüklüğün büyük kârlarından kendimize düşeni alalım. Hem daha fazla kâr alacağız hem de işletmemiz daha kurumsal bir yapıyla yönetilebilecek. Borsaya kote olabileceğiz. O zaman hisselerimizi istediğimiz anda ederine satabileceğiz. Torunlarımız da satabilecek... falan. Böyle cümleler işte. İşadamları bir şeylerini satmaktan hoşlanmazlar, çünkü satmak aynı zamanda onu bir başkasına kaptırmak demektir. Ama elindeki sepete katıp bir büyüklüğün parçası olarak güvende olmaktan hoşlanırlar. Ben bunu anlatmaya çalışıyorum. Siz bunları papağan gibi tekrar edin durun. Ben aralara girip bu işin nasıl kotarılacağını ve özendirici rakamları sunarım. Bu anlattıklarım ortaklık gerçekleşinceye kadarki süreçte sizin rolünüz. Ortaklık gerçekleştikten sonra ne isterseniz söyleyin. Doktor Galip’in rolüyse, zıtlasma durumlarında tansiyonu düşürmek. Gerisini bana bırakın.”

“Şimdi anlayabildim ne demek istediğinizi. Olur, dediğiniz gibi hep ‘birleşme’ derim. Açık konuştuğunuz için de teşekkür ederim. Galip Bey anlatmıştır, benim asıl mesleğim polislik. Bana kafa atılmasından hiç hoşlanmam. Sizin bu tavrınızdan başta rahatsız olduğumu samimi ola-

rak söylemeliyim. Ama ne gariptir ki aradığım tavır da bu. Bu samimi ve dürüst tavrı plazalarda pek göremediğimden sizinki biraz sert geldi.”

Güldüler. Okan devam etti.

“Kafamdaki plan şu. Şirketler grubunuzdaki Canko ilaç şirketinden dolayı ecza depolarıyla iç içesiniz, yani eczanelerde ve AVM’lerde güçlüsünüz. Nurperi Hanım’ın şirketi güzellik enstitüleri, makyaj salonları, kuaförler ve manikür/pedikür salonlarında kuvvetli. Ali Bey’in kolonya ve parfüm imalatı olması dolayısıyla o da marketlerde güçlü. Bu üç şirketi birleştirtince otomatik olarak pazarın ciro büyüklüğü açısından ikinciliğe oturuyorsunuz ama daha da ötesi var.”

“Yani?”

“Yani bir ya da en fazla iki yıl sonra ürün gamınızı fazlalaştırdığınız oranda pazarın lider kuruluşu olursunuz.”

“Nasıl?”

“Rakibinizde olmayan dağıtım gücünüz ve ürün gamı çeşitliliği sayesinde. Bu bir satış konuşması değil, bunları inanarak söylüyorum.”

Nazlı, Doktor Galip’e bakarak, “İkna olurlar mı?” diye sordu.

“Olurlar.”

“O zaman mesele yok. Aynı minvalden devam edelim.”

“Bu birleşme projesinin finansmanına gelince.” Okan gülerek devam etti, “Bakın, birleşme dedim. Önce sizdeki parayla Nurperi Hanım’ın bankaya olan borcunu ödeyip iki üyeden kurtuluruz. Sonra...”

Nazlı burada Okan’ın sözünü kesti.

“O iş o kadar kolay mı?”

Doktor Galip araya girdi.

“Nazlı Hanım, size söyleme fırsatını bulamadık. Ben Okan Bey’e borç meselesini anlatınca kendisi bir-iki telefon görüşmesi yaptı ve konu bizim bildiğimizden daha farklı çıktı. Gerisini Okan Bey anlatsın.”

“Bir arkadaşım bu krediyi veren bankanın yönetim kurulunda. Faiz yerine kâr payı dağıtan bankalardan yani İslami bir banka. Onun bana anlattığına göre tarikat parayı doğrudan şirkete vermemiş. Bu katılım bankasına yatırmış, banka da aynı tutardaki parayı sizin şirkete kredi olarak vermiş. Biz buna bankacılıkta *back to back* işlem deriz. Yani bu işlemle tarikat hem parasını aklamış hem de sonradan ele geçirmeyi planladığı şirketin anatomisini öğrenme fırsatını elde etmiş. Ancak kayden ortada tarikat falan yok. Bankaya borç devam ettiği sürece yönetim kuruluna bankanın üye atamasına cevaz veren bir anlaşma imzalamışlar. Burada dikkat etmemiz gereken husus, atamayı tarikat değil, banka yapıyor. Banka, tarikatın iki müridini kendi adamıymış gibi atıyor. Yani bu durumda biz bankaya şirketin borcunu kapattığımız gün tarikatın iki adamının üyelikleri otomatik olarak düşüyor.”

Nazlı, “Omzumdan on ton yük kalktı. Oh be... rahatladım. Parayı geri ödeyip iki üyeden kurtulmak için tarikatla muhatap olacağız diye hafakanlar basıyordu. Şimdi hiç olmazsa karşımızda sözleşmeyle bağımız kurumsal bir yapı var” dedi. Ayağa kalktı, çalışma masasındaki telefon-dan Sibel'e üç kahve söylerken, “Okan Bey kahveniz nasıl olsun?” diye sordu.

“Sade” dedi Okan.

Nazlı, tekrar yerine otururken, “Peki, biz bu alacağımız krediyi ne kadar zamanda geri ödeyebileceğiz?” diye sordu.

“Şirketlerinizin yıllık kârını dağıtarak gelmişsiniz. Aynen devam etmek isterseniz üç yılda. Eğer sekiz şirketin kârını gelecek yıl dağıtmam dersanız, bir yılda kredi ödenir ve geriye temettü için biraz da para kalır.”

“Galip, ne dersin?”

“Böylesine büyük bir atılım için bir yıl yanlış çıksa da bir buçuk yıl olsa ne kaybederiz ki?”

“O da doğru. Tamamdır bu iş. Devam edelim.”

Okan anlatmaya devam etti.

“Çıkabilecek pürüzlerden bir tanesi önemli.”

“Nedir o?”

“İkisinin de yeni oluşumda hisseleri en fazla yüzde yirmiler civarında olacak. Nurperi Hanım’ın banka borcunu biz kapatırsak onun hissesi yüzde on civarına düşer. Yani kontrol hissesi sizde olacak, bu onlar için problem olabilir.”

“Onu geçin. Gıkları çıkmayacaktır. Elimde kabul etmelerini sağlayacak önemli bir koz var.”

“Onu geçtik o zaman. Zaman dedim de, bir de zaman sorunumuz var. Siz her şeyin son derece çabuk yapılmasını istiyorsunuz ama bazı şeyler devlet çarklarıyla ilintili olduğu için bu işler bir-iki günde olacak işler değil. Örneğin, Rekabet Kurulu’dan onay alma süreci bayağı zaman alır.”

“Bakın Okan Bey, tepemde bu musibet tarikat Demokles’in kılıcı gibi sallanıp duruyor. Sizden istediğim kısa sürede geri dönülmez hâle sokmanız. Gerisi arkadan geliversin.”

“Tamam o zaman. İki kişinin üyeliği düştüğü gün şirketin pay defterine kaydı yaparız, iş geri dönülmez hâle gelir. Başka bir şey yoksa, bendekiler bu kadar.”

Doktor Galip ve Okan müstakbel ortaklarla ilk toplantıya kadar hazırlık yapmak üzere Galip’in odasına geçtiler.

Nazlı masasına geri dönerken düşünüyordu.

Adamdan hoşlandım. Görmüş, geçirmiş, hayattan ne istediğini bilen, maddi zevkleri tatmış, gücü atmış, para-ya doymuş. Doğru bildiğini dosdoğru söyleyen dürüst biri. Anlaşılan sizinle daha çok işler yapacağız Okan Bey.

“Erhan, daha hızlı oku, birazdan önemli bir toplantım var.”

“Sığırcık kuşları.”

“Yahu Erhan, sığırcık kuşlarının sırası mı şimdi? Tarikat raporunda bula bula sığırcık kuşlarını mı buldun?”

“Yok komiserim, çekirgeler de var.”

“Allah, Allah! Tarikat raporu değil de, vahşi yaşam belgeseli sanki. Neyse devam et. Sen bana bakma, her şey üst üste geldi, heyecan yaptım. Anlatmana bak sen.”

“Ankara’nın Çamlıdere ilçesinden göçmüş bu aile Batman’a. Bunlar, Osmanlı’nın son zamanlarında çekirge istilasıyla ekinlerin yok edildiği dönemlerde güya Çamlıdere’deki köylerinden okunmuş suları şişelere koyup çekirge istilasını yapan yerlere getirip ağaçlara asarlarmış. Bu şişeler ne hikmetse sığırcık kuşlarını o bölgeye çekermiş. Sığırcık sürüleri çekirgelerin hepsini öldürürmüş. Halk, kuşların bunların duasıyla geldiğini sanır ve bunlara büyük paralar ödemekle kalmaz büyük hürmet de gösterirmiş. Büyük dedeleri Hacı Feyzullah, Batman’a yerleşmiş ve oranın kanaat önderi olmuş. Bunların Arap menşeli tarikat hâline gelmeleri Cumhuriyet Dönemi’nde gerçekleşmiş.”

“Tarikatın tarihini anladık. Ne yer ne içer bunlar? Gelirleri nereden?”

“Arazileri çok, tarım gelirleri var. Belki başka gelirleri de var ama raporda yazmıyor. Şeyh hakkındaki notlar enteresan. Şeyh Abdülbaki Talat Özdemir 1968 Batman doğumlu, Amerika’da Chicago Üniversitesi’nde finans okumuş, sonra da Wharton’da master yapıp Batman’a dönmüş ve babasından tarikatı devralmış. Yani Talat boş adam değil, hafife alınacak biri hiç değil. Dikkatli olmamız lazım. Üç karısı var. İkisi Batman’da, biri İstanbul’da.”

"Bingo! Demek hatunlardan biri burada."

"Evet."

"Sığırcık kuşu, çekirge falan derken turnayı gözünden vurdun."

"Hayrola komiserim, nerede tam isabet kaydettim?"

"Yahu, sen demedin mi şimdi adamın bir karısının İstanbul'da olduğunu?"

"Dedim, ne var bunda? Biz birine zor bakıyoruz ama adam şeyhtir, üç karısı da olur, dört de."

"Yahu onu kastetmiyorum. Adamın kaç karısı olduğundan bana ne? Elyazması kitap onda mı? Onda. İki tane yönetim kurulu üyesi bizde mi? Bizde. Bizi takip eden iki adamı da bizde mi? Bizde. Ancak biz bu dört adamı içeriye alsak zanlıyı bize vermesi için yeterli olur mu? Olmaz. Peki, ya karısını içeri alırsak?"

"Zanlıyı verir. En azından ben olsam veririm."

"Bak, nasıl da çözdün meseleyi."

"Yani şimdi adamın karısını mı kaçıracağız?"

"Erhan, önce bulalım karısını da ne yapacağımıza sonra karar veririz. Raporda adı, adresi falan var mı hatunun?"

"Yok komiserim."

"Bizim istihbarat ne zaman tam bilgi verdi ki? İki elin varsa çal başına! Koskoca İstanbul'da adı bile bilinmeyen bir kadını nasıl bulabiliriz ki?"

"Komiserim sizi takibe alan iki kişinin dosyaları da burada" dedikten sonra Erhan iki dosyayı Nazlı'nın masasına bırakıp kalktı.

Nazlı, Erhan'ı gönderdikten sonra konuyu düşünmeye devam etti; sonunda aklına bir yol geldi. Etiler Camii imamı İsmail Hoca ona, yanında Erhan da olduğu için detaylı bilgi vermemiş olabilirdi. Acaba yalnız gitse ilave bilgiler alabilir miydi hocadan? Holdingden çıkınca eve giderken hocaya bir ziyaret daha yapmaya karar verdi. Nasıl olsa Etiler Camii yeni evine beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi.

Nurperi ve Ali toplantıya tam zamanında geldiler. Doktor Galip toplantıyı açtıktan sonra planı açıkladı ve sözü Okan'a bıraktı. Okan önce birleşmenin getireceği faydaları anlattı, sonra birleşmenin nasıl yapılacağına geçti. Hisselerin değer tespitinin uluslararası bağımsız bir denetim kuruluşu tarafından yapılacağını söyleyerek seçenek sundu. Bir tanesini seçtiler. Son olarak Nurperi'nin şirketinin bankaya borcunun hemen ödenip tarikat üyelerinin aynı gün yönetim kurulundan çıkartılacağını söyleyince Nurperi'nin rahatladığı gözlemlendi. En son Nazlı söz aldı.

“Arkadaşlar, hoş geldiniz. Ben bu hesaplardan anlamam ama şu inancım sağlamdır. Eğer akıllı ve adil davranırsak hesap doğru çıkar ve paydaş olan herkesi mutlu eder. Zaten bugün burada bu amaçla toplanmış bulunuyoruz. Bir yandan şirketlerimizi birleştirip daha büyük bir güç olarak piyasada yer almak, diğer yandan şu anda birimize musallat olmuş fakat yarın Ali Bey'e ve en son da bana musallat olabilecek tarikat belasını savuşturmak. Ben birleşme sürecinde rol almak istemiyorum. Onu sizler halledin. Ne sonuç çıkartırsanız şimdiden kabulümdür. Ortaya çıkacak dev kuruluştan uzun vadede o kadar büyük menfaat bekliyorum ki birleşme esnasında ufak bir hesap hatasından üç kuruş kaybetsem bile o büyük menfaatin yanında hiç kalacaktır. Ben şu andan itibaren tarikatın muhtemel saldırısını savmak için hazırlıklar yapacağım. Bu iş bölümüne itirazı olan var mı?”

Kimse cevap vermeyince Nazlı teşekkür etti.

Ali Mutlu, “Sizce tarikat ne zaman harekete geçer?” diye sordu.

“Eğer birleşme çalışmalarını katılım bankasına olan borcu ödeyene kadar gizli tutabilirsek iki yönetim kurulu üyesini gönderdiğimiz gün haberleri olur ve taarruza geçerler.”

Nurperi, “Ben bu tarikattan çok korkuyorum” dedi. “Zaten şirketten kurtulmak istememin temelinde bu korku yatıyordu. Üzerime gelirler mi?”

Ali Mutlu, “Ben de tarikat kapımı ne zaman çalacak diye beklemekten usandım” dedi. “Yani ben de Nurperi Hanım gibi korktuğumu itiraf etmeliyim. Kitap ilk benim elimden geçtiği için şifrenin bende olabileceğini düşünüp her an karşıma çıkabilirler. Koca tarikatla nasıl baş ederim? Adamların her yerde müritleri var.”

“Merak etmeyin, bende birtakım kozlar mevcut. Harekete geçtikleri anda karşılarında sizi değil, beni bulurlar. O saatten itibaren eldeki kozlar konuşur. Sonunda yine de gemi azıya alırlarsa karşılarında devleti bulurlar. Zaten iş bölümünü de bu nedenle yaptık. Siz hesap kitaptan anlıyorsunuz, ben hâlâ polisim. Lütfen bana kimse hesap kitap için gelmesin. O konular için Galip Bey ve Okan Bey yeter derecede yetkilendirilmişlerdir.”

Ali, “Elinizde ne koz var?” diye sordu.

“Önce tarikatın elindeki koza bakalım. Şeyhin iki kozu var. Bir, Nurperi Hanım’ın şirketini boçlandırmış olması. İki, elyazması kitap. Başka bir şey var mı şeyhin elinde?”

Kimseden ses çıkmayınca Nazlı devam etti. “Borcu hemen ödeyip birinci kozu elinden düşüreceğiz. Hemen sonrasında da şeyh kitabı kendi eliyle getirip bana teslim edecek. Kitap elimize geçince şifreyi de bulursak kitaptan elde edeceğimiz bilgilerle neler üretip de şirketimizi bir üst lige çıkartabiliriz, onu düşünmemiz lazım.”

Ali Mutlu, “Birçok yeni ürün geliştirip rakibimizi solayabiliriz” dedi. “Mesela, çoğu şeyin nerede bulunacağı yazılı ama hangi derde deva olacağı ancak şifre olursa anlaşılabilir. Tabii istisnaları da var. Bir çamurdan bahsediliyor kitapta. O çamurun cildi yetmiş iki saat boyunca

gergin tutacak en önemli doğal madde olduğu yazılı ama çamuru nereden bulacağımızı şifreye bağlamış. Şimdi o çamurdan imal edeceğimiz preperatı piyasaya sürdüğümüzü bir düşünün... kuyruk olurlar vallahi."

Ali Mutlu sözünü bitirdiğinde Nazlı biraz bekledi, başka kimse söz almayınca kaldığı yerden devam etti.

"Anlaşılan hepimiz aynı ideal peşinde, geleceğe umutla bakıyoruz. Başka bir şey yapmasak dahi şirketlerimizi birleştirerek pazarın ikinci en büyük oyuncusu oluyoruz. Okan Bey'e göre kitabın vereceği ilave kudretle bir ya da en geç iki yıl içinde pazarın lider kuruluşu olabiliriz. Doktor Galip de ona katıldığına göre biz niye onların bu öngörüsüne katılmayalım? Çünkü o gün geldiğinde şirket umduğumuzun çok ötesinde para kazandıracak. Var mısınız?"

Nurperi ve Ali bir ağızdan, "Varız!" deyince Nazlı devam etti. "Haydi o zaman, hesap meselesini profesyonellere bırakalım, biz üç ortak benim odaya geçip birer kahve içelim. Kutlamayı iki üyeyi defettiğimiz gün yaparız."

Kahveler içilip konuklar izin isteyince Nazlı onları asansöre kadar geçirmeye giderken Ali Mutlu'yu oyalayarak biraz geriye düşmesini sağladı.

"Ali Bey, ben sözümde duracağım, sizin ve güvenlik müdürünüzün bana ifşa ettiklerinizi raporlamayacağım. Ama sizin de üzerinize düşeni yapmanız gerek."

"Nasıl yani?"

"Dövülen genç var ya... Çağrı. Yeni bir eve taşınmış, ev eşyası ihtiyaçları var. Ona bu zor günlerinde yardımcı olursanız belki o da altında kalmaz, savcılıktaki dilekçesini geri çekebilir. Öyle durumlarda savcı anne davası açmaz. Bu mesele de böylece tatlıya bağlanmış, benim de aklanmış bir ortağım olur. Çağrı'nın adresini birazdan size gönderirim."

"Mesaj alınmıştır Nazlı Hanım."

Ali Mutlu kapısı açık vaziyette asansörü bekleten Nurperi'ye yetiştirdi. Asansörün kapılarının kapanmasıyla Nazlı'nın "Oh!" çekmesi bir oldu.

Nurperi ve Ali holdingden ayrıldıktan sonra Nazlı'nın telefonu çaldı. Arayan Süslü Davut'tu.

"Komiserim müjdem i isterim. Abin bana kök söktürdü ama sonunda buldum onu."

"Sahi buldun mu? Sağ ve sıhhatte mi?"

"Valla elimdeki fotoğrafta domuz gibi sağlıklı görünüyor. Atla gel de konuşalım."

"Koordinatları şu anda sende varsa söyle de ona göre tedarikli geleyim."

"Var, var! Tedarikli gel."

Nazlı, Sibel'i çağırıp muhasebeden acil altı bin doların karşılığı Türk lirası alıp gelmesini söyledi. Sibel parayı bir zarfın içinde getirip Nazlı'ya verdi. Genç kadın aldığı parayla ilgili evrakı imzaladı ve odadan çıkarken Sibel'e beyaz otomobili hazırlamasını söyledi.

Devletin beyaz Renault otomobili holdingin makam aracının yanı başında duruyordu. Şoför onu da parlatmıştı. Ama S400 siyah Mercedes mücevher gibi ışıltılı parlıyordu. Bir an için tereddüt etti, sonra içinden, *Şeytana uyma, Polis Evi'ne Mercedes'le yanaşırsan neler olabileceğini biliyorsun*, dedi ve Renault'ya binip Baltalimanı'na doğru yola çıktı.

Polis evine ulaştığında saat dokuza geliyordu. Süslü Davut'u yalnız başına bir masaya oturmuş kendisini beklerken buldu. Tam karşısındaki sandalyeyi biraz kaydırıp oturdu ve doğrudan, "Anlat!" dedi.

"Anlatacak bir şey yok. Hepsi bu kâğıtta yazılı."

İkiye katlanmış bir kâğıdı masanın üzerinden Nazlı'ya doğru kaydırıldı.

Nazlı kâğıdı okurken irkildi.

“Emniyet Genel Müdürlüğü mü?”

“Evet.”

“Abim de polis mi olmuş yani?”

“Evrak öyle söylüyor.”

“Ama bir yanlışlık olmalı, bu başka birinin evrakı.”

“Nereden çıkarttın onu?”

“Baksana bu fotoğraftaki adam benim abim değil. Burada yazılı olan da abimin adı değil.”

“Evet, artık değil.”

“Ne demek artık değil?”

“Bu soruları normal vatandaş sorsa hadi neyse ama komiserim hâlâ anlayamadın mı olan biteni?”

“Bir şey anladıysam Arap olayım.”

“Abiniz yeni bir eşkâl ve yeni bir kimlik edinmiş.”

“Gözleri biraz benziyor ama burnu, kulakları ve dudakları hiç benzemiyor. Hem benim abim kumral değildi ki. Ben bu yüzü sokakta görsem tanımam.”

“Amaç da o zaten. Demek ki estetik ameliyatı yapan cerrah iyi iş çıkartmış. Kız kardeşi bile tanımıyorsa kimse tanıyamaz. Abinin başına ne geldiğini bilemem ama benim birkaç devre arkadaşımın da başına benzer durum geldi. Çiller’in başbakan olduğu sırada Güney Doğu’da çalışmış birkaç arkadaş, PKK’nın hedefi olmaktan çıkartmak için yeni kimlik verildi. Abin de onlardan biri olmalı.”

“Peki, evli mi? Çoluğu çocuğu falan var mı?”

“Sakin kafayla o verdiğim kâğıdı iyice oku, hepsi orada yazılı. Adam hiç evlenmemiş, bekâr yahu.”

“Adı da tuhaf, Bekir Kızıltay. Nereden bulmuş bu ismi? Hay Allah!”

“Artık gerisi sana ait komiserim. Benden abini bulmamı istedin, ben de buldum.”

Nazlı zarfı uzattı. Davut hemen alıp cebine koydu.

“Hani kahveyi de sen ısmarlayacaktın?”

“Doğru söylersin komiserim. Paranın kokusunu alınca kahveyi unutuverdim.”

“Şaka, şaka!” dedi Nazlı ayağa kalkarak. “Kahve borcun olsun. Acele işim var. Bir dahaki sefere kahveler senden.”

Otomobiline binmeden eli kapının kolunda Boğaz manzarasına bakarken temiz havayı ciğerlerine çekti ve *Abi!* dedi içinden, *Bekle beni, geliyorum!*

Etiler'e geldiğinde geç olmuştu ama İsmail Hoca hep geç yatarı. Diyarbakır Yetiştirme Yurdu'nda ona Dede Efendi dedikleri günleri hatırladı. Sonra aklı daha eskilere, Adıyaman'daki çocukluk günlerine kaydı. Abisi geldi aklına. İçi bir tuhaf oldu. Bir yandan yaşadığına sevinmiş, diğer yandan da yaşadığını öğrendiği andan itibaren içindeki intikam arzuları önlenemez biçimde kabarmıştı. Yaşadığına, onu özlediği için mi, yoksa intikamını alabileceği için mi sevindiğini bilemedi. *Boş ver!* dedi içinden. Kâğıdı tekrar açıp okudu. *Üçüncü sınıf emniyet müdürü Bekir Kızıltay sıkı dur geliyorım. Vız gelir bana senin emniyet müdür-lüğün! Seni bulamayacağımı sanmıştın değil mi? Buldum işte. Bana neye patlarsa patlasın yaşanmamış çocukluğumun intikamını senden alacağım.*

Caminin bitişiğindeki kapıyı çaldığında kapı biraz geç açıldı. Nazlı içeriye girdiğinde İsmail Hoca'nın on iki kişilik, bıyığı yeni terlemiş gençlerden oluşan gruba ders vermekte olduğunu gördü. Gençler dörderli saflar hâlinde oturmuştu.

İsmail Hoca onu kenardaki bir sandalyeye buyur etti, "Şimdi bitecek, az kaldı. Sen de otur dinle, bilgilerini tazellersin" dedi.

Sonra gençlere seslendi, "Benim ilk öğrencilerimden Naz. O zamanlar yaşı sizden daha küçüktü" diyerek derse devam etti.

"Ayette, *İhdina's-sirate'l-mustakim*, yani 'Bizi doğru yolunasevk et' der. Bu bir yakarıştır. Allah ile iletişim kurma yakarışı. Allah ile iletişim kurabilmek için önce iman, sonra

da kalbi temiz tutmak gerekir. Yani önce Allah'a inanacağız ama bu yetmez. Ayrıca gönlümüzün elverdiği güçle onunla iletişime girmeye çalışacağız. Ama bunu yaparken kalbimiz de saf ve temiz olacak. İşte o zaman belki yakarışlarımız yerine ulaşabilir. İmanımızın tam olduğunu varsayarsak ibadet ederken kalbimiz temiz olmazsa, Allah ile iletişim kurmak için dikkatimizi yalnızca ona vermediysek, daha da ötesi, aklımızdan türlü fesatlıklar geçiyorsa, o ibadet sayılmaz. Şeklen bir vecibe yerine getiriliyormuş gibi olur, o kadar. Bunun Allah katında hiçbir sevabı olmaz.

İslam'ın yalnızca ibadet görevlerini kuru kuruya yaparak Müslüman olunmaz. İbadet İslam'ın amacı değil, aracıdır. İslam salih amel üzerine kurulmuş bir dindir. Kalbin temiz olacak, iyi insan ve iyi vatandaş olacaksın. Kendine yapılmasını istemediğin kötülükleri başkalarına yapmayacaksın. Sen iyilikleri yap, iyi insan ol da çeşitli nedenlerle ibadet görevini yerine getiremeyebilirsin, Allah bağışlayıcıdır, yine iyi Müslüman sayılırsın. İslam'ın tek şartı bana göre kelime-i şهادet getirdikten sonra salih amel sahibi olmaktır. Bu kadar basit yani. Tek bir şart. Başka bir şart yok. Ama siz bana, 'İslam'ın beş şartının neler olduğunu sorarsanız şöyle yorumlarım. Adalet, emanete sadakat, ehliyet, maslahat ve meşveret."

"Hocam adalet ve emanete sadakati anladım da diğerlerini pek anlayamadım."

"Ehliyet, yani işi ehline vereceksin. Ehil olmayan bir kişiyi akrabandır, öğrencindir falan diye kayırmayacaksın. Maslahat, yani bir şahsın ya da grubun değil, toplumun tamamının yararını gözeterek karar alacaksın. Meşveret de özgür düşünce ortamında fikir alışverişi yapmaktır. İşte bu benim yorumum" diye açıkladıktan sonra İsmail Hoca dersi bitirdi. Öğrenciler toplanıp kapıya doğru ilerledi.

Hoca onları yolculadıktan sonra Nazlı'nın yanına gelip oturdu.

“Ee Naz kızım, görüşmeyeli nasılsın?

“İyiyim hocam, geç oldu, size bir şey sorup gideceğim.”

“Ne soracaktıydın bakalım?”

“Talat’ın İstanbul’da bir karısı varmış. Bana onun adresi lazım.”

“Ne yapacaksın kadının adresini? Yine intikam falansa beni karıştırma işin içine. Konfüçyüs’ün bir sözü var: İntikam almayı düşünüyorsan zayıf, affedip yoluna gidiyorsan güçlü, yok sayıyorsan zeki insansın. Bakalım sen hangi çeşit insansın?”

“Benim intikamla işim olmaz artık. Sizinle görüştüğümde sonra o işlere pek kulak asmaz oldum. İntikam duygusu artık çok uzaklarda kaldı. Benim başım bu tarikatla dertte. Şeyhi yola getirebilmem için bazı bilgilere ihtiyacım var. Bu adam tehlikeli ve ben onu topluma zarar vermesini engellemek istiyorum. Onu durdurmak bizim görevimiz. Durduramazsak yapacağı zorbalıklarla kim bilir daha kaç garibi perişan edecek. Yardımına ihtiyacım var.”

İsmail Hoca biraz ilerideki masanın üzerinde duran telefonunu alıp tuşladı ve kısa bir süre bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Alo Arif, sen misin? Yahu şu senin kayınçonun şeyhi Talat’ın İstanbul’da bir yavuklusu vardı, hani kayınçon onun evine badana boya yapmaya gitmişti, adı neydi hatunun? Sevda mı dedin? Soyadı yok mu? Kırca mı? Adresi falan var mı bu hatunun sende? Yok ha? Bir de oğlu mu var şeyhin bu kadından? Bak şeyhin ondan çocuk yaptığını bilmiyordum. Yedi yaşında ha! Oo, bayağı da büyümüş. Sağ ol Arif çok yardımcı oldun. Cuma’ya bekliyorum.”

Nazlı’ya dönerek, “Yazmayacak mısınız?” diye sordu.

“Adres olsaydı aklımda tutamaz yazardım ama bunları aklımda tutabilirim. Sevda Kırca. Demek yedi yaşında da bir çocuğu varmış. Adresi de olsaydı iyi olurdu ama bu kadarına da şükür. Sağ ol hocam.”

Kalktı, İsmail Hoca'nın elini öpmeye çalıştı ama hoca yine atik davranıp tokalaştı.

Çıktığında hem eve doğru yürüyor hem de düşünüyor-
du. Dede Efendi ona devamlı intikamın kötü bir duygu olduğunu ve vazgeçmesini telkin edip duruyordu. Acaba bunca acıyı küçükken o yaşamış olsaydı yine aynı telkinleri verebilir miydi? Acılarla, anlık sevinçlerle bir hayat yaşanıyor ve insan yüzündeki her kırışıklıkta geçmişin anılarını ve acılarını saklıyordu. Kimi zaman bir şarkı, kimi zaman bir resim insanı alıp çocukluğuna götürüyordu. Nazlı çocukluğuna gittiğinde niye hep kâbus görüyordu? Birinin bunun cevabını vermesi gerekiyordu ama kimse orali olmuyordu. *Onun için kendim hesaplaşmalıyım geçmişimle ve o defteri bir daha açılmamak üzere kapatmalıyım. Geçmişin berbat izlerini silmeden geleceğe nasıl ümitle bakabilirim? Geçmişin insafına bırakırsam hayatı, kendime haksızlık etmiş olmaz mıyım?* dedi içinden.

Hem sonsuz bağışlayıcılığı, iyiliği ve merhameti sorgulanmayacak kadar büyük olan Allah bile yeri geldiğinde şiddeti ve yıkıcılığı kullanmıyor muydu? Lut kavmi, üzerine anlayışlı davranıp da buket buket çiçekler atılarak mı yok edilmişti? Bekleyip öteki dünyada önüne geldiklerinde cezalarını veremez miydi? Demek ki bazı cezaların öteki dünyaya bırakılmaması gerekiyordu. Onun, intikamının da, cezasının da öteki dünyaya bırakılmayıp bu dünyada verilmesi gerekenlerden olduğuna hükmetti.

Nazlı eve vardığında saat dokuz buçuk olmuştu. Sibel ve Meryem yemeklerini yemişler, odalarına çekilmişlerdi. Onun geldiğini işitince salona gelip yemekte Nazlı'ya eşlik ettiler. Bir Sibel konuştu, bir Meryem. Sonra Sibel tekrar söz alıp bir fıkra anlattı. Kahkahayla güldüler.

Kahkahaların azaldığı anda Nazlı fırsatı yakalayınca, "Kızlar, aranızda Sevda Kırca diye birini tanıyan var mı?" diye sordu.

Sibel hiç beklemeden yanıtladı.

"Ay tanımam mı ayol? Yatmadığı adam kalmadı, meşhur kaleci Şükrü, ondan sonra benzin istasyonu sahibinin oğlu... Eski mankindir. Gitti bi şeyh mi, şıh mı nedir, onun kapatması oldu. Ondan bir de çocuk yaptı... oh gelsin paralar... rahata kondu. Kaç yıldır yok piyasalarda. Ne oldu? Yine ne haltlar karıştırmış orospu?"

"Nerede oturduğunu bulabilir misin Sibel. Çok önemli."

"Ay benim pezo bilmezse kim bilecek ayol? Kaç defa evine uğradı... Saat kaç oldu?"

"Ona çeyrek var" dedi Meryem.

"Eh iyi, bizimki daha ikinci viskisini içiyordur. Maç var mı bugün? Derbi falan? Maç seyrediyorsa bölünmesini istemez de."

"Yok" dedi Meryem.

Sibel büfenin üstündeki telefonu alıp mutfağa gitti. Artık orada neler konuştuysa telefon kulağında koşar adım geldi ve acele bir kalem bulmalarını istedi. Meryem portmanto-daki çantasından bir kalem kapıp salona geldi ve masanın üstündeki kâğıt peçeteye yazma pozisyonunu aldı.

“Zekeriyaköy’de postanenin hemen yanından girilecek. Sağdan yedinci ya da sekizinci villa. Numarası 1138.” Sibel teşekkür ederek telefonu kapattı.

“Temiz iş çıkarttın Sibel” dedi Nazlı, uzanıp kâğıt peçeteyi Meryem’den aldı.

“İstanbul’da üst seviye yollulardan kimi sorsan bir yerlerden bulup çıkartırız valla.”

Nazlı, “Sevda da eski yollulardan ha?” diye sordu.

“Eski hızlı motorlardandır. Mankenlikten erken emekli olup eskortluğa başlayanlara, ‘Seri motor’ derler. Bakma şimdi şeyhe kapatma oldu da tablo sergileri, eski eser mezarları falan, ha babam dolaşıyor ortamlarda... Haspam eskiyi unuttu, başımıza sosyete oldu çıktı.”

Bu sefer telefon etme sırası Nazlı’ya gelmişti. Telefonu eline alıp kendi odasına doğru giderken Meryem, “Nereye?” dedi.

“Adresi boşuna almadık herhalde. Madem motor eski, emniyet kuvvetlerimize bir periyodik bakım yaptırtmasının zamanı gelmiştir” dedi. Gülüştüler.

Odasına girer girmez Nazlı, Erhan’ın numarasını tuşladı.

“Erhan, müsait misin? Ha, iyi. Şeyhin İstanbul’daki adresini birazdan sana mesajlıyorum. Villada şeyhin karısı Sevda Kırca oturuyor, yedi yaşında bir oğlan çocuğu var. Sabah ilk iş yanına bir polis daha alıp evin karşısında nöbete başlıyorsun. Yok, şimdilik yalnız mesai saatlerinde. Kadının kuaförünü, alışveriş yaptığı marketi, çocuğun servisinin kaçta gelip aldığını ve bıraktığını, hangi okulda okuduğunu, evde kaç personel çalıştığını kaydediyorsunuz. Akşama raporlarsın.” Sonra kâğıt peçeteyi çıkartıp adresi telefonuna kaydedip Erhan’a gönderdi.

Nazlı salona döndüğünde Sibel ve Meryem dizi filme kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki Nazlı’ya dönüp bakmadılar bile. Nazlı da kanepeye ayaklarını altına toplayarak oturdu. Gözü televizyonda, aklı ertesi gün yaşana-

caklardaydı. Derken gözleri ağırlaştı, rehavet çöktü ve içi geçti. Bir süre sonra Sibel'in dürtmesiyle uyandı.

"Hadi kalk, burada üşürsün. Git yatağına yat."

Televizyona göz attı... kapanmıştı. "Demek ki dizi bitmiş" dedi kendi kendine ve odasına doğru yalpalayarak yürüdü.

Nazlı sabah erkenden soluğu Başkomiser Remzi'nin ofisinde aldı.

"Başkomiserim, işler yolunda. Elimizde zanlının parmak izi, kan grubu, botunun izinin kalıbı ve bir de Beykoz Devlet Hastanesi'ne ait bir zarf var. Bir tek zanlı yok. Tarikat onu ortalıkta dolaştıracak kadar aptal değil. Kim bilir nereye saklamışlardır katili? Yani deliller elimizde ama bana göre zanlı, tarikatın koruması altında. Bu durumda da aklıma şeyhi sıkıştırmaktan başka bir yol gelmiyor. Şeyhin değer verdiği bir şey bizde olsa o zaman belki zanlıyı kendiliğinden teslim eder. Yani takas yapabiliriz."

"Şeyhi nasıl sıkıştıracağız?"

"Şantajla. İki kozmetik firmasının sahipleriyle anlaştık. Bu iki şirketi bizim Varuna kozmetik bünyesine alıyoruz. Tabii şeyh bu işe bozulacak. Planım şu: Şeyhin İstanbul'daki dört adamı elimde sayılır. Onları alıp içeriye tıkabilirim ama bu şeyhi hemen harekete geçirir. Onun için adamları sonraya bıraktım."

"Adamları sonraya bırakırsan elinde ne olacak ki zanlıyla takas yapabilesin?"

"Haklısınız, şimdi sıkı durun. Şeyhin İstanbul'da bir karısı ve çocuğu var. Takibe alıp oturdukları evin girdisini çıktısını iyice öğrendikten sonra onları korumamız altına almak istiyorum."

"İyi de kime karşı koruyacağız? Yani ortada bir tehdit, bir ihbar falan olması lazım ki korumaya alma ihtiyacı doğsun. Öyle gerekçesiz koruma altına alnamaz ki bir aile."

"Zekeriya'köy'de oturuyorlar, bir yolunu bulup birine

oradaki savcılığa başvuru yaptırırım, konu karakola havale edilir. Ben de karakolla anlaşırım ve onların yapacağı işi biz yaparız. Komiser bana kahve bile ısmarlar valla."

"Bunları duymamış olayım."

"Başarabilirsem zanlıyı Batman'da teslim alabilir miyiz?"

"Tabii, iş o kıvama gelse keşke. Bana söylemen yeterli."

"Siz zanlıyı teslim alıp getirtirsiniz. Baki Çelikleş da kitabı teslim alacak."

"Ben kitaba karışmam. O KARE'nin işi. Amcan Baki Çelikleş halletsin o işi. Ben cinayet dosyasının bir milim dışına çıkmam. Valla Kara Şimşek, bu dosyada benim için KARE teşkilatının menfaati ikinci planda kalır. Zanlıyı aldık mı benim işim biter. Bu bir cinayet dosyası ve biz katilin peşindeyiz. Katili bulduk mu iş tamamdır."

Biraz durakladıktan sonra devam etti.

"Dahası var. Şantaj mantaj istemem, onaylamam. Devletin bir ciddiyeti var. Ne demek elin karısını çocuğunu başlarına bir şey gelmesin diye koruma altına almak? Biz devlet miyiz, çete miyiz? Önce buna karar ver."

"Ama biraz önce müspet davrandınız, şimdi ne oldu da bir anda değiştiniz?"

"Hem şantajdan bahsediyorsun, hem öpücük yok."

Nazlı üç adımda yaklaşıp Remzi'nin iki yanağına birer öpücük kondurdu ve tekrar eski yerine döndü.

"Başkomiserim, şantaj kelimesi ağzımdan yanlış çıktı. Yani kadınla çocuğu evde başlarına bir şey gelmesin diye koruma altına alacağız. Bu korumayı zaten şeyh gereksiz bulacak, zanlıyı ve kitabı verecek... işte bu kadar. Kimse-nin canı yanmadan meseleyi halledeceğiz."

"Hah şöyle! Bak o zaman başka. Böyle anlatmıyorsun ki meseleyi. Haydi git şimdi, adamın karısını ve kızını koru. Koruma altına almak başka, şantaj yapmak daha bir başka. Fazladan adama ihtiyacın olursa, söyle göndereyim. Haydi şimdi selamete!"

Nazlı odadan çıkınca Remzi iki elini arkasında kavuşturup odada volta atmaya başladı. Arada bir eliyle yanğını sıvazlayıp kokluyordu. *Ne güzel bir koku ya Rabbim!* diye düşündü. Bu gök mavisi gözlü kıza tutkundu ama ne fayda? İki-üç ayda bir-iki öpücükle bu iş olmazdı. Kız, 'Ben sizi bir Dayı gibi seviyorum. Hislerimde değişiklik olursa haber veririm' dememiş miydi? Peki, kızı Abilikten Dayılığa kim terfi ettirmişti? Aptallar kralı Başkomiser Remzi. Sözüm ona Nazlı Dayı olunca tek taraflı ilişki, çift taraflı hâle dönüşecekti. Nah oldu! Üstüne üstlük bir de holding belası çıkmıştı başına. Hangi holding sahibi bir başkomiser bozuntusuna gönül verirdi ki?

Neyse... dedi içinden. *Gün ola harman ola!* Gerçi Zehra'yı da öyle sevmişti, Ayşe'yi de. Hayatı platonik tek taraflı aşklarla doluydu. Sevmişti de ne olmuştu? Bir türlü açılammıştı onlara da. Sonunda kızların kuruyuncaya kadar bekleyecek hâlleri yok ya, birilerini bulup ikisi de çoluk çocuğa karışmışlardı. Acaba aynı ahmaklığı tekrarlamak yerine Nazlı'ya açılma mıydı? Ama bu cesaret isterdi. Ya teklifi kabul edilmezse, ya Nazlı onu aşağılarsa?

Hayatında iyi ki Max vardı. Max'ı çok seviyor, Max da onu sevdiğini her an belli ediyordu. *Keşke her ilişki Max'le olan ilişkim gibi olsa,* diye düşündü. Birden labrador Max'i ne kadar özlediğini fark etti. O akşam Max'i iki kilometre daha fazla yürüteceğine söz verdi.

Holdinge doğru yol alırken Zincirlikuyu'da trafik tıkan-
dı. Etraftaki polis bolluğundan, büyük başlardan birinin
gececeğini anladı; yine Barbaros Bulvarı'ndan gelen trafiği
durdurup köprüden gelen yolun devamını boşaltmışlardı.
Aklına üç-beş sunturlu küfür geldi ama devlet büyüklerine
küfretmek uygun olmazdı. Vazgeçti, onun yerine telefonu-
nu tuşladı.

"Alo, Erhan yolda mısınız?"

"Yeni geldik. Burada asayiş berkemal. Çocuk etraf-
ta yok. Herhalde okulda olmalı. Bir adam gelip bahçeyi
sulayıp gitti. Bakıcı bir kadın var. Onu da bir ara kapının
önünü temizlerken gördük. Pencereden görüldüğü kada-
rıyla içeride bir kadın daha var. Ev sahibi olmalı ama hâlâ
yüzünü görebilmiş değiliz. Villada şu anda sakin gündelik
hayat sürüyor. Yandaki villanın penceresine bir ilan asmış-
lar. Mobilyalı olarak kiralıkmış. Emlakçının telefonu da
var. Harun'u muhtarlığa gönderdim biraz bilgi toplaması
için. Birazdan gelir. Vaziyetimiz bu."

"Tamam, gözetlemeye devam edin. Telsiz kullanmayın.
Biraz uzakta durun. Hemen emlakçıyı ara ve aylık kira-
yı sor. Harun gelince sen emlak komisyoncusuna git, yüz
yüze görüş. Dizi film çekeceğimizi, bir hafta, bilemedin on
günlük işimiz olduğunu ama bir aylık kirayı vereceğimizi
söyle, bakalım ne diyecek?" diyerek kapattı.

Nazlı holdinge vardığında Doktor Galip'i Sibel'in
yanında buldu.

"Ben de sizi soracaktım şimdi Sibel Hanım'a, tam üstü-
ne geldiniz."

“Hayrola, bir terslik mi var?”

“Yok yok, işler yolunda. Yarın o iki zibidiyi kovabiliriz. Nurperi Hanım, onlardan bir an evvel kurtulmak için Kandilli’deki yalısına ipotek koymamızı kabul etti. Bu ipotek karşılığında bankaya olan borcu kapatacağız, hisse devri sırasında ipoteği kaldıracağız.”

“Yani yarın adamları gönderebilecek miyiz?”

“Evet, yarın öğleden sonra size uygun bir saate yönetim kurulu toplantısı ayarlayın. Toplantı bitince ikisini de benim göndereceğim ekip alıp götürcek.”

“Anlaşılmıştır” dedi Galip. “Okan Bey’i nasıl buldunuz?”

“İşinin ehli gözüküyor. Tavırları biraz sert. Daha doğrusu en son söylenmesi gereken lafı önce söyleyince muhababında antipati yaratıyor ama alışacağız. Bu grubu, evet efem, sepet efemdicilerle büyütemeyiz. Bize böyle ne yaptığını bilen, kendine güvenen, ilkeleri olan adamlar lazım. Okan Bey’in işi tutuşunu beğendim. Kendine düşen sorumluluğu sonuna kadar üstlenebilen bir adam.

“Okan Bey deli doludur ama iyi insandır. İlkeli davranıldığı için ona piyasada şövalye derler.”

“Umarım aile hayatında da o denli sorumlu ve koruyucudur.”

“Eski eşini tanırım. İki yıl önce ayrıldılar. Bir oğulları var, o da bankacı oldu, evli. Okan Bey yalnız yaşıyor.”

“Neden ayrıldılar?”

“Okan Bey biraz işkoliktir. Herhalde eve gerektiği kadar zaman ayıramadı. Eh, mizacını da gördünüz, bence kadın yine de iyi dayanmış.”

Nazlı istediği bilgiyi almıştı. Başka soruları olmasına rağmen konuyu bu noktada kapatmayı daha uygun buldu.

“Neyse, işlerin sorumluluğunu üstlendiği sürece özel hayatında neler olduğundan bize ne? Biz işimize bakalım.”

Doktor Galip izin isteyip ayrıldı. Nazlı masasına oturduğunda cep telefonu çaldı. Arayan Erhan’dı.

“Komisyoncu müşterilerine evi gezdirme izni verildiği takdirde bir aylık kira için üç bin, depozito olarak bir üç bin daha, yani altı bin dolar istiyor. Mal sahibi Almanya’da yaşayan bir Türk’müş. Anladığım kadarıyla mal sahibinin haberi olmadan bu parayı cebe atacak.”

“Bize ne? İşimize bakalım. Sen iki bin beş yüzerden beş bine işi bağlamaya bak. Kuruş fazla verme. Bana emlakcının koordinatlarını bildir. Genel Müdürlük’ten İdare Müdürümüz gelecek, sizinle sözleşmeyi o imzalayacak dersin. Ben şimdi Sibel’e beş bin dolar verip yola çıkartıyorum. Sen gözlem noktasına geri dön. Sibel işi bağladıktan sonra seni arayacak. Çarşıda bir yerde buluşup anahtarı ondan alırsın” diyerek kapattı.

Sabit telefondan Sibel’i çağırıp durumu anlattıktan sonra, “Halledebilecek misin?” dedi.

“Aa, tabii ayol. Uydururum bir şeyler. Mesela Foks Ajans dedim mi anlı şanlı televizyon şirketinden geldiğimi sanır, A4 kâğıdına yaparız bir protokol, olur biter. On günde bitecek işte pullu mullu on bir sayfa kontrat yapılması zaten abes olur. Kâğıda imzaları attık mı iş tamamdır.”

“Sen öyle diyorsan öyledir Sibelciğim. Hallet de, nasıl halledersen hallet. Bundan sonra o akrabanı tekrar gördüğünde öğleden sonraları da idare müdürlüğü yaptığını söylersen yalan olmaz.”

Gülüştüler. Sibel para almak için muhasebenin yolunu tutarken, Nazlı masanın üzerindeki iki dosyayı önüne çekti. İkisini de didik didik etmesine rağmen kendisini takip eden iki adamın geçmişi ve çalıştığı yerlerle ilgili bilgilerde cinayet dosyasının seyrini değiştirecek herhangi bir şey bulamadı. Dosyaları aldığı yere bırakırken cep telefonu çaldı. Erhan’ı karşısında bulmayı umarken kulağına bir kadın sesi gelince irkildi. Arayan Döndü’ydü.

“Komiserim müjde!”

“Hayırdır Döndü, bir şeyler mi buldun?”

“Buldum, buldum. Siz gittiğinizden bu yana Sarıyer’in altını üstüne getirdim ama hep elim boş dönmüştüm. Bugün bir de Kavağa giden yolun üstündeki dükkânlara bakayım dedim. Şu anda bir marketteyim. Sahibi çok eskiden beri tanıdığım biri. Çok şanslı olduğumu söyleyip duruyor.”

“Meraktan çatlatma beni. Ne diyeceksen de hadi.”

“İki ay önce kamera kayıt sistemi bozulmuş. Tamirci söküp götürmüş. Japonya’dan parça bekliyorlarmış falan. Bak telefonu ona vereyim de anlatıversin sana gerisini.”

Telefonda önce bir öksürük sonra da bir erkek sesi işitildi. Nazlı, “Kayıt cihazı sizde mi, tamircide mi?” dedi.

“Komiserim kamera da cihaz da tamircide. Bende kartviziti var, telefonumla fotoğrafını çekip size göndereyim de tamirciyle temasa geçin.”

“Telefonum Döndü’nün telefonunda kayıtlı, onun telefonuyla çekip gönderin” diyerek kapattı. İçinden, *Bingo!* dedi. Montunu kaptığı gibi odadan fırladı. Koridorda koştururken elinde para makbuzuyla kendisine doğru gelen Sibel’i gördü. Dizinin üzerinde makbuzu imzalayıp geri verdi.

“Acele işim çıktı. Sen o işi halletmeden dönme. Anah-tarı Erhan’a vermeyi unutma!”

O anda telefonuna gelen mesajın biipleme sesini işitti. Asansörü beklerken açıp baktı. “Arslan Elektronik, Cezayir Bulvarı, Umut sokak No. 11, Kâğıthane.”

“Olmadı Tayfun, biraz daha geriye al, evet, kal öyle. Şimdi biraz yaklaş. Olmadı, çok yaklaştın, netlik bozuldu. Biraz küçült. Tamam, orada kal. Bundan bir fotoğraf alıp cep telefonuma gönder, işin bittiğinde flaş belleği Nevin’e ver de benim dosyaya koysun” dedi Nazlı. Sonra hızlı adımlarla kapısı kapanmakta olan asansöre yetişip kabine girdi. Odasına geldiğinde fotoğrafı Erhan’a gönderdikten az sonra cep telefonu çaldı.

“Komiserim bu ne?”

“Zanlı’nın eşkâli. Üç-dört günlük sakal, alnının sağ tarafında bir yara izi. Kısacası senin dediğin çıktı. Döndü, Sarıyer’in altını üstüne getirince bir marketin kamerasında görüntüyü yakaladık. Bil bakalım marketin adı ne?”

“Nereden bileyim komiserim? Sen de hep zanlılara kolay, bana gelince en zor soruları soruyorsun.”

“Sim Market.”

“Yani elimizdeki poşet, oranın poşeti.”

“Tam üstüne bastın. Görüntüleri izleyince sen de göreceksin. Ünsal deyyusu hakikaten o marketten mısır ununu almış. Mısır ununu alıp kasaya geliyor. Kasiyer unu poşete koyup Ünsal’a veriyor. Ünsal parayı ödeyip marketten çıkıyor. Bil bakalım kapıda kim var?”

“Adını bilmediğimiz pis sakallı herif.”

“İyi bildin.”

“Ünsal bir eliyle tuttuğu poşetin içine cebinden çıkarttığı bir şeyi koyuyor ve akabinde mısır unu paketini çıkarıp poşeti sakallıya veriyor. Sonra ikisi ayrı istikametlere doğru yürümeye başlıyorlar. Sakallı herif, Melike Hanım’ın

evinin bulunduğu istikamete, Ünsal da elinde mısır unu paketiyle kayınçosunun evinin o tarafa doğru yürüyor.”

“Yani Ünsal, Ahmet’i arayarak örgütlü bir cinayetin tetiğine basmakla kalmıyor, ayrıca harekâta faal rol de alıyor. Belki de poşete silah koydu.”

“Her şey olabilir. Silah da olabilir, başka bir şey de.”

“O çelimsiz Ünsal destek kıtası görevi yapıyor. Bulabilir miyiz ki Ünsal’ı? Ben olsam çoktan kaçırdım.”

“Canım, kaçarsa kaçsın. Gerektiğinde alır geliriz. Şu anda önceliğimiz o değil. Daha yarım saat öncesine kadar elimizde zanlıyla ilgili eşkâl yoktu, şimdi var. Bu fırsatı iyi değerlendirmemiz gerekiyor. Neyse, Sibel kira işini halletmiş mi?”

“Valla Sibel Hanım’ın halledemeyeceği bir iş olamaz.”

“Anahtarı sana verdi mi?”

“Verdi vermesine de verirken elime lokum mu koydu, anahtar mı, ben de anlayamadım. Evli olduğumu belirtmek zorunda kaldım.”

“Seni yakışıklı bulmuş demek ki. Desene az daha seni de raydan çıkartacaktı.”

Gülüştüler. Sonra Nazlı, “Bizimkiler sana bir vakıf üniversitesinin sinema bölümünden altı öğrenci buldu” dedi. “Bunlar birazdan ekipmanlarıyla gelip eve yerleşecek. Yanlarındaki iki polis arkadaş da nöbete başlayacak. Sen onları, yandaki villanın hangi kapı ve pencerelerden görüntü istiyorsan oralara konuşlandır ve merkeze gel. Burada işimiz olacak.”

Nazlı telefonu kapattıktan az sonra telefonu yine çaldı. Arayan Nazlı’nın KARE’deki amiri, yani Amca’sı Baki Çelikleş’ti.

“Nazlı Dayı, ne yaptın şu tarikat meselesini?”

“Üzerindeyim Amca. Yarın iki yönetim kurulu üyesini şutlayacağım, akabinde şeyhten bir hareket gelmesini bekleyeceğim. Nasıl olsa şu ya da bu biçimde tepki gösterecek.

Tahminim o ki Nurperi'yi arayıp tehdit edecek. Nurperi zaten haberli; şeyhi bana yönlendirecek. O andan itibaren de bizim anlı şanlı şeyh ökseye takılmış bir sığırcık kuşu olacak."

"Sığırcık kuşu da nereden çıktı şimdi?"

"Şeyhin dedeleri sığırcık kuşu işi yaparlarmış da."

"Sığırcık kuşuyla ne iş yapılmış ki? Yakalayıp satarlar mıymış?"

"Uzun hikâye Amca. Bunlar sülalece çekirge istilasını olan zamanlarda okunmuş üflenmiş su şişeleriyle sığırcık sürülerini bölgeye getirdikleri için deve yüküyle para kazanmışlar. Yalnızca para olsa iyi, itibar da kazanmışlar. Tarikatın kuruluşunda sığırcık kuşlarının müthiş hizmeti var. Yüz yüze görüşünce gerisini anlatırım."

"Biz de biraz önce Baba'yla bu konuyu konuştuk da..."

"Sığırcık kuşlarını mı?"

"Yok canım, tarikat ve şeyh meselesini. Şeyhi kontrol altına almakta zorlanıyorsan infaz kararı vermeye hazır olduğunu söylüyor Baba. Şeyhin dosyası masasındaydı."

"Baba, ne zamandan beri infaz kararı verirken bir Dayı'nın fikrini alıyor? Bu beklemediğim bir tavır. Şimdiye kadar o karar verirdi, biz de infaz ederdik."

"Haklısın ama daha diyeceğimi bitiremedim ki. Sana bir müjdem var. Şu andan itibaren Amca oldun, tebrik ederim. On dakika içinde bütün KARE teşkilatına duyurulacak. Teşkilatta kısa zaman aralıklarıyla terfi eden başka biri olmadı. Yarın seni Ankara'ya bekliyoruz. Baba, dikkat çekmemen için hızlı trenle gelmeni istiyor.

Program şöyle. Trenin yarın sabah Söğütluçeşme'den 07:02'de kalkıyor, 11:31'de Ankara Garı'ndasın. Terminlin önünden Baba'nın şoförü seni alıp Baba'nın ofisine götürecektir. Bir kahve süresi görüşükten sonra ikiniz saat 13:00'te Göksu Restoran'da bizim için ayrılmış özel salona geleceksiniz. Ben ve diğer Amcalar orada hazır olacak.

Baba, seni Amcalarla tanıştırdıktan sonra birlikte yemek yerken meselelerimizi görüşeceğiz. 19:10'da kalkan trenle İstanbul'a dönüyorsun. Program ve biletlerin birazdan cep telefonuna gelecek. Biletler Serap Köksal adına düzenlenmiş olacak. Şimdi anlamışsındır herhalde Baba'nın niye senin kanaatini almak istediğini. KARE'nin yüksek yönetim kademesine hoş geldin. Yarın öğlen görüşmek üzere Nazlı Amca."

Telefonu kapattıktan sonra Nazlı dirseklerini masanın üzerine dayayıp bir süre başını iki eliyle tutarak iç sesini dinledi. *Allahım, dedi. Demek ki isteyince oluyormuş.*

Teşkilat içinde Amca rütbesine getirilmesi, kısa sürede holdingi kontrolü altına alabilmesi ve iki şirketin satın alınmasıyla meydana gelecek büyüklükle ilgili olmalıydı. Başka bir anlam veremiyordu. Sevinmesi gerekirken sevinemiyordu. Bir yandan holdingin işleri ve satın alınma sürecindeki iki şirketin ilave işleri, diğer yandan cinayet dosyasında yüzüp yüzüp kuyruğa gelinmiş olması ve daha da önemlisi abisiyle hesaplaşma hazırlıkları...

Hepsi kafasının içinde problem üzerine problem yaratırken bir de üstüne bu seyahat çıkmıştı. Nazlı terfi alacak diye işler aksamamalıydı. Onun için ertesi gün yapılacak işleri iyice organize edip Ankara'ya öyle gitmeliydi. Abisiyle hesaplaşma konusuna gelince, Ankara'ya gidiyordu işte, abisi de Ankara'da aynı binada değil miydi? Bir yolunu bulup onun çalıştığı kata giderek uzaktan teşhis edebilirdi. Böyle düşününce rahatladı.

Kalktı pencereye doğru yürüdü. Bir süre dışarıya baktı. Sokakta günlük yaşam devam ediyor, simitçi arada bir camekânın içine doğru eğilip bir-iki simit alıp uzatıyor, aldığı parayı önlüğünün cebine atıyordu.

Oh be, ne rahat, dedi içinden. Al dosyayı, aç dosyayı, kapat dosyayı, ver başkomisere. Keşke böyle mekanik, riski

az bir işte çalışsaydım. Ama o zaman da güç bende olmazdı. Sıradan biri olurdum. Oysa güç sahibi olabilmek için riskli kararlar almak şart. Sıradanlık bana göre değil.

Nazlı rahatladı. Nevin'in yanı başındaki elektrikli cezveyle kendisine bir sade kahve yapmak için odadan çıktı. Amca'dan gelen telefonda sonra zafer duygusunu iliklerine kadar hissettiğine göre bir sade Türk kahvesini çoktan hak etmişti.

O akşam evde yemekten sonra üç kız kahvelerini içerken laflamaya başladılar. Sibel, emlak komisyoncusunun kendisine karşı son derece nazik tavırlarından bahsetti. Sonra topu topu üç paragraflık bir protokolü nasıl kuzu kuzu imzaladığını, kendine has nükteler ekleyerek anlatınca etraf kahkahaya boğuldu.

Nazlı, "Az daha bizim çam yarması Kanat Kaş da ağına takılıyormuş ama anlattığına göre senin şerrinden zor bela kurtulmuş. Anahtarı onun eline koyuşunu öyle anlatıyor ki... hiç sorma" dedi.

"Nasıl anlatıyor?"

"Eline anahtar mı bıraktın, yoksa lokum mu, anlayamadığını söylüyor."

Kısa bir süre gülüştüler.

Sibel, "Adamlar aç, tatminsiz" dedi. "Evde tatmin edilmiyorlar. Öyle olunca da bizim gibi tecrübelilerin elinde oyuncak oluyorlar. Askerden hemen sonra evlendiriyorlar. İki-üç çocuktan sonra kadının çocuklara bakmaktan seks yapacak ne morali ne de takati kalıyor. Menapozdan sonra yatak ayıranlar bile var. Adam da sağda solda kadın gördü mü, salyası akararak melül melül bakıyor. Gel de faydalanma."

Meryem, "Gazetede çalışırken de evli barklı adamlar oturup kalkarken biraz dekolten gözüксе ya da biraz eteğin kaysa insanı yiyecekmiş gibi bakarlardı" dedi. "Sinir olurdum. Ama senin dediğin gibi kadın yatağını ayırmışsa adam ne yapacak? Bizlere bakıp o kadayı zekle yetinecek; biraz daha cesaretli olanlar profesyonel kadınlara gidecek, daha da cesaretliler metres tutacak."

Nazlı, "Kadınların üzerine o kadar da gelmeyin" dedi. "Bu coğrafyada kadınların seksten zevk alması çok zor."

Sibel, Nazlı'nın sözünü kesti.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü erkekler ön sevişme nedir bilmiyor, bu yüzden de kadın için cinsel birleşme zevk değil, acı veriyor. Bana göre bu coğrafyada kadınların çoğu orgazm olma zevkini tadamadan öbür dünyayı boyluyor. Eğer üç-beş defa gece rüyasında orgazm olduysa ne ala. Bu konuyu sabaha dek konuşsak bir yere varamayız. Hadi gelin şimdi biraz da iş konuşalım."

"Bu saatte mi?" dedi Sibel. "Hayırdır?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Yarın acil bir iş çıktı Ankara'da olacağım. Onun için buradaki işleri halletmek size düşüyor. Sibel, önce senden başlayalım. O kiraladığın villa var ya, onun PTT tarafındaki villada kimin oturduğunu biliyorsun."

"Evet, seri motor Sevda."

"Sevda seni tanır mı?"

"Nereden tanısın ayol, hiç görüşmedik ki."

"Hah, iyi. Yarın ona çat kapı gidip tanışıyorsun. Sen yönetmene aktör/aktris temin eden asistanısın. Hani *cast* ajansında çalışma meselen vardı ya, bu arada o da gerçekleşmiş oluyor. Yönetmenin de Meryem. Sevda ve çocuğunu kapının önünde görünce dizideki ana-oğul rolüne çok uyabileceklerini düşündüğünden oradasın. Kadını piyazlarsın, mankene benzediğini ve bu rol için biçilmiş kaftan olduğunu falan söylersin. Ana ve çocuk için saat başına bin dolar. Toplam üç buçuk saat sürecek çekimler. Yani üç bin beş yüz dolar. Süre yetmeyip bir gün daha uzarsa üç saat de üçüncü gün çekim yaparız, eder altı bin beş yüz dolar. Günlük kıyafetlerle gelecekler. İlk gün, yani yarın akşam yarım saat, sonraki iki gün, üçer saat çekim yapılacak. Tek şart cep telefonunu eve bırakıp yan villaya öyle geçecek.

Nedeni de cep telefonu sinyallerinin çekim aletlerinin frekansını bozması. Bak bu telefon meselesi kurgumuzun en kritik noktası. Bu konuda ihmal istemiyorum. Tamam mı? Yapabilecek misin?"

"Tam benim kalemim iş. Oldu bil."

"Gelelim sana Meryem. Sen de gazetecilik tecrübeni kullanarak çekim süresi altı buçuk saat alacak bir senaryo yazacaksın. Yarın akşam sekize kadar bitirmen lazım. Öyle bir senaryo olacak ki anne ve oğul rol alsın ve inandırıcı olsun. Çocuğa bildiği bir şarkıyı söylettirirsin, bildiği şarkı yoksa andımızı okutturursun. Kadına senaryoda yer bulmakta zorlanırsan sok mutfağa, yemek pişirttir. Bu senaryoda önemli bir bölüm olacak ve bir-iki dakika sürecek. Anne ve çocuğu iki ayrı sandalyeye oturtup ikisini de bağlayıp ağızlarına bant yapıştırıp çekeceksiniz. Yani rehin alınmış gibi görüntü alınacak. Bunu ilk günkü on beş dakikalık bölümde çekmelisiniz, çünkü ertesi gün bana lazım. Başın sıkışır sa bizim oradaki altı kişilik ekipten de yardım alabilirsin. Onların çoğu sinema bölümü öğrencileri. Yapabilir misin?"

"Yapabilirim gibi düşünüyorum. Saatler nasıl?"

"İyi ki sordun. Her akşam saat sekizde başlayıp o seans bitene kadar çekeceksiniz. İlk gün akşam sekiz, sekiz buçuk arası, ikinci ve üçüncü günlerde akşam sekiz, on bir arası çekim yapılacak. En önemlisi ikinci gün. İkisini de ne yapıp edecek ve setten ayırmayacaksınız. Yani üç saat boyunca önemli bir şey bile unutmuş olsalar eve göndermeyeceksiniz. İkinizin de patronu Erhan. Erhan ne derse onu yapacaksınız. Gerisini yarın Erhan size daha iyi anlatır. Yarın sabah doğruca Zekeriyaköy'e gidip işe başlıyorsunuz. Bunları neden yaptığımızı da hiç sormuyorsunuz. İş bitince hepsini anlatırım. Ben yatıyorum. Yarın sabahın köründe Söğütlüçeşme'den hızlı trene binmem gerekiyor da. Haydi Allah rahatlık versin"

Sibel, "Madem sabahın köründe Zekeriyaköy'de ola-

cağız, biz de yatsak iyi olur. Yarın uzun bir gün olacağına benzer.”

“Doğru” dedi Meryem. “Haydi herkes yatağa.”

Nazlı, kızlara, “Yarın saat sekizde Erhan sizi kapının önünden alacak” dedi ve odasına yöneldi.

Hızlı tren tam zamanında Ankara Garı'na girdi. Terminal binasından çıktığında iki sivil polis, Nazlı'yı karşılayarak Emniyet Genel Müdürlüğü binasına götürdü. İkinci kattaki bir odanın kapısını gösterip Nazlı'yı kapının önünde bıraktıktan sonra geldikleri istikamete döndüler. Nazlı kapıyı yavaşça açtı. Bilgisayarda bir şeyler yazan, lacivert tayyör içine beyaz bluz giymiş kadın yaptığı işten başını kaldırıp Nazlı'yı görünce gülümsedi. Akabinde ayağa kalkarak yanına geldi ve elini sıktı.

"Siz Komiser Nazlı Soykan olmalısınız. Hoş geldiniz. Müdürüm sizi bekliyordu, tam zamanında geldiniz" dedi. Odanın öte tarafındaki kapıyı tıklatıp, "Girin" sözünü işittince açtı ve "Nazlı Hanım geldi efendim, içeriye alayım mı?" diye sordu. Olumlu cevap almış olmalı ki biraz yana çekilerek Nazlı'yı, içeri buyur etti.

Nazlı odaya adımını attığı anda gördüğü manzarayla şok oldu. Dizlerinin titrediğini, ağzının feci biçimde kuruduğunu hissetti. Elleri buz kesmişti. Karşısında duran adam Süslü Davut'un ona verdiği belgenin üzerinde bulunan fotoğraftaki adamdı. Gözlerine inanamıyordu, evet, karşılarındaki adam yeni eşkâliyle abisiydi. O gözler, o bakışlar aynıydı. Diğer her şey değişmişti. Uzatılan eli sıktı. Evet, sağ bileğindeki et beni de hâlâ orada duruyordu.

"Nazlı Amca, elleriniz buz gibi. Buyurun, oturun."

"Trende biraz üşüdüm, ondandır. Ama burası sıcak, birazdan ısınır."

Bu arada Nazlı, abisine bakarken masadaki isimlik dikkatini çekti. *Bekir Kızıltan Şube Müdürü* yazıyordu. Oydu.

Ta kendisiydi. Baba, abisiydi. İşte o zaman anlamaya başladı. Abilikten Dayılığa ve oradan da hemen Amcalığa nasıl kısa sürelerde terfi ettiğini. Terfi etmemiş, ettirilmişti. Bunca zaman kendi başarısı saydığı her şey meğer abisinin onu kayırmış olmasının sonucuydu. Sonra aklına Bekir ile Ünal Zakiroğlu geldi. O zaman muhtemelen iki infaz da Nazlı'nın önünü açmak için tezgâhlanmıştı. Abisi, kardeşi Nazlı'yla konuştuğunun farkında olmalıydı. Nazlı eskiden nasılsa şimdi de aynıydı. Plastik ameliyat falan yaptırmamıştı. *Hay aptal*, dedi kendi kendine, *adım var, soyadım var. Onlar yetmez mi?* Abisi domuz gibi biliyordu kiminle konuştuğunu ama bilmeze yatıyordu. O zaman Nazlı da tanımaza yatacaktı. O bunları düşünürken abisi sordu.

“Yolculuk nasıl geçti?”

Nazlı'nın verdiği cevap sonrasında konu konuyu açtı ve sohbet İstanbul Cinayet Büro'dan başlayıp İstanbul Boğazı'na kadar geldi. Nazlı tam Boğaz'daki balık restoranlarını anlatırken, “Siz...” deyince abisi sözünü kesti.

“İstersen sizli bizli konuşmayı bırakalım artık. Biz bir aileyiz. Sen Amcasın, ben de Baba. Teşkilatımız için çok kıymetli işler yaptın, minnettarım. Yeni rütbeni tebrik ederim.”

Abisi konuşurken Nazlı bir yandan girdiği şoku atlatmaya çalışıyor, diğer yandan da bu sürpriz gelişme sonrasında konuşmaları nereye doğru çekmesinin kendi menfaatine uygun olacağını hesap ediyordu. O sırada gelen kahveler imdadına yetişti. Sekreter odadan çıkınca çantasından hapını çıkardı ve kahvenin yanındaki sudan bir yudum alarak yuttu. Hap hemen etkisini gösterdi. Biraz rahatlayınca tam konuşmaya başlayacakken abisi sözlerine devam etti.

“Teşkilatımızın böyle hırslı, akıllı ve çalışkan yöneticilere ihtiyacı var. Tabii ki holdingden gelen paraya da. Biliyorsun her KARE üyesine net maaşının yarısı kadar takviye yapıyoruz. Bu hem onların geçimini artırıyor hem

de teşkilata aidiyet duygusunu perçinliyor. Senin yaptığın iş teşkilatımız için hayati değere haiz. Sen teşkilatımızın çiçeğisin" dedi ve kalkıp Nazlı'nın yanına gelerek elini tuttu. "Ellerin de ısınmış. Tanıdığım en güzel polissin. Ama ne yazık ki bu güzellik İstanbul'da. İstanbul'dakileri kıskanmıyorum dersem yalandır. Sana kanım ısındı. Gel seni Ankara'ya aldırayım."

Nazlı, abisinin bu ani davranış değişikliğine hiçbir anlam veremedi. Komplimanın ne yeri ne de sırasıydı. Herhalde kanı ısınmakla kalmamış, kaynamıştı. Ayrıca ayranının kabardığı da belliydi. Demek ki gözü hâlâ kendisindeydi ve yatağa atmak için sabırsızlanıyordu. Madem ilk hareketi abisi yapmıştı onu devam ettirmek de kendisine düşerdi. *Neden bundan faydalanmayayım?* diye düşündü.

"Bekir Baba, ben de teşkilatımızın Babasının bu kadar yakışıklı olacağını hiç düşünemezdim, ilk gördüğüm andan itibaren benim de size kanım ısındı. Bu yakışıklılığı Ankaralı güzeller değerlendiriyor olmalı. Ben de bunu İstanbul kadınlarına yapılmış bir haksızlık sayarım."

"Üç gün sonra İstanbul'da bir toplantı var. Baltalimanı'ndaki Polis Evi'nde kalacağım. Biraz önce bahsettiğin balık restoranlarından birine götürür müsün beni?"

"Günü söyle gerisini hallolmuş bil."

"Mesela öbür gün?"

"Tamam dönünce rezervasyonu yaptırır sana bildiririm." Nazlı içinden, *Madem her şey umulandan daha süratli geliyor o zaman ben de çıkışımı şimdi yapmalıyım*, diye düşündü ve abisinin avucunun içindeki elini çekmeden konuştu.

"Babacığım benim bir ufak ricam olacak."

"Nedir Nazlı Amca?"

"Baki Çeliktaş bugün beni diğer amcalarla tanıştıracığını ve onlara Amcalığımı ilan edeceğini söyledi. Bu programda bir değişiklik var mı?"

“Yok, program aynen Baki’nin söylediği gibi. Tabii yemek de yiyeceğiz.”

“Peki, bu teşkilatta kimin amca olacağına Baba karar veriyor da kimin Baba olacağına kim karar veriyor?”

“İlk Baba benim. Benden sonrakini de ben vekil yaparın, o vekil vakti saati gelince Baba olur.”

“Peki, şu anda tayin edilmiş bir vekil var mı?”

“Yok, öyle bir atama yapmadık. Amcaların hepsi eşit statüde.”

“O zaman senden ricam şu. Ya beni hiç amca yapma, yol yakinken dönelim ya da bu toplantıda senden sonraki Baba olarak beni vekilin yap. O zaman ben de bu alicenaplığının altında kalmam ve İstanbul’da yemek sonrasında çok zevk alacağın başka bir program organize edebilirim.”

“Bak Nazlı Amca, anlıyorum, ödül büyük ama sen de benden çok zor bir şey istiyorsun. Kafam karıştı biraz düşünsem olur mu?”

Nazlı’nın o anda aklına İsmail Hoca’nın bir sözü geldi. Ne demişti İsmail Hoca? “Eğer şimşek çaktıracaksan önce gökyüzünü karartacaksın. Güneşli günü anlatacaksan önce bulutları kovsan iyi olur” demişti. Şimdi bu sözü uygulamanın tam zamanıydı.

“Tabii olur” dedi. “Yemekte açıklama vaktine kadar düşün. Ama kararını kolaylaştırmak için şunu da söyleyeyim. Eğer benden başka biri Baba olursa o an holdingden gelen parayı keserim. Bunca cefayla kurup bu günlere getirdiğin teşkilat da puf derim, yok olur, gider. Eski cılız hâliyle bu teşkilat az parayla da dönebiliyordu ama şimdi öyle mi? Ben girdiğimden bu yana teşkilatın ne kadar dalanıp budaklandığına bizzat şahidim. Gelen para kesilirse teşkilat dağılır. Bunca çabanın heba olup gitmemesini istiyorsan benim vekilliğimi Amcalara açıklamam şart. Eserinin emin ellerde yaşamasını istiyorsan tek yol bu.”

“Haklısın, senden iyisini bulamam.”

“Üstüne üstlük vekilin olursam sen yaşadığın sürece yemek sonrası organizasyonlar garanti.”

“Evet, o da iyi bir ödül. Ama Amcalar arasında kıdemliler var, onların beklentileri var... var oğlu var. Süratle yükselmiş hem genç hem komiser hem de kadın birini onlara kabul ettirmek zor.”

“Zor ama imkânsız değil.”

“Haklısın ama Amcalar bürokrasiden gelme tutucu kişiler, teşkilatın menfaati için onları kızdırmamamız lazım.”

Abisi Nazlı'nın verdiği peyniri kemirip duruyordu ama içine girdiği kapanın hâlâ farkında değildi. Nazlı bastırdı.

“Ne desem haklısın diyorsun Baba. Yani söylediklerim aklına yatıyor ama bu radikal kararı almakta zorlandığını hissediyorum. O zaman seninle şöyle anlaşsak. Benim Amcalığımı açıkladıktan sonra eğer toplantı sonuna kadar vekilliğimi açıklamazsan Amcalık beratımı masaya bırakıp çeker giderim. Eğer vekilliğimi açıklarsan yapacağım konuşmayla tüm amcaları ikna edeceğimden eminim. Anlaştık mı?”

“Anlaştık! Haydi gidelim, geç kalırsak Amcaları kızdırmış oluruz ve şu durumumuzda Amcaların kızgın olması işimize yaramaz.”

El sıkıştılar. Nazlı çantasını sırtına asıp odadan çıkan abisini takip etti.

Dışarıdan bakıldığında Göksu Restoran, Nazlı'nın ömründe gördüğü en büyük restorandı. Altı-yedi katlı bir binanın tamamı yiyecek-içecek mekânı olarak iş yapıyordu. İçeri girince binanın haşmeti daha da iyi anlaşıldı. Doğruca dördüncü kata çıktılar. Uzunca bir koridordan geçerek toplantının yapılacağı özel odaya vardılar. Orada beş kişiyi ayakta sohbet ederken buldular. Aralarında Baki Çeliktas da vardı. Baba, Nazlı'yı Amcalarla tek tek tanıştırdı ve sohbe biraz daha devam ettikten sonra yemeğe oturdular. Baba, Nazlı'ya sağındaki sandalyeyi gösterdi, Baki Çeliktas da Nazlı'nın sağına oturdu. Garsonlar servise başladı. Sofrada konuşmalar devam ederken garsonlar servise devam ediyordu. Oysa İstanbul'da KARE toplantılarında etrafta garson varken konuşulmazdı.

Nazlı, Baba'ya, "Teşkilatın konularını görüşürken garsonların servise devam etmesi sizce uygun mu?" dedi.

"Onlar özel garson. Hepsi sağır ve dilsiz. Bizim her toplantıya aynı ekip gelir."

Allah Allah, dedi Nazlı içinden ve sığırcık kuşlarının çekirgelerle ilişkisiyle başlayıp konuyu tarikata bağlayan kısa sohbetten sonra arada bir Baki Amca'yla konuşarak, diğerlerine de tebessümler dağıtarak yemeğine devam etti. Ana yemek bittiğinde Baba sesini yükseltince çatal bıçak sesleri kayboluverdi.

"Sevgili arkadaşlarım. Geçen hafta vefatıyla bizleri üzüntüye sevk eden Mehmet Gürakan Amcamızın boşalttığı kadroya sağımda oturan Komiser Nazlı Soykan'ı atadım. Bu beyanıyla onun Amca'lığı resmiyet kespetmiştir. Kendisinin özgeçmişini dün sizlere göndermiştim. Nazlı kardeşi-

mizin genç yaşta bu mertebeye yükselip de aramıza katılmış olması sevindiricidir ve aynı zamanda liyakata dayalı terfi sistemimizin de en güzel kanıtıdır. İnfaz ocağımızda on bir başarılı infazla rekoru elinde tuttuğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Nazlı Amca ayrıca kendisine veraset yoluyla geçmiş olan holdingi bugüne kadar başarıyla yönetmiş, büyütmüş ve KARE'nin kasasına bir milyon dolar civarında katkı sağlamıştır. Tabii bundan sonra sağlayacakları da cabası. Teşkilatımız bu yeni finans kaynağıyla yalnızca büyümemiş, ayrıca güçlenmiştir de. Yeni aldığımız silah ve mühimmatı Osman size anlatsın. Ayrıca ilgili Amcalar da onlara sorduğunuzda yeni laboratuvar yatırımımızı ve telekom konusunda en modern elektronik malzemeleri ithal ettiğimizi anlatabileceklerdir. Nazlı Amca'nın ayrıca bu masa etrafında toplanmış bulunan üst yönetim grubumuza gençliği, hırsı ve mücadeleci yapısıyla dinamizm aşısı yapacağına da eminim. Lafı daha da uzatmadan Nazlı Amca'ya aramıza hoş geldin diyor ve sözü ona bırakıyorum.”

Nazlı biraz bekledikten sonra bir yudum su içip ayağa kalktı ve konuşmaya başladı.

“Saygıdeğer Babamız ve değerli Amcalar. Aranıza katıldığım için çok mutluyum. Yemek öncesinde her birinizle ayrı ayrı görüşme fırsatı buldum ve sizlere bu kısacık süre içerisinde ısındım. Ömür boyu bu anı beklemiş gibiyim. Özgeçmişimden biliyor olmalısınız, hem yetim hem de öksüz büyüdüm. Özlediğim aile sıcaklığını sayenizde nihayet bulduğuma inanıyorum. Ben Adıyamanlı'yım. Bir köpek biliyorsanız, beş-altı yavru yapar. Bizim oralarda bir köpek doğurduğu zaman yavruların davranışlarına bakıp onları kategorilere ayırırlar. Mesela, biraz iri, korkusuz ve girişken olanlara, 'Döş yavrusu' derler. Bunlar büyüyünce babayiğit olur. Bunların kuyrukları hep diktir, ucu havaya bakar. Onu hemen davar gütmek için ayırırlar. Aralarında en çelimsiz, pısırik ve korkak olana, 'sıçmık'

derler. Bunların kuyruklarıysa aşağı doğru kıvrık olur. Ucu hep poposuna değer. Tespitim odur ki bu masa etrafında oturanların hepsi döş yavrusu. Benim de kuyruğum şimdiye kadar hep dik durdu, şimdiden sonra da desteklerinize teşkilatımızın gelişmesi için daha da dik duracak. Sizlere bir müjdeyle geldim. Berçem Holding, Babamızın da biraz önce anlattığı üzere bugüne kadar bir milyon dolar parayı teşkilatımıza aktardı. Şimdi sıkı durun. Yıl sonuna kadar iki milyon dolar daha transfer edeceğiz. Bütçeleri buna göre revize etmek gerekecek. Yapmış olduğumuz iki yeni şirket alımıyla gelecek yıl bu meblağ ikiye katlanacak.”

Nazlı'nın karşısında oturan iki amca kadehlerini kaldırıp tokuşturunca Nazlı konuşmasına ara verdi. Baba ve diğer amcalar da kutlamaya katılınca Nazlı önündeki su bardağını kaldırarak onlara eşlik etti. Gelecek paralarla ilgili konuşmalar kesilince Nazlı devam etti.

“Başta beni bu göreve layık gördüğü için Babamıza ve beni bu sıcaklıkta aranıza kabul ettiğiniz için sizlere teşekkürlerimi sunarım.”

Tatlılar yendikten sonra Baba kahveleri hazırlamalarını el işaretiyle şef garsona bildirdi. Akabinde bıçakla bardağına vurarak Amcaları sessizliğe davet etti.

“Şimdi geldik toplantının can alıcı bölümüne. Biliyorsunuz rahmetli Mahmet benim vekilim değildi ama vekilim gibi çalışırdı. O gitti, yerine Nazlı geldi. Hem gençtir, yani geleceğimizdir hem de teşkilatımızın para makinesidir. Huzurunuzda Nazlı Amca'yı vekilim tayin ediyorum. İlk defa vekil atadığım için vekilin ne anlama geleceğini de açıklamak isterim. Vekil ben olmadığım zamanlarda benim yerime icraat yapar, ben koltuğu şu ya da bu nedenle boşaltırsam otomatik olarak yerime geçer. Nazlı'dan sonraki dönemler için ise kimin vekil ve ardından da Baba olacağına Amcalar Kurulu karar verir” dedi ve kadehini tekrar kaldırdı. Masanın etrafındakiler de kadehlerini kaldırıp tokuş-

turduktan sonra Baba kalkıp Nazlı'nın elini sıktı, ardından diğerleri kuyruk oldu. Baba'nın solunda oturan, diğerlerine göre daha yaşlı olduğu her hâlimden belli olan Amcanın gayet isteksizce kervana katıldığı Nazlı'nın dikkatini çekti.

Yüksek hızlı tren tam zamanında kalktı. Nazlı telefonuna baktı. Restorana girerken kapattığı telefonu çıkınca açmayı unutmuştu. Arayanlara baktı. Sibel ve Meryem birer kere, Erhan ve Nurperi ikişer kere aramışlardı. Aynı sırayla aradı.

"Sibel, beni aramışsın."

"Evet, Sevda kabul etti, birazdan makyözün önüne oturacak ve çekime başlayacağız. Bunu bildirmek için aramıştım."

"Eline sağlık Sibel. Zor ve hareketımız için kritik bir işi hallettiğin için sana minnettarım. Aman, hazırlık ve çekim süresince kenarda dur, eve dönmek falan isterse altından gir üstüne çık ve engelle. Çocuğu oyalamayı ihmal etme. Çikolata, oyuncak falan, artık ne bulursan."

"Asıl söyleyeceğimi unutmuşum. Çilingir geldi, arka kapıya anahtar uydurdu. Arkadan mutfığa girip cep telefonunu aldık."

"Kimde?"

"Erhan'da"

"İyi, Aman açık tutsun ve telefona uyan bir şarj cihazı bulup şarj etsin ki kapanmasın. Yarın sabah ondan alırım. Telefonun kapanmaması çok önemli."

Sonra Meryem'i aradı.

"Meryem, beni aramışsın."

"Evet, aradım. Bu akşamki ve yarınki senaryolar hazır. Gençler zımba gibi ve bana çok yardımcı oldular. Üçüncü günkü senaryoyu yarın halledeceğim."

"Harika. Aman bu akşamki seansta o konuştuğumuz rehin alma sahnelerini unutma."

Erhan'ı aradı.

"İşte karşıdayım, anlat bakalım neler oldu."

“Önce işlerin yolunda gittiğini raporlamak için aradım. Sonra da Nurperi Hanım size ulaşamayınca beni aradı onu söylemek için aramıştım.”

“Bizimkiler çekime başlıyorlarmış, evdeki çalışanları nasıl hallettiniz?”

“Biz halletmedik, kendiliğinden halloldu. Bahçıvan sabahları iki saat çalışıp gidiyormuş. Hizmetli kadın da akşam saat altıda paydos edip evine gidiyor. Yani akşam saat sekiz olduğunda evde bir tek anayla oğlu kalıyor.”

En son da Nurperi’yi aradı.

“Nurperi Hanım, kusura bakmayın Ankara’da bir toplantıdaydım, yeni çıktım. Hayırdır?”

“Doktor Galip sizi aramadı mı?”

“Belki aramıştır ama telefonum kapalıydı ulaşamamıştır. İlk sizi aradım.”

“Şöyle oldu. Sabahtan öğleye kadar noterle tapu arasında mekik dokuduk ve tüm muameleleri bitirdik. Yönetim kurulu toplantısına yeni başlamıştık ki polis geldi. Ödüm koptu. İki üyeyi alıp götürdüler.”

“Hay Allah! Doktor Galip size bilgi vermeyi atlamış olmalı. Kusura bakmayın, bu bizim hatamız Nurperi Hanım.”

“Neyse ziyanı yok. Zaten sonra ekibin başı olan polis arkadaş anlattı durumu. Ben sizi asıl başka bir şey için aradım. Şeyh hazretleri biraz önce beni aradı. Çok sinirli olduğu konuşmasından belliydi. Buraya gelip şirketi başıma yıkacağını falan söyledi. Ben de ona, ‘Şirketin yeni sahibi Nazlı Soykan’ dedim ve sizin telefon numaranızı verdim.”

“İyi etmişsiniz. O ne dedi?”

“Bir şey söylemedi. Daha doğrusu söyledi de ben söylemeyeceğim.”

“Ne dedi?”

“Küfretti.”

“Kime?”

“Hem bana hem de size.”

Sabah erkenden dizi seti olarak kullandıkları Zekeriyaköy'deki villada buluştular. Erhan, Sevda'nın cep telefonunu Nazlı'ya uzattı.

"Kapatmadın değil mi?"

"Hayır, hep açıktı. Şarj da ettik."

Nazlı telefonun ekranına baktı. Şeyh, Sevda'yı 23.07'de bir defa aramıştı.

"Erhan, planım şöyle. Bu şeyh bozuntusu birazdan beni arayacaktır. Benden bilgiyi alınca doğru olup olmadığını kontrol etmek için de karısını arayacaktır."

"Ya telefon etmek yerine adamlarını gönderirse?"

"Haklısın o olasılık da var ama zayıf ihtimal. Biz onun da tedbirini alacağız tabii. Dün akşam Nurperi'yi aramış, Nurperi de şirketi bana sattığını ve bir isteği varsa benimle görüşmesini söylemiş. Tabii adam delllenmiş ve bir dizi küfür savurmuş. Yani şimdi ondan telefon bekliyoruz. Şeyh telefonla karısına erişemeyecek ya. Ben de ona, gelip karısını ve çocuğunu almasını söyleyeceğim. İşte bunu duyunca önce kontrol edecek ya da senin dediğin gibi kontrol ettirecek, çaresiz kalınca da uçağa atlayıp paşa paşa gelip el pençe divan karşıma oturacak. Kapiş?"

"Kapiş olmasına kapiş de keşke o iki adamı da içeri tıksaydık."

"Hangi iki adamı? Yönetim kurulu üyelerini aldık ya içeriye."

"Onlar değil, benim dediğim arabalı vapurdakiler."

"Ha, onlar mı? Onların da sırası var. Sen Zekeriyaköy'ün haritasını şu masanın üzerine yay bakalım. Harita üzerinde çalışalım."

Erhan haritayı getirip masanın üzerine yaydı.

“Ben, şeyhe hemen İstanbul’a gelmesini söyleyeceğim. Sen de yardımcınla beraber İstanbul Havalimanı’na gidip şeyh bozuntusunu alıp buraya getireceksin. Dosyadaki fotoğrafindan tanıyorsun, yanlış adamı getirme sakın. Adamı havalimanında karşıladığınız andan itibaren telsizleriniz sussun. Sizler Berçem Holding görevlilerisiniz, polis değilsiniz. Şeyhe tek başına gelmesini söyleyeceğim ama belli olmaz. Arkanızı kollayın, hatta iki araba gidin ki kuyruk takılırsa ikinci araba da onun arkasında olsun. Buraya kadar tamam mı?”

“Tamam amirim.”

“Şimdi geldik haritaya. Kaç araba girişi var bu köyün?”

“Üç giriş var. Biri kuzey, yani Uskumruköy’den giriş, diğeri doğu girişi Kilyos-Sarıyer yolundan, üçüncüsü de güney girişi. O da Boyacıköy’den gelen.”

“Üç girişi de harekât bitinceye kadar tutuyorsunuz. Bu günkü harekât saat on gibi biter. Adamlarına şimdiden söylersin ki sabırsızlanmasınlar. Her girişe ikişer adam koy. İşte bu önlemle senin biraz önce endişelendiğin Kavacık takipçileri ya da başkaları gün içinde kontrol için gelirlerse kontrol noktalarında yakayı ele verirler. Adamlarına Kavacık takipçilerinin kimlik kopyalarını da dağıt ki bilgileri olsun.

Az daha unutuluyordum, PTT’nin önüne de iki adam yerleştir. Havalimanından geleceğinize göre size en uygun giriş kuzey girişi, yani şurası. Ama güvenlik açısından güney girişinden gelmenizi istiyorum. Sen sormadan ben söyleyeyim. Orada beton blok engelleyiciler bulunduğu için giren otonun hapsedilmesi çok daha kolay. Hani dedik ya kuyruk olabilir diye... işte o ihtimale karşı tedbir alıyoruz. Sizin araba giriş yaptıktan sonra kuyruk araba orada alıkonacak ve içindekiler minibüse alınıp benden haber gelinceye kadar orada kelepçeli kalacak. Sen şeyhi getirdiğinde ben mutfak masasında oturur vaziyette olacağım. Onu tam karşımdaki sandalyeye oturtacaksınız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık komiserim.”

Tam o sırada Nazlı'nın telefonu çaldı. Nazlı ekrana baktı ve *Özel numara* yazdığını gördü. Gizli bir numaradan aranıyordu. Arayan muhtemelen oydu... yani şeyh bozuntusu.

“Nazlı Hanım'la mı görüşüyorum?”

“Evet, buyurun.”

“Nazlı Hanım, bu bir hayırlı olsun telefonu olmalıydı ama sanırım sizin için pek hayırlı olmayacak. Yani pek hayırlı bir iş yapmadınız.”

“Siz kimsiniz ve neden bahsediyorsunuz beyefendi?”

“Dün satın aldığınız şirketten bahsediyorum. Siz ne cüretle böyle bir iş yaparsınız?”

“Şirket satın alınırken ne zamandan beri icazet alınıyor? Hem siz kim oluyorsunuz da benden hesap soruyorsunuz?”

“Ben Temegen tarikatı şeyhi Talat Özdemir. Batman'dan arıyorum. Ben o şirkete bunca zamandır para bağladım. Bu yatırımı, o zibidiler şirketi benim sayemde batmaktan kurtarıp sana satsınlar diye mi yaptım?”

“Bana ne? Vermeseydin parayı. Parayı verirken bana mı sordun?”

“Bana bak eksik etek! Oraya gelir holdingini başına yıkarım senin!”

“Çok korkuttun beni şeyh efendi. Bakıyorum telefonda birden şahin kesildin. Sıkıyorsa gel buraya da endamını göreylim. Bana bak, sen bu bitirim ayaklarıyla beni korkutacağını mı sanıyorsun? Avucunu yalarsın. Beni o salak müritlerinden zannettin galiba. Senin kabadayılığın bana sökmez. Bak sana ne diyeceğim. Şimdi telefonu kapat ve karını ara. O beni iyi tanır. Sor bakalım ne diyecek bu işe. Belki böyle karşılıklı atışmak yerine oturup adam gibi konuşmamızın gereğini söyleyiverecektir sana.” Sonra karşındakinin cevap vermeden telefonu suratına kapadı.

Biraz beklediler ama Nazlı'nın diğer elinde tuttuğu Sevda'nın telefonu bir türlü çalmadı.

“Aramayacak” dedi Erhan.

“Arayacak” dedi Nazlı. “Var mısın bir simit ve bir çaya iddiasına?”

“Varım.”

Biraz daha zaman geçti. Nazlı heyecanından mutfakta volta atmaya başladı. Üçüncü voltadayken Sevda’nın telefonu çaldı.

“Alo!” dedi Nazlı. “Birini mi aramıştınız?”

Karşı tarafta sessizlik bir süre devam etti. Nazlı devam etti. “Kimi? Sevda’yı mı? Ha! Sevda Hanım şu anda meşgul. Size cevap veremeyecek durumda. Oğlunuz mu? O da cevap veremez. Ben kim miyim?” Nazlı sesini yüksek perdeye çıkarttı.

“Ulan şeyh bozuntusu dingil. Kiminle dans ettiğinin şimdi farkına vardın mı? Biraz önce posta atıyordun. Sesin niye fısıldar gibi? Duyamıyorum, biraz yükselt sesini. Bak şeyh bozuntusu, beni iyi dinle. Karın ve çocuğun elimde. Benim de sende elyazması kitabım var. Sen şimdi o kitabı yanına alıyorsun ve tek başına havalimanına gidiyorsun. Oradaki THY bilet satış bürosunda adına rezervasyon var. 18:45 uçağına bileti alıp biniyor ve buraya geliyor. İstanbul Havalimanı’ndaki terminalde iki adamın seni karşılayacak. Onlar seni tanıyor, bana getirecekler. Ben senin mutfağında muhtemelen kahvaltı için oturduğun sandalyede bekliyor olacağım. Dediklerimin dışına çıkarsan karını ve çocuğunu tehlikeye atmış olursun, hiç tavsiye etmem. Burada işlem basit. Sen kitabı bana vereceksin, ben de sana karını ve çocuğunu teslim edeceğim. Basit bir takas yani. Anlaşıldı mı?”

Nazlı telefonu kapattıktan sonra iki elinde iki telefon, ellerini havaya kaldırarak, “Bingo!” dedi. “Bana simit ve çay borcunu unutma Erhan!”

Sonra oturup o gün akşama kadar olacakları harekât planı hâline getirdiler.

“Erhan, sen bunu al ve bilgisayarda yazdırıp çıktısını arkadaşlara dağıt ki herkes ne yapacağını bilsin. Tabii Sibel ve Meryem’e de vermeyi unutma.”

“Komiserim, ben güney girişten Atıf.”

“Söyle Atıf.”

“Komiserim planda yazıldığı gibi Erhan’ın arkasındaki Audi markalı araba ve içindekiler elimizdedir. İki kişiler.”

“Kelepçeleyin, minibüste beklesinler. Bir saate kadar ne yapacağınızı söylerim.”

Nazlı mutfak duvarında asılı saate baktı. Sekizi altı geçiyordu. Gelmeleri an meselesiydi. Az sonra kapının zili çaldı. Kapı açıldı. Koridordan mutfağa doğru yaklaşan ayak sesleri işitildi, şeyh, Erhan ve yardımcısının ortasında karşısında duruyordu. Eşkâl Erkal Hoca’nın anlattıklarına uyuyordu. Saçları biraz daha kızıla yakın olsa ve yüzüne de biraz çil serpilse *Yüzüklerin Efendisi* filminden bir aktörle karşı karşıya olduğunuzu sanmak mümkündü. Nazlı’nın aklına muzipçe, “Kıymetlimiss” demek geldi ama muzipliğin sırası değildi.

Şeyhi itekleyerek Nazlı’nın karşısındaki iskemleye oturtular. Erhan bahçeye açılan kapının, yardımcısı da koridora açılan kapının önünde nöbete geçtiler. Nazlı öne doğru kaykılıp elini uzattı. Şeyh biraz yavaş çekim olsa da Nazlı’nın elini sıkı.

“Hoş geldiniz Talat Bey. Can sıkıcı bir ortam ve şartlarda da olsa tanıştığımıza memnun oldum. Size özellikle Talat Bey diyorum, çünkü şu anda bu masada bir işkadını ile bir işadamı görüşme yapıyor. Sizde bana ait bir şey var, bende de sevdiğiniz iki kişi.”

“Önce eşimi ve çocuğumu görmek istiyorum” dedi şeyh kısık sesle. Nazlı, Erhan’a dönerek, ‘Bak Erhan, Talat Bey

konuşmayı da biliyormuş. Ama ne yazık ki yanlış yerde, yanlış zamanda, yanlış konuşuyor.” Sonra tekrar şeyhe dönerek, “Yok öyle yağma. Önce kitap, sonra onlar. İsteğini kabul ettirebilecek gücün varsa kullan. Ama benim önümde böyle süt dökmüş kedi gibi otururken şart koşman abes. Tavrınla beni sinirlendirirsen eşin ve çocuğunun göreceği zarardan sen sorumlu olursun.”

Talat elini üzerindeki safari ceketin cebine doğru indirmeye yeltenince Nazlı uzanıp eliyle müdahale etti. Aynı anda Erhan bulunduğu yerden, “Temiz” dedi. Nazlı elini çekti. Talat cebinden kitabı çıkartıp Nazlı’ya uzattı.

“İşte kitap. Şimdi ailemi istiyorum.”

Nazlı, “Hayır, korkarım ailene kavuşman için bu ödeme kâfi gelmeyecek. Bu takas bana göre pek adil olmadı.” Cebinden telefonunu çıkartıp Talat’ın burnuna dayadı. “İzle” dedi ve tuşladı. Video sona erdiğinde telefonu geri çekerken, “Merak etme, gördüğün gibi sağlıkları yerinde ama tabii kaçmasınlar diye arkadaşlar gerekli önlemi almış. Tabii bağırmasınlar diye de ağızlarını bantlamışlar. Kıpırdayamıyorlar, konuşamıyorlar. Tuvaletleri gelse altlarına yapmaktan başka çareleri yok. Gerisi için arkadaşlar talimatımı bekliyor.

“Tamam, anladık. Başka ne istiyorsun?”

“Toplantının başında ben Berçem holding sahibi Nazlı, sen kıl tüy tüccarı Talat’tın. Şimdi geldik toplantının ikinci bölümüne. Bu bölümde ben İstanbul Cinayet Büro’dan Komiser Nazlı, sen de Temegen tarikatı şeyhi Abdülba-ki Talat Özdemir’sin. Öyle olunca bir takas daha yapmak gerekecek.”

“Ne takası?”

“Profesör Melike Altındağ’ın katili sende. Onu, bana vereceksin.”

Şeyhin yüzü kireç gibi oldu. Bir şeyler söylemeye kalktı, geveledi, olmadı. Sonunda bir nefes alıp konuştu.

“Ben, ne o söylediğin kadını tanırım ne de...”

“Kes” dedi Nazlı. “Senin mavallarını dinleyecek vaktim yok.” Telefonu tekrar şeyhin burnuna dayayıp bir video daha izletti.

“Gördün mü? Farkında değilsin ama senin de bu mavallar için zamanın yok. Her geçen dakika seninkilerin aleyhine çalışıyor. İlk videoda yüzlerinde darp izi var mıydı? Yoktu. Ya şimdi? Morarmış değil mi? Adamım bazen elinin ayarını kaybediyor. Ama karın sağlam kadınmış. Bak nasıl bağıyor, ‘Ne olur çocuğuma vurma, ne istersen yaparım’ diye. İstersen biraz daha zaman kaybedelim. Benim için hava hoş.”

“Tamam” dedi şeyh. “İstedliğini vereceğim. Sokağın başındaki Audi’de iki adamım var, biri Ali Haydar. O işledi cinayeti. Benim bir suçum yok.”

“Senin nasıl suçun olmaz? Kim azmettirdi o adamı?”

“Ben yalnızca korkutup şifreyi almasını söylemiştim ama o çok ileri gitmiş.”

“Artık hâkime anlatırsınız siz o durumu” dedikten sonra Nazlı, Erhan’a dönerek, “Ses kayıt cihazını durdurabilirsiniz. Kamera görüntülerini de istiyorum. Getirin aileyi görüşsünler” dedi.

Az sonra Sevda çocuğunun elinden tutmuş vaziyette bahçe kapısından mutfığa girdi. Çocuk babasına doğru koşarken Sevda, “Oo, şeyh hazretleri, siz bu evin yolunu bilir miydiniz?” dedi.

Nazlı kontrolü ele aldı. “Sevda Hanım, ben Cinayet Büro’dan Komiser Nazlı. Kocanız boyundan büyük birtakım işlere kalkışmış. Biz de onu adalete teslim edeceğiz. Sizi görüp içi rahat olarak evden ayrılın istedik. İki gündür süren dizi çekimleri kocanızı ininden çıkartıp buraya getirmek içindi. Siz de farkında olmadan bize yardımcı oldunuz, teşekkür ederiz. Şimdi ailece son bir defa sarılıp koklaşın. Sonra bu şeyh bozuntusunu merkeze götüreceğiz.”

Nazlı, kadının koşup kocasına sarılmasını beklerken Sevda, "Ne yani, dizi falan yok muydu?" dedi. "Hani gelecek hafta televizyonda oynatılacaktı?"

Nazlı cevap vermek yerine masanın üzerindeki tatlı kaşığını yere düşürdü. Kaşığı almak için eğilince çaktırmadan Sevda'nın telefonunu çocuğun ayağının kenarına elinden kaydırarak bıraktı. Az sonra çocuk, "Anne cep telefonunu arıyordun, işte bak, buldum" diye bağırarak annesine koştu.

Sevda, şeyhe doğru adım atmayınca şeyh, kadının yanına gelip sarıldı. Sonra çömelip çocuğuna uzun süre sarıldı, kokladı, öptü. Karısına dönerek, "Yokluğumda ona iyi bak" dedi.

Erhan kelepçeleri hazırlamıştı. Şeyh'i kelepçeledikten sonra evden çıkarttılar. Nazlı yandaki eve geçti ve harekâtın bittiğini bildirdi. Sibel ve Meryem'i alıp otomobile binerken Nazlı anahtarı Meryem'e verdi.

"Kafamın içi patlayacak. Ben bu kafayla kaza falan yaparım. Meryem, sen geç direksiyona. Bir an önce yatağıma girip uyumak istiyorum."

Nevin, "Yanında kimse yok" deyince Nazlı kapıyı tıkladıp Başkomiser Remzi'nin odasına girdi.

Remzi genç kadını görür görmez ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek elini sıktı.

"Nazlı Amca, kutlarım. Çok sevindim bizden birinin Amca olmasına. Tabii Baba'nın vekili olmak da büyük ayrıcalık."

"Sağ ol Dayı. Ben de bu yeni görevimde daha güzel şeyler yapabileceğime inanıyorum. Bende ki cinayet dosyası için geldim başkomiserim. Nihayet dosyayı kapatabildim. Erhan'la birlikte gelecektik size ama cinayete yardım ve yataklık etmiş üç kişiyi almaya gitti. Buyurun dosyayı, siz göz atarken ben de özetleyeyim. Yalnız aman dikkat edin, son sayfadaki cepte bir CD ve bir flaş bellek var, onlar düşmesin."

Remzi dosyanın ön sayfalarını karıştırırken Nazlı'nın ikazı üzerine dosyanın son sayfasına atladı.

"Gördüm Kara Şimşek" dedi. "Sen devam et anlatmaya."

"Cinayete azmettiren tarikat şeyhi aşağıda. Cinayeti işleyen de aşağıda. Şeyh azmettirdiğini kabul etmiyor ama zanlı cinayeti kendisinin işlediğini itiraf edip imzaladı bile. Dört delil var. Poşetteki kanın DNA'sı ve kan grubu zanlınıninkiyle örtüşüyor. Kapının önünden aldığımız bot izi zanlının botunun tabanıyla eşleşti. Ayrıca zanlının bir marketin önünde bir şahıstan cinayet aleti olarak kullanılan poşeti teslim alma anının görüntüsü var elimizde. Görüntü arkadaki flaş belleklerden birinde. Anahtarın üzerindeki parmak izi çok karışık, tam eşleşmedi, bu yüzden onu kanıt olarak kullanamıyoruz. Maktul, zanlının başparmağını ısırmış, artık iyi-

leşmiş olsa da yara izi hakkında doktor raporu aldık. O da dosyada. Elimizde kanıt olarak bir de zarf var.”

“Zarf neyin nesi?”

“Zanlı evin anahtarını almak için temizlikçi kadına parayı bu zarfın içinde vermiş. Zarf çalıştığı hastaneye ait. Ayrıca temizlikçi kadın zanlıyı teşhis etti. Dolayısıyla bir şahidimiz o. İkinci şahidimiz de şeyhi teşhis etti. İkinci şahidimiz zorla Batman’a götürülüp orada şeyh tarafından sorguya çekilip işkenceye tabi tutulmuş emekli Osmanlıca hocası.”

“Şeyh ve zanlının ifadeleri var mı?”

“Birinci ve ikinci sayfalarda.”

“Peki şahitlerin?”

“Onlar dördüncü ve beşinci sayfalarda.”

“İyi de bu anlattıkların şeyhin azmettirdiğini kanıtlamıyor ki.”

“Haklısınız başkomiserim ama benden bu kadar. Cinayeti işleyen elimizde, belki onu zorlarsak şeyhi ele verir.”

“Hiç zannetmem. Zanlı, şeyhi bu cinayete bulaştırmadığı sürece kendi ailesinin şeyhin bakımı altında olacağını biliyor. Şeyhi ele verirse hem ailesinin geçimi zora girer hem de müritler arasında ispiyoncu muamelesi görür. Ondan medet umma.”

“Ne yapacağız peki?”

“Bir şey yapmayacağız. Bu cinayet dosyası kapanmıştır. Nokta.”

“Ama bunca çabam boşuna mı gidecek şimdi?”

“Canım niye boşa gitsin? Sen katili bulup dosyayı kapattın, gerisini düşünme. Ayrıca bu dosyayı, Ünal Zaki-roğlu dosyasına bulaştırmadan kapattığın için de ayrıca teşekkür ederim. Aksi taktirde çok zorlanacaktık. Eline sağlık Kara Şimşek, kısa zamanda iyi iş çıkarttın.”

Tam o sırada kapı çalındı ve Komiser Yusuf içeri girdi, doğruca Nazlı’nın yanına gidip tebrik ederek elini sıktı. Sonra da başkomiserle tokalaşırken elindeki dosyayı ona verdi.

“Başkomiserim, faili meçhul Ünal Zakiroğlu dosyasını kapattık.”

“Etti iki” dedi Başkomiser Remzi. “Biraz önce de Nazlı, profesör cinayeti dosyasını verdi.”

Bunu duyunca Yusuf, Nazlı’ya döndü.

“Yahu Kara Şimşek sende tılsım var galiba. Önceki gün seni sordum, Ankara’da dediler. Nasıl, nereden vakit bulup da bu zor dosyayı birkaç gün içinde kapatabildiğine şaşıyorum. Hatta kıskanmıyorum dersem yalandır.”

“Valla biraz tehdit, biraz şan...” Başkomisere dönerek, “Pardon başkomiserim” dedikten sonra sesini alçaltıp devam etti. “Aman aramızda kalsın, başkomiserim duymasın. Biraz şantaj, biraz okuma üfleme muskalar, tarikatlar, şeyhler falan... derken elem terefiş kem gözlere şiş.”

Üçü birden gülüştü, Nazlı ve Yusuf aynı anda odadan çıktılar. Koridorda yürürken Yusuf, “Kitabı buldun mu?” diye sordu.

“İçeride şantaj dediğim oydu. Anlı şanlı şeyhimiz karşında el pençe divan kitabı vermek zorunda kaldı.”

“Nasıl yani? Kuzu kuzu getirip verdi mi?”

“Evet, senin de karını ve çocuğunu rehin alsalar onlara kavuşmak için kıcı kırık bir kitabı vermez miydin?”

“Yaptın mı hakikaten?”

“İnsan mecbur kalmaya görsün, daha neler yapar, neler.”

“Senden korkulur.”

“Niye?”

“Senin gaddarlığını ve sınır tanımazlığını yalnızca intikamlarına mahsus sanırdım ama aldanmışım. Onun için ‘Korkulur’ dedim. Ama ben senden korkmam, akşama salçalı biftek var, gelsene.”

“İsterdim ama holdingin yemek organizasyonu var, ona katılmak zorundayım. Başka zaman.”

Nazlı asansöre doğru devam ederken Yusuf merdivenlere giden koridora saptı.

Nazlı holdinge giderken Dördüncü Levent Ziraat Bankası'nın önünde durdu. Bankanın duvarına bitişik ankesörlü telefondan Süslü Davut'u aradı.

"Davut, ben Komiser Nazlı. Abim bu sabah oraya giriş yapmış olmalı. Bana oda numarası lazım. Durumu bir tek sen biliyorsun. Ona bunca yıldan sonra bir sürpriz yapmak istiyorum."

"İyi düşünmüşsün komiserim. Adı neydi, bir daha söyle-sene bana. Resepsiyona doğru yürüyorum, biraz sabret emi."

"Bekir Kızıltay" dedi Nazlı.

Bir-iki dakika sonra, "212 numarada kalıyormuş" dedi Davut.

"Sağ ol Davut, akşam oraladaysan görüşürüz."

"Salonda olacağım, aman maçı izlerken gelme de ama yoktan var ettiğim adamla tanışmak da isterim. Beni tanıştırebilir misin?"

Konuşma tam Nazlı'nın istediği kıvama gelmişti. Hemen cevabı yapıştırdı.

"Tabii tanıştırırım. Hem de seve seve. Odasına gelince sana haber yollarım, odaya çıkarsın. Birlikte bir şeyler içerez. Uyar mı?"

"Uyar" dedi Süslü Davut.

Nazlı telefonu kapatıp otomobiline doğru koştu ve yola koyuldu. Tam holdinge sapacak biçimde oto sanayi sapağına gelmişken vazgeçti, Sarıyer'e doğru yola devam etti.

Sarıyer'e geldiğinde Suavi karakolun önünde biriyle konuşuyordu. Nazlı yaklaşınca konuşmasını bitirip, "Hoş geldiniz komiserim" diyerek elini sıktı.

“Katili bulduk da sizin çok emeğiniz geçti, sizi ve komiseri bilgilendirmek istedim.”

Tam o sırada pörtlek gözlü komiser karakolun kapısından dışarıya çıktı.

“Oo, komiserim, buldunuz mu katili?”

“Bulduğumuz haberini sizlere vermek için gelmiştim, hem de bir ricam olacaktı.”

“Nedir, elimizden gelen bir şeyse hallederiz.”

“Ben dosyayı kapattım kapatmasına da içim rahat değil. Hani size bu olayın cinayet olduğu ihbarıyla gelen maktulün arkadaşı var ya...”

“Evet, hatırladım. Ben onu savcılığa göndermiştim.”

“Hah, Melike Hanım, ona kedisinin hayvan mezarlığına gömülmesini vasiyet etmiş. Hani bir de tıfıl oğlan vardı ya dayak atmışlar da elinden kitabı almışlardı çocuğun. Adı neydi ya rabbim... Çağrı...”

“Evet, Çağrı mıydı neydi, ne karın ağrısıysa artık.”

“Onu da hatırladınız. İşte o Çağrı tutmuş kendi başına iş yapmış ve kediyi kadının evinin bahçesine gömmüş.”

“Madem Melike Hanım’ın vasiyeti var, yerine getirmek boynumuzun borcudur. Beni böbrek ağrılarımдан kurtarmıştı rahmetli. Borcumu ödemek için ne gerekiyorsa yaparız.”

Komiser, Suavi’ye bir işaret yapınca Suavi, “Hallederiz amirim, hemen bir kazmayla kürek bulup geleyim” dedi.

“Katil kimmiş?”

“Tanıyabileceğiniz biri değil. Güneydoğu’da bir tarikatın şeyhi bir müridini azmettirmiş, o da gelip kadını boğmuş.”

“Hay Allah! O kadın öyle tarikatlarla falan işi olacak bir kadın değildi.”

“Neyse komiserim, uzun hikâye. Melike Hanım’da bir sır varmış, onun peşindeymiş bu tarikat.”

“Kediyi nereye götüreceksiniz?”

“Belediyenin hayvan mezarlığı var ya, oraya.”

“İyi, biz de kurtulmuş oluruz.”

“Nasıl yani?”

“Vallahi bu Sarıyer bir enteresan yer. Şu Telli Baba var ya onu erkek bilirdik. Gerçi ben arada bir ‘Madem orada yatan erkek, gelin tellerinin orada ne işi var?’ diye kendime sorardım. Meğer o taa Bizans’tan kalma bir yatırmış. İşin garibi orada yatan da Bizanslı bir kadınmış. O kediye Çağrı mıdır, işte ne karın ağrısıysa oraya gömmeden önce haberim olsaydı engellerdim.”

“Niye?”

“Melike Hanım burada çok sevilen, sayılan bir insandı. Bahçede kedinin gömüldüğü yere biri ceviz ağacı diker, gelir biri de ona bir-iki çaput bağlarsa on yıl sonra bir de bakmışsın orası da türbe oluvermiş. Burası böyle bir yer işte. Onun için kedinin taşınması usulüme gelir.”

“Komiserim türbe hikâyen iyi de ceviz ağacı uymadı.”

“Niye o?”

“Çünkü kedinin adı İncir’miş, cevizi değiştirip incir ağacı dikiver.”

“Bu hikâyede ceviz kalsın da gelecek sefere başkasına anlatırken incir ağacı diktiririm.”

Gülüşürken Suavi elinde kazma kürek ve battal boy çöp torbasıyla çıkageldi. Nazlı, Komisere veda edip ayrıldı.

Suavi, Nazlı’nın gösterdiği yeri kazıp kediye çıkarttı. Battal torbanın içine koyup Nazlı’nın otomobilinin bagajına torbayı yerleştirdiler. Nazlı, Suavi’ye teşekkür edip ayrıldı.

Holdingin önüne otomobili park edip bagajı açan Nazlı torbanın içinden kedinin boynundaki tasmayı çekip aldı ve cebinden çıkarttığı kâğıt mendille sarmalayıp montunun cebine attı. Torbanın ağzını tekrar dürdükten sonra bagajın kapağını kapattı. Mercedes’in yanında beklerken onu görünce yanına doğru gelen şoförüne bagajdaki kedi ölüsünü belediye mezarlığına gömüp gelmesini söyledi.

Nazlı toplantı odasına girdiğinde herkesin orada olduğunu gördü. Saatine baktı, geç kalmamıştı, demek ki onlar erken gelmişlerdi. Her zaman oturduğu masanın başındaki sandalye boş bırakılmış, holdingciler bir yana, ortaklar da diğer yana oturmuşlardı. İlk iş olarak Doktor Galip'ten Ali Mutlu'yla yer değiştirmesini rica etti.

"Bu bir ortaklar toplantısıdır. Üç ortak yakın oturalım, daha rahat iletişim kurarız. Profesyoneller de bu birlik ve beraberliği tarafsız olarak desteklesin."

Galip ile Ali yer değiştirdi. Nazlı, Nurperi ile Ali'nin ortasında kaldı."

"Böyle daha iyi oldu. Şimdi gelelim sizi niye bu toplantıya davet ettiğime. Bugün bir tek gündem maddemiz var. Elyazması kitap."

Nazlı eğilip beraberinde getirdiği çantadan kitabı çıkararak masaya koydu.

"İşte burada. Nurperi Hanım, kitap en son sizdeydi, bakın bakalım aynı kitap mı?"

Nurperi kitabı eline aldı, evirdi çevirdi ve "Dıştan o kitaba benziyor ama içeriğini hatırlayamıyorum" dedi ve kitabı tam karşısında oturan Ali'ye uzattı. "Kitap en uzun süre sizde kaldı, onu bu masada en çok tanıyan sizsiniz Ali Bey."

Ali kitabı aldı, önce dıştan inceledi. Sonra arka kapağını açarken, "Eski yazı sağdan sola doğru yazıldığından kitabın başı bize göre arkası oluyor. Onun için tersten açtım" dedi ve öne doğru birkaç sayfa çevirdi. Aradığı sayfayı bulmuş olmalı ki o sayfaya daha dikkatli bakmaya başladı.

İncelemesi bittikten sonra, "Tamam" dedi. Bir sayfa daha çevirip oraya da baktı, "Şüphe yok ki o kitap bu kitap."

“Nereden anladınız?” diye sordu Nurperi. Ali bu sefer iki sayfa öne gelip orayı da kontrol ettikten sonra kitabı açtı ve oturanlara izah ederek gösterdi.

“Şu eski Türkçe yazıları görüyor musunuz? İşte bakın kenarda da Latin harfleriyle kurşun kalemle yazılmış notlar var. Benim asıl ilgilendiğim, bu sayfada yazılı olan çamur. Burada çamurun yüze uygulandığında deriyi sıkılaştırıp yetmiş iki saat gergin tutacağı yazılı. Ama çamurun nerede olduğu muamma. Sayfada bu çamurun tam nerede olduğu bir krokiyle de gösterilmiş. Denizle bir mağaranın içinden akan suyun birleştiği yer. Ama neresi burası, o belli değil.”

Ali daha da devam edecekti ama Nazlı sözünü kesti.

“Artık muamma değil.”

“Nasıl?” diye sordu Ali Mutlu. “Çamurun nereden tedarik edileceği bilgisi var mı elimizde?” Nazlı bu defa da elini montunun cebine sokup kâğıt mendile sarılı bir şeyi masanın üstüne koydu. Sonra temiz bir kâğıt mendil çıkartıp onu masaya serdi. Dikkatlice hareket ederek yıpranmış tasmanın kurdele kısmından sarı metalden dikdörtgen bir kutuyu bağlantı yerlerinden kurtarıp temiz kâğıt mendilin üzerine yerleştirdi. İçinde kısmen çürümüş kalın ekstrafor kurdele artıkları kalmış buruşuk kâğıt mendili toparlayıp iki adım ötede, duvar kenarındaki çöp kutusuna attı. Sonra sarı metal kutuyu eline alıp kâğıt mendilin kenar kısımlarıyla ovuşturarak parlattı. Artık metal kutu parlamış, altın olduğunu belli eder hâle gelmişti. Masanın etrafındakiler hipnotize olmuş gibi ufak altın kutucuğa bakakalmışlardı. Odada sessizlik sürerken birden Ali’nin sesi işitildi.

“Osmanlı’dan kalma bir enfiye kutusu. Dedemden bana da böyle bir yadigâr kaldı ama o yuvarlak.” Uzanıp Nazlı’nın elinden aldı ve evirip çevirerek inceledi. “Sonradan iki tarafına iki kelepçe takılmış. İyi de bunun bizimle ne ilişkisi var?” diyerek kutuyu Nazlı’ya geri verdi.

Nazlı, "Yahu şifre için cinayet bile işlendi, siz hâlâ bu kutunun bizimle ne ilişkisi olduğunu soruyorsunuz" dedi.

Nurperi heyecanlı bir ifadeyle, "Yani şifre bunun içinde mi? Nereden buldunuz?" dedi.

"Üzümünü yiyelim ama bağını sormayalım. Gerisi uzun hikâye. Size kitap ve şifreyi getireceğime söz vermiştim. İşte şifre burada... bu kutunun içinde. Rahmetli bulunamam diye şifreyi bu kutunun içine koyup kedisinin boynuna aynı renk bir ekstrafor kurdeleyle asmış. Tasmanın kurdele kısmını biraz önce attım. Tasmayı nereden aldığımı söylersem Nurperi Hanım üç öğün yemek yiyemez. Onun için ne siz sorun ne de ben söyleyeyim" dedikten sonra Nazlı önündeki telefonda Sibel'i aradı.

"Erkal Bey gelebilir."

Az sonra kapı açıldı ve içeriye Erkal Saral girdi. Nazlı onu tanıştırdı ve Galip'in yanına oturttu.

Doktor Galip ve Okan'a bakarak, "Ali Bey ve Nurperi Hanım, Erkal Beyi tanıyorlar ama siz tanımıyorsunuz beyler" dedi. "Erkal Bey emekli Osmanlıca hocası. Şu andan itibaren de şirketimizin Osmanlıca danışmanı. Buyurun hocam. Bu kitap, bu da şifre kutusu. Siftahı bugün yapalım da morallerimiz düzelsin. Ali Bey, biraz önce bir çamurdan bahsetti. Hani yüzü gerip bilmem kaç saat gergin tutuyormuş. Orada öyle yazıyormuş ama çamuru nerede bulacağımız şifreliymiş. Eh, şimdi şifre burada. Gösterin maharetinizi."

Erkal, altın kutuyu alıp kapağını açtı ve içinden ince uzun bir şerit rulo çıkarttı. Önce havaya tuttu, sonra gözlerine yaklaştırdı. Cebinden mendilini çıkartıp gözlük camlarını silip bir daha baktı ve sonunda pes etti.

"Bana bir pertavsız lazım" dedi.

Nazlı'nın eli tekrar önündeki telefona gitti.

"Sibel bize acele bir büyüteç lazım."

Büyüteç gelinceye kadar masanın etrafındakilerin kitabı ve şifreyi nasıl elde ettiğiyle ilgili soruları geçiştirebil-

mek için Nazlı'nın anasından emdiği süt burnundan geldi. Cinayet dosyasının mahremiyeti vardı, kimseyle paylaşıl-mamalıydı. Sonunda patladı.

"Yahu ben size ta başında, 'Kitapla şifreyi bana bırakın, siz bir an önce şu ortaklığı halledin.' dememiş miydiniz? Sözümü tuttum işte. Gerisini sormayın."

Tam o sırada Sibel elinde büyüteçle odaya girdi. Nazlı gecikmeyle ilgili biraz sitem edince Sibel, Nazlı'nın kulağına alçak fakat diğerlerinin de duyabileceği bir ses tonuyla, "Valla aramadığımız yer kalmadı. Hatta muhasebeci Ergin Bey sekiz numara gözlüğünü çıkartıp verdi de ben utandım size getirmeye. En sonunda bizim binanın giriş katındaki laboratuvarda bulduk. Hatta mikroskop da veriyorlardı da almadım."

Sibel odadan çıkarken masanın etrafındakiler Sibel'in konuşmalarını dinlediklerini hep birlikte gülerek belli ettiler. Bu arada Erkal Hoca çalışmalarını bitirmiş olmalı ki, başını kaldırıp bir şeyler mırıldandı. Nazlı duyamadığını söyleyince bu defa sesini yükseltti.

"Buldum" dedi ve başını yine büyütecine üstüne gömdü. Sonra döndü, kitabın ilgili sayfasına tekrar baktı ve sonra başını kaldırıp sözüne devam etti.

"Burada çamur değil, kil yazıyor. Bu kil Lut Gölü'nün Ürdün'e bakan kıyısında bir köyde çıkıyormuş. Orada mağaranın içinden akan suyun denizle buluştuğu yerden alınıyormuş."

Ali Mutlu dayanamadı, "Köyün adı yazıyor mu?" dedi.

"Yazıyor. Köyün adı İştar."

Nazlı, Erkal Hoca'ya teşekkür ettikten sonra, "Bu kitap-tan yola çıkarak yapacağımız ilk mamulü bulduk" dedi. "Nurperi Hanım'ın ihtisas sahasına giriyor."

Nurperi'ye dönerek, "Nasıl? Çok satar mıyız bundan?" diye sordu.

"Valla millet kuyruk olur. Şu anda yetmiş iki saat etkisini devam ettirebilen bir uygulama yok piyasada. En uzun

dayananı on iki saat. Üstelik bu tamamen doğal bir maske olacak. Biz ilk olur, parayı kırarız. Bütün güzellik salonları kuyruğa girer.”

“O zaman ben kitaptan elde ettiğimiz ilk bilginin ticari hâle getirilmesinin sorumluluğunu doktora veriyorum. Eğer bu kitaptan elde edeceğimiz bilgiler bizi yatırıma sevk edecekse finansmanını da Okan Bey halleder. Tabii bu arada Erkal Bey de kitabı yalayıp yutacak. Kitap ve şifre odamdaki kasada duracak ve Erkal Bey’den başka kimse- nin eli ne kitaba ne de şifreye değebilecek. Erkal Bey çalışmalarını benim odadaki toplantı masasında yapacak. Bu da işin güvenlik tarafı. Mutabık mıyız?”

Nurperi ve Ali, “Mutabıkız” dediler.

Toplantı odasından çıkarken katılımcıların hepsinin yüzünde sonuca erişmiş olmanın getirdiği tebessümle taçlanmış güleç yüz ifadeleri vardı.

Nazlı, Ali ve Nurperi’yi uğurlarken Nurperi, Nazlı’yı kenara çekip halledilmesi gereken bir konu olduğunu söyledi.

“Nedir?”

“Rahmetli babam, bizim inşaat şirketinden iki kişiyi Ali Bey’i takip etmeleri için görevlendirmiş. Çünkü kitabı Ali Bey’in çaldırması olabileceğinden şüphelenmiş. Şimdi siz Ahmet’i içeriye tıkmışsınız. Adamın suçu yok. Babam ne demişse onu yapmış. Yani topu topu üç-beş defa Ali Bey’i takip etmiş, bu suç mu?”

“Ahmet Sayılğan’dan bahsediyorsan, o beni de takip etti. O sıra içeri aldık ama sonra serbest bıraktık. Takip etmek suç olsa serbest bırakmazdık. Bu kez içeri girmesi takipten değil. Bu adam size ihanet etmiş. Maaşı sizden almış ama tarikata çalışmış. Cinayette rol aldığı gibi, Erkal Bey’i yaka paça Batman’a götüren de o. Yani epey bulaşmış tarikat işlerine. Zaten tarikatın da müridiymiş. Üzgünüm ama cezası neyse çekecek.”

“Bunu bana anlattığınız iyi oldu” dedi Nurperi ve Ali’nin elini kapıya koyarak beklettiği asansöre koşarak yetiştii.

49

Konukları uğurladıktan sonra odasına doğru giderken Nazlı, Sibel'in masasına uğrayıp kuaföründen bir saat sonrası için randevu almasını istedi. Kuaförü eski semti Cihangir'deydi. Alışmıştı kuaförüne ve onu bırakıp bir türlü Etiler'de yeni evine yakın bir kuaföre geçemiyordu. Hemen çıkması gerekiyordu. Saatine baktı, üç olmuştu. Cihangir'e gitmesi bir saat, kuaförde bir saat, eve dönüş bir saat. Abisi ile Polis Evi'nin karşısında, kıyıda bulunan balık lokantasındaki yemek randevusuna ucu ucuna yetişebileceğini hesap etti. Orayı özellikle seçmişti. Başkomiser Remzi Dayı orada KARE yeminini ettirip onun teşkilata Abi olarak girişini yapmıştı. Bu akşam için aynı masayı ayırttırmıştı. O masada, bu akşam bir zamanların Abi'si olan Nazlı şimdi Dayı da değil, bir Amca olarak Baba'yla karşılıklı oturacaktı. Hem de baş başa. Geçen yıl bunu biri söyleseydi inanmazdı. "Hadi canım sende" derdi. Teşkilattaki hayatı açısından bakılırsa bu kendisi için büyük bir şerefti. Gel gelelim kazın ayağı öyle değildi. Olayın bir başka yönü daha vardı.

İlkokul üçteydi. O gün annesi hasta olduğu için tarlaya çapa yapmaya gitmişlerdi abisiyle. Öğle vakti geldiğinde tarlanın yukarı ucundaki ceviz ağacının altında abisi, "Bak etrafta kimsecikler yok, kimsecikler görmez kız" deyip o işi gördükten sonra...

Birden yine dizlerinin titremeye başladığını, arkasından da ellerinin buz kestiğini hissetti. Tarlayı, ceviz ağacını falan düşünmeyi bıraktı. Dudakları da kurumaya başlamıştı. Hemen çantasının içini karıştırıp haplarını aradı. Ağzına bir hap atıp susuz yuttu. Hap boğazını tırmalayarak aşağıya doğru yolunu buldu. Az sonra rahatladığını hissetti.

Yine düşünmeye devam etti. Abisi ona dürüm yapıp vermiş, sonra da kendisine dürüm hazırlamıştı. İşte son baş başa yedikleri yemek oydu. Yıllar sonra kader onları tekrar karşılaştırmıştı ve bu akşam onca yıl sonra ikinci baş başa yemeklerini yiyeceklerdi. Ama iki yemek arasında çok fark vardı. İlkinde giriş, ara sıcak ve ana yemek dürüm, içtikleriyse ayrandı. Bu akşamki menüdeyse girişte karides söğüş, ara sıcak olarak ahtapot bacağı ızgara ve ana yemek olarak da lüfer ızgara olacaktı. Tabii ki yanında da şarap.

İlk yemek tarlanın ucundaki ceviz ağacının altındaydı, şimdikiyse İstanbul Boğazı'nın kıyısında bir balık lokantasında. Tamam bu yemek ilk başbaşa yemekten menü açısından çok farklıydı ama asıl fark başkaydı. Bu abisinin son yemeği olacaktı. Onun için menüye kaymaklı ayva tatlısı ilave ettirmek fena olmazdı. Ceviz ağacının altında tatlıyı dürümden önce yemişti abisi ama bu akşamki yemekte tatlıyı yemeğin sonunda yiyecekti.

Tam bu sırada Sibel geldi.

"Hayrola Naz, dalmış gitmişsin yine. Randevuyu ayarladım ama hemen çıkman lazım."

"Tamam, hemen çıkıyorum. Şoföre söyle, Mercedes'i hazırlasın. Cihangir'e gideceğim, ben kuafördeyken beklesin, sonra eve bıraksın ve buraya dönsün. Ben akşam gideceğim yere taksiyle giderim."

Kuaförde koltuğa oturur oturmaz aynada gördüğünü hiç beğenmedi. İçinden, *Bu ben miyim?* dedi.

Kuaförüne, "Bak Aziz, kızıl denedik, sonra siyaha çevirdik, sonra yine kızıl ve karşıdayım. Kızıldan bıktım. Şimdi hangi renge geçsek de o renkle bu akşam buluşacağım kişinin aklını başından alabilsem?"

"Nazlı Hanım, patlıcan siyahı ve soğan kabuğunu sizde hiç denemedik ama bu sefer isterseniz küllü kahverengi yapalım. Safır mavisi gözleriniz ve açık teninize eminim çok yakışacak ve o özelliklerinizi öne çıkartacaktır. Hem

de küllü kahve bu yıl moda renk. Ama bu renk yapacaksa kaşlarınızı da aynı renge boyamamız gerekecek.”

“Haydi, başla o zaman. Vaktim yok.”

Kuaför işini bitirdikten sonra Nazlı koltuktan kalkıp manikür bölümüne doğru ilerlerken duvarda bir boy aynasına rastladı. Kendisini tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Yeni saç rengi hakikaten yakışmıştı. Evde bu saçlara uygun pastel bir makyaj yaptığında değme erkeğin onu gördükten sonra gözlerini ondan alması biraz zor olacaktı. Biraz daha o aynanın karşısında kalırsa narsist olacağından korktu ve manikürcünün gösterdiği koltuğa oturdu.

Eve geldiğinde saat altı olmuştu. Tam bir saati vardı. Önce gardıroptan vişne çürüğü rengi, kendinden desenli elbisesini çıkartıp aynanın önünde tuttu. Yeni saç rengiyle çok güzel uyum sağlıyordu. Elbiseyi gardırop kapısının kul-puna asıp tuvalet masasının önüne oturdu ve oldukça sade bir makyaj yaptı. Dudaklarını saçının rengine uyumlu yapacak ruj tonunu çekmecesinde bulamayınca bu defa da elbiseyle uyumlu renkte bir ruj bulup sürdü. Elbisesini giydi.

Sonra gardıropta çantalarının bulunduğu bölme-yi açtı. Topu topu dört tane çantası vardı. Seçtiği çantayı elinde şöyle bir tartınca çok zayıf olduğunu fark etti. Dört çantanın içinde en beğenmediği “gel, beni al” der gibi ona bakı-yordu. Onu aldı. Bir alt çekmeceyi açtı ve oradaki beş silahın arasından bir tabancayı aldı. Sonra en alttaki çekmeceyi açtı. Bu çekmece mühimmat çekmecesiydi. Oradan bir kutu aldı ve avucuna biraz kurşun boşaltacakken vazgeçti. Çok yakından ateş edeceği için çelik kaplı kurşun gerekmezdi. Kutuyu aldığı yere koyup yanındakini aldı; içinden tek tek kurşunları çıkartarak tabancanın şarjörüne yerleştirdi. Elini tekrar çekmeceye sokup en dibinden metal bir boru çıkartıp o boruyu silahın namlusunun ucuna döndüre döndüre monte etti. Çekmecede katlanmış vaziyette duran bezle tabancanın her yanını silip her türlü izi yok ettik-

ten sonra aynı bezle tutarak silahı çantaya koydu. Tuvalet masasının çekmecesinden iki tane lateks eldiven alıp onları da çantaya koyduktan sonra ayakkabılarını giyip evden çıktı. Sitenin durağından taksi çağırarak yerine anacaddeye çıkıp trafiğin akış istikameti yönünde yürüdükten sonra yoldan geçmekte olan bir taksiyi durdurup bindi.

“Baltalimanı’na gidiyoruz” dedi.

Yemek Nazlı'nın planladığından daha uzun sürdü. Yolun Polis Evi tarafına geçtiklerinde saat on biri bulmuştu. Kapıya yaklaştıklarında Nazlı çantasını açıp içine baktı ve abisine, "Sen odaya çık, ben restoranın tuvaletinde rujumu unutmuşum, onu alıp geleyim. Odada görüşürüz. 212'ydi değil mi?" diye sordu.

Abisi, "Evet" dedikten sonra restorana birlikte gitmek için ısrar ettiyse de Nazlı onun esrikliğinden faydalanarak altından girip üstünden çıkarak ikna etmeyi başardı. Abisi, Polis Evi'nden içeriye girdiğinde Nazlı yolun deniz tarafındaki kaldırıma geçmişti bile. Oradan baktığında abisinin biraz yalpalayarak da olsa asansöre doğru gittiğini görebiliyordu. *Tamam*, dedi içinden. *Harekâta başlayabilirim*.

Tekrar yolun karşısına geçip ana kapıdaki nöbetçi polise görünmeden yan girişi kullanarak binanın diğer tarafına geçti. Kameraların görüş açısını kollayıp duvara neredeyse sürtünerek ve iki büklüm yürüyerek binanın arka tarafına geçti.

İstanbul'a ilk geldiğinde aynı binada 218 numaralı odada kalmıştı. Bir gün servis merdivenlerinden teras çıkıp manzarayı daha tepeden seyretmek istemiş fakat başaramamıştı. İşte o zaman anlamıştı binanın enteresan yapısını. Servis merdivenlerinden koridorlara serbestçe giriş yapılabilir fakat koridordaki servis merdivenlerine ancak personel anahtarıyla giriş yapılabilirdi. Oysa yangın merdivenlerinde durum farklıydı. Yani tam tersiydi. Her koridordan yangın merdivenlerine ulaşılabilirdi ama yangın merdivenlerinden koridorlara giriş yoktu. Yani

yangın merdivenlerine en alttan girince en tepeye tırmanıp terasa çıkmak zorundaydı. Nazlı bunu anlayınca bir gün eline bir bardak kahveyle giriş katından yangın merdivenlerine tırmanmış ve terasa çıkmıştı. Oradaki büyüleyici manzara karşısında kahvesini içtikten sonra bu defa da servis merdivenlerini kullanarak odasına inmişti. Bugün de planını aynı güzergâhı izleyecek biçimde yapmıştı. *İnşallah bir aksilik çıkmaz*, dedi içinden.

Yangın merdiveninin kapısına gelince çantasından çıkardığı eldivenleri ellerine geçirdi. Sonra merdivenleri döne döne tırmanmaya başladı. Terasa gelince kısa bir süre Boğaz'ın nefis manzarasına bakarak heyecanını yendi. Yine iki büklüm vaziyette tam karşısındaki servis merdivenlerine açılan kapıya yürüdü ve içeriye girdi. Doğruca ikinci kata indi. 212 numaralı oda, koridorun Boğaz tarafında, sondan bir önceki odaydı. Yani daha önce kendi kaldığı odayla aynı sırada, üç oda ötesindeydi. Yavaşça oraya doğru yürümeye devam etti.

Kapıyı tıklattığında hemen açıldı. Abisi yarı çıplak vaziyette karşısında öylece dikilmiş duruyordu. Nazlı'nın geçemeyeceğini neden sonra fark edince biraz sendeleyerek de olsa iki-üç adım odanın içine doğru gerileyerek Nazlı'ya yer açtı. Nazlı bu arada kapıyı kapatmış, çantasından silahı çıkartıp abisine çoktan doğrultmuştu.

“Ne oluyor ya? Bu ne iş? Allahını seversen indir şu silahı.”

“Ben sana o kadar yalvarmıştım, sen durmuş muydun? Bana çocukluğumu yaşatmadın. O küçücük hâlimle sana nasıl karşı koyabilirdim ki? Sonrasında da elimden hiç tutmadın benim. Arayıp sormadın bile. Sözüm ona abimdin. Bak, şimdi karşıdayım. Şimdi seni önümde diz çökmüş, yalvarır vaziyette görmek istiyorum. Yıllardır bu anı bekledim. Diz çök. Sana diz çök dedim! Canını kurtarmak istiyorsan yalvar.”

“Naz, yapma, gözünü seveyim. Hem diz çöktüm hem de ayaklarına kapanıyorum. Etme, eyleme, elini kana bula-ma. Çocukluktu, oldu bitti işte. Ben de pişmanım ama oldu bir kere. Oldu işte!”

“İrz düşmanı! Madem çocukluktu, oldu, bitti, pişman-sın da gecenin bu vaktinde biz niye buradayız? Sen niye yarı çıplaksın? Sapık herif, cezanı burada şimdi bulacak-sın. Öyle öbür dünyaya bırakmak falan yok. Şimdi doğru-ca telefona gidiyorsun ve sıfırı çeviriyorsun. Hayır, kalk-mıyorsun, dizlerinin üzerinde gidiyorsun. Sıfırı çevirince Süslü Davut’un odana gelmesini istiyorsun. Kımıldı!”

Abisi baştan diretti, kımıldamadı ama Nazlı iki adım ilerleyip silahın emniyetini açınca emekleyerek yatağın yanındaki komodine vardı ve telefonu alarak Nazlı’nın dediğini yaptı.”

Abisi telefonu kapatınca yine diz çökmüş hâlde yalvar-maya devam etti. Nazlı bacaklarının birini ileriye, diğerini geriye doğru atınca abisi işin ciddiyetini ancak o zaman kavradı. Korkudan yüzü hem kireç gibi olmuş hem de ban-yodan yeni çıkmış gibi terden ıslanmış vaziyette yalvarma-ya devam ediyordu. Nazlı, abisinin dediklerini artık duy-muyordu. Âdeta rolünü iyi yapmaya çalışan bir sessiz film aktristi gibiydi. Soğukkanlılıkla tabancayı abisine doğru iyice doğrulttu. Alnının ortasına nişan aldı ve tetiğe asıldı. Silahtan çıkan tok sesi dahi işitmedi. Abisi yere yığıldı.

O anda içinden bir şeyin kopup gittiğini hissetti Nazlı. Kuş gibi hafiflemişti ama uçamıyordu. Sanki boşluktaydı ve düşüyordu. Sessizlik, boşluk ve ucu bucağı olmayan bir sonsuzluk. Farklı bir duygu onu çevresinde olan biten-den bir an için uzaklaştırmıştı. Dizleri titremeye başladı. Hapını içmeye zamanı yoktu. Çantadan çıkartması uzun sürerdi. Eldivenin çıkartılması, sonra tekrar giyilmesi falan uzun işti. Derin bir nefes aldı ve kapının çalmasını bekledi.

Nihayet kapıyı biri tıklattı. Kapıyı açtı ve arkada durarak Süslü Davut'un iki-üç adım atmasını bekledi. O an geldiğinde kapıyı ayağıyla itip kapatırken ani bir hareketle arkadan Süslü Davut'un üzerine çullanıp tabancayı çenesinin altından namlu tam yukarı gelecek biçimde bastırarak tetiği çekti. Silahtan yine tok bir ses çıktı ve Süslü Davut, Nazlı'nın ellerinden kayarak yere yığıldı. Nazlı eğilip silahı Davut'un sağ eline yerleştirip parmaklarını iyice silaha bastırdı ki parmak izleri metalin üzerine geçebilsin.

Abisinin cesedine bir tekme attıktan sonra kapıya yöneldi. Süslü Davut'un cesedinin yanından geçerken içinden, *Bana bir sade kahve borçluydun. Çok şey biliyordun Davut, bok yoluna gittiğin için üzgünüm*, dedi.

Tam kapıdan çıkacakken birden geri döndü. Aynaya bakınca içinden, *"İyi ki bu hâlde dışarı çıkmadım"* dedi. Tuvalet kâğıdından uzunca bir şerit çekip topak yaptı ve suyla biraz ıslattıktan sonra yüzündeki kan izlerini sildi. Elindeki kâğıt topağı pembe renk almıştı. Tekrar kâğıttan bir topak yapıp saçlarına bulaşmış kanları ve elbisesinin sol omzundaki iki lekeyi de sildi. Elbisesindeki lekeler tam çıkmamıştı ama vişne çürüğü rengin üzerinde kan lekesi pek fark edilmediğinden daha fazla uğraşmadı. İkisi de pembeleşmiş kâğıt topaklarını oradaki hijyen torbasına koyup çantasına attı ve odanın kapısını çekip yavaşça kapattıktan sonra başı öne eğik olarak koridorun sonundaki yangın merdivenlerine yöneldi.

Döne döne aşağıya indi. Bu defa binanın diğer yanından yine kameralara takılmamak için duvara neredeyse sürtünerek ilerledi ve sonunda kapıdaki nöbetçiye görünmeden anacaddeye ulaştı. Rumelihisarı istikametine doğru yürüdü.

Baltalimanı Kemik Hastanesi gözüktüğünde aklına hastanenin çöp konteynerinde kanlı kâğıt bulursa bile normal karşılanacağı geldi. Yolun karşısına geçip taksi durağının

biraz berisindeki çöp konteynerine hem lastik eldivenleri hem de içinde kâğıt topakları bulunan hijyen torbasını attı. Taksi durağında hazır bekleyen taksiye binmek yerine yolun yine karşısına geçip biraz daha yürüdü ve geçmekte olan bir taksiye binerek Bebek'te indi. Orada başka bir taksiye binip Akmerkez'in önünde indi. Yine oradan bir taksi çevirip evin bulunduğu siteye az kala indi.

Yürüyerek eve doğru giderken düşündü. *Nereden nereye?* dedi içinden. İstanbul'a geldiğinde üç intikam yemininden başka bir şeyi yoktu. Şimdi üç intikamın üçünü de almıştı. Üçü de eşek cennetini boylamışlardı. Hem de Nazlı'nın kurşunlarıyla. Eh tamam ilk ikisi KARE'nin desteğiyle olmuştu. Yoksa abisinin desteğiyle mi demeliydi? Neyse neydi. Kendisine çocukluğunu yaşatmamış olan üç adamı da haklamıştı. Hak etmişlerdi, bu ödeme öbür dünyaya bırakılmazdı. Öyle ya. Ya öbür dünya yoksa?

İçinde büyük bir ferahlık hissetti. Sanki biri ayağındaki zincirleri çözmüştü. Onun için yepyeni bir hayat başlıyordu. Devletin önemli bir kurumuna yerleşmiş paralel bir yapıda Baba olmuştu. Elindeki gücü şöyle bir tarttı. Bayağı önemli bir güçtü. Ancak güç kullanılmadığı zaman güç olmaktan çıkardı. Onun için KARE teşkilatı onun yönetimindeyken ses getirici eylemler yapmalı, gücünü göstermeliydi. Öte yandan emrindeki holding de kendisine başka türlü bir güç vermekteydi. Paranın gücü. İşte asıl keyif iki gücü birden elde tutmaktan geliyordu. Güçlü olduğunu hissetmek güzel bir duyguydu.

İki adım ötesinde yerde duran poşet topağına ayağıyla vurunca poşet topağı top gibi yuvarlana yuvarlana yolun kenarındaki mazgala düştü.

İşte böyle, gücü kullanıp poşet yumağının yerini değiştirdiğin gibi dünyada bir şeyleri değiştireceksin. Bir şeyleri değiştirebilmen için de önce kendini değiştirmelisin. Nazlı, silkin ve kendine gel. Sibel haklı, yarından tezi yok, git yeni

bir gardırop düz. O Cihangir'deki kuaförü bırak, Etiler'de villalarda iş yapan, önünde valesi olan kuaförlerden birine geç. Rotary Kulübü, Lions Kulübü ve yardım dernekleri aracılığıyla toplumda yeri olan saygın kişilerle arkadaşlıklar edin. Akşamları işten çıkınca beş yıldızlı otellerin birinin barının müdavimi ol. Orada bir içki al ve sonra nereye gideceksen git ki orada bir cemiyet elde edesin.

Bir fitness center bul ve haftanın belli saatlerini orada geçir ki oradan da kalburüstü arkadaşlıklar elde edesin. Git tenis ya da golf dersleri al ve başla oynamaya. O kulüplerde de üst sınıf kişilerle tanışma fırsatı bulursun. Oturduğun sitedeki lokalden eve yemek getirteceğine git lokale, yemeğini orada ye. Yazın sitenin havuzuna git ve sere serpe uzan şezlonga. Orada da tanışıklıkların artar. Sonra özel hayatını derle, topla. Yusuf'u unut. O, eski hayatının son bölümünün vazodaki çiçeğiymiş ama sarardı, soldu ve mazide kaldı. Vazoya yeni çiçek lazım. Yeni hayatında yolun açık olsun!

On bir gün sonra Nazlı, Amcalarla toplantıdaydı. Hayata veda etmiş Baba için bir dakikalık saygı duruşundan sonra toplantıyı açtı.

“Hoş geldiniz. Gündem kısa. Topu topu üç madde var. Birincisi yeni Baba’nın seçilmesi. Biliyorsunuz şu anda Baba vekili olan kişi yegâne aday olarak oylanacak. Demokratik esaslara pek uymasa da Merhum Baba’nın vasiyeti bu biçimde. Bundan sonraki Baba seçimlerinde birden fazla aday olabilir. Nazlı Soykan’ın Baba olmasını onaylamayanlar?”

Biraz bekledi, hiç el kalkmayınca devam etti. “Oy birliğiyle onaylanmıştır. İkinci konumuz yeni Baba’nın kadın olması sebebiyle kendisine “Ana” denmesinin onaylanması. Ana denmesini onaylamayanlar?”

Biraz bekledi ve yine hiç el kalkmayınca, “Oy birliğiyle kabul edilmiştir” dedi ve devam etti. “Üçüncü gündem maddemiz çok önemli. Teşkilatımızın yeni hedeflerinin saptanması ve buna uygun stratejilerin oluşturulması maddesi.” Önündeki sudan bir yudum aldıktan sonra devam etti.

“Hepimiz terör kurbanı babaların çocuklarıyız ve bu duruma gelinceye kadar neler çektiğimizi, ne bedeller ödediğimizi her Amca şöyle bir gözünün önünden geçirsin lütfen. Biz ülkemizi bazı üst seviye karar mercilerinden daha çok sevdiğimize inanmıyor muyuz? Ülkemize zarar verenlerle uğraşacağımıza and içmedik mi? İçtik. O zaman niye profesörlerle, yabancı ajanlarla, uyuşturucu kaçakçılarıyla uğraşıyoruz? Onları infaz ettik de ne oldu? Yerlerine yenileri geçti ve kimsenin de olan bitenden herhangi bir ders aldığını zannetmiyorum.

Bundan sonra hedefimiz ülke menfaatlerine uygun olmayan kararlar alan üst seviye yöneticilerdir. Bu yöne-

ticiler kamuda da olabilir, özel sektörde de. Benim dönemimde önce onların ülkenin aleyhinde, farkında olarak ya da olmayarak alabilecekleri yanlış kararları önlemek için mücadele edeceğiz. Bunu piar faaliyeti yaparak ve lobi oluşturarak, yani ikna yollarını zorlayarak yapacağız. Bütçemizin hatırı sayılır bir kısmını bu faaliyetlere ayıracağız. Bunca çabaya rağmen ikna olmuyor mu? O zaman başka çare kalmadığı için işi İnfaz Ocağı'na havale edeceğiz. Zaten birkaç infaz gerçekleştirdiğimizde yöneticiler doğru yoldan saptıklarında işin şakası olmadığını anlayacak ve toparlanacaktır. Yani ülkede yönetim kararları ahlakının bekçisi olacağız.

Size birkaç örnek de vermek isterim. Bir bakan yerli tohum yerine ithal tohum için diyor mu? Önce yerli tohum üreticilerini lobi faaliyetlerimizle destekleyip o kararın çıkmamasına çalışacağız. Yabancı tohum firmaları bizden daha fazla baskı kurup bakana yine de kendi menfaatlerine uygun karar mı aldırıyorlar? O bakanın bizden çekeceği var o zaman.

Örneğin, silahlı kuvvetlere kritik bir imalat yapan özel sektör şirketi hisselerini yabancılara mı satıyor? Onu önlemek bizim görevimiz. Başta ikna ederek, olmuyorsa yine bildik metodlarla halledeceğiz. Örnekler çoğaltılabilir. Yaşadıkça ve önümüze geldikçe birlikte karar vereceğiz. Yani bundan sonra meselenin danasıyla değil, anasıyla uğraşacağız. Bu amaca ulaşmak için önümüze gelen her konu için o konuya bakan Amca hedefe ulaşmak için gereken stratejileri oluşturacak. KARE teşkilatının misyon değişikliğini onaylamayanlar?"

Nazlı oylayacaklara biraz zaman bırakmak için bir yudum daha su içti. Bardağı yerine bırakırken, "Oy birliğiyle kabul edilmiştir" dedi.

Soruları cevaplayıp kapanış cümlelerini de Amcalarla paylaştıktan sonra Ana'lığını onayladıkları için Amca'lara teşekkür etti ve toplantıyı kapattı. Sonrasında Amcalar tek

tek Nazlı'nın Ana'lığını tebrik etmek için sıraya girdi. Tebrik faslı sona erince toplantı odasından çıkıp göl kenarında onlar için hazırlanmış kokteyle katıldılar.

Abant Gölü'nün kıyısında yer alan Köşk Oteli'ndeydiler. Nazlı burayı Ankara-İstanbul yolunun ortalarında bir yerde olduğu için seçmişti. Sonbaharın ortasıydı ve ağaçların yaprakları solmak yerine kimi altın sarısı, kimi de kıvılcımsı renklere bürünmüştü. Rüzgâr estiğinde dallardaki son günlerini değerlendiren yapraklar göl kenarındakilere hışırtılı bir serenad sunuyordu. Nazlı, beyaz şarabından birkaç yudum aldıktan sonra saatine baktı, geç kalıyordu. Amcalardan izin isteyip hepsinin elini tek tek sıktıktan sonra kokteylden ayrıldı. Amcalar bu otelde kalıyordu, Nazlı'ysa biraz ilerideki Abant Palas Oteli'nde yer ayırtmıştı. Partnerini daha fazla bekletmemeliydi.

Yürürken düşündü. Kafası karıştı. Çocukluğunu kendisine zindan eden üç kişiden geçmişin intikamını almış olmanın keyfi kısa sürmüştü. Hiç olmazsa yarım kalmış bir işin bitirilmiş olmasının verdiği tatmin zevkini yaşamıştı. Bu huzur hissi miydi? Hayır. İntikamlar bitince huzura kavuşacağını sanmıştı ama nafile. İçinde bunca yıldır körüklediği intikam arzusu onun hayata asılması için gerekli yakıt olmuştu. İntikamlar bitmiş, yakıtı da bitmişti. Bereket versin karşısına Ana olma fırsatı çıkmış, onu da iyi değerlendirmişti. Ana olmuştu ve artık güç ondaydı. KARE teşkilatını hedeflerine vardırma azmi ve çabası yeni yakıt olmalıydı. Teşkilat hedeflerine bir bir ulaştığında o da tatmin olurdu. Ama huzuru nerede bulacaktı? Otelin lobisine gelmişti. Sağına baktığında bar bölümünde onu gördü. Yanına giderken, *İşte aradığım huzur!* diye düşündü.

Onu barda aperitifini yudumlarken buldu. Bir içki de Nazlı istedi.

"Ne alırsın?"

"Margarita olsun."

Garson gelince margarita siparişi verildi.

“Toplantın nasıl geçti?”

“İyi idi. Umarım beni beklemekten sıkılmamışsındır.”

“Sıkılmaya zaman bulamadım, çünkü eski bir arkadaşına rastladım, lobide biraz lafladık. Ailesiyle gelmiş, iki de ufak çocukları vardı. Çocuklar sıkılınca birlikte dışarı çıktılar, ben de buraya geldim.”

Nazlı, “Gölün etrafında biraz yürüyelim mi?” dedi.

“Tabii” dedi adam. Birlikte çıktılar. Güneş otelin arkasındaki tepenin üzerinden kaybolmak üzereydi. Bulundukları yer gölge olmasına rağmen gölün karşı kıyısındaki ağaçlar üzerlerine akşam güneşi vurunca bir renk cümbüşü ortaya çıkmıştı, altın sarısı ile vişne çürüğü arasındaki tüm sıcak renkler bu cümbüşte yer almaktaydı. Manzarayı eşsiz kılsa ağaçların gölün yüzeyindeki yansımasıydı. Aynı cümbüş orada da devam etmekteydi.

Yemek vakti olduğundan etrafta pek kimse yoktu. Yanı başlarından bir fayton geçti. İçinde iki genç öpüşüyordu. Yolun kenarında göle doğru uzanan ahşaptan yapılmış bir iskeleyle geldiler. Nazlı hemen gidip çivisinden kurtulduğu için eğri duran bir tahtayı yerine oturttu ve üzerine abanır vaziyette gözlerini göl ve çevresinin güzelliğine dikti. Nazlı önce omzuna bir elin dokunduğunu hissetti, diğer bir el başını biraz yana çevirdi ve dudaklarını Nazlı’nın dudaklarına yapıştırdı. Öpüşmeleri kısa sürdü.

“Mutlu musun?”

“Hem de çok!”

Bu defa da genç kadın dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı. Bu defaki öpüşme daha uzun sürdü.

“Seni çok seviyorum Nazlı. Sen bana hayatımın sonbaharında Allah’ın bahsettiği bir lütuftsun.”

“Ben de seni seviyorum Okan” dedi Nazlı.

Otele doğru el ele tutuşarak yürürlerken Nazlı, o günün hayatının geri kalanının ilk günü olduğunu düşündü.

Ancak yıllar sonra şimdi elinden tuttum kendi çocukluğumun. Sahip çıktım içimdeki parçalanmaya.

Babasını katletmiş olan eski anarşist, yeni işadamlı Bedir'den intikamını almış ve onu tek kurşunla eşek cennetine göndermişti. O eylem ilk intikamıydı. Sonra ikinci intikamını almıştı. Kendisini vaktiyle Diyarbakır'daki yetiştirme yurdunda seks kölesi olarak kullanmış Sarı Selim'i de tek kurşunla öteki dünyaya göndermişti. Şimdi sıra abisine gelmişti. Evet, öz abisine. Bu da onun son intikamı olacaktı.

Komiser Nazlı, bu macerasında cinayete kurban gitmiş bir profesörün gizemli ölümünü aydınlatmaya çalışırken, elyazması bir kitabın peşine düşüyor. KARE teşkilatında hızla yükselen komiser, bir yandan eski bir tarikatla karşı karşıya gelirken, diğer yandan alacağı son intikama hazırlanıyor...

Oğlak Yayınları, polisiye edebiyata taze bir soluk getiren Deniz Gürsoy'un, "Komiser Nazlı Polisiyeleri"nin hız kesmeyen üçüncü kitabı, *Son İntikam*'ı yayımlamaktan gurur duyar.

Oğlak Yayınları

ISBN 978-605-73906-5-3

9 786057 390653

oglak.com

Macer
k i t a p